

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cöl

Catherine | FISHER

epubPDF.
WordPress.com

Cöl

Pegasus Yayınları: 807
Gençlik: 120

Çöl

Catherine Fisher
Özgün Adı: The Archon

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Serpil Tütüncü
Düzeltili: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2014
ISBN: 978-605-343-258-6

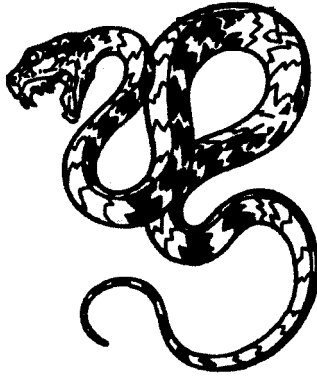
Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Catherine Fisher, 2004
Harita © Adrian Barclay, 2004

Bu eserin Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla Pollinger Limited Authors Agents'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Çöl

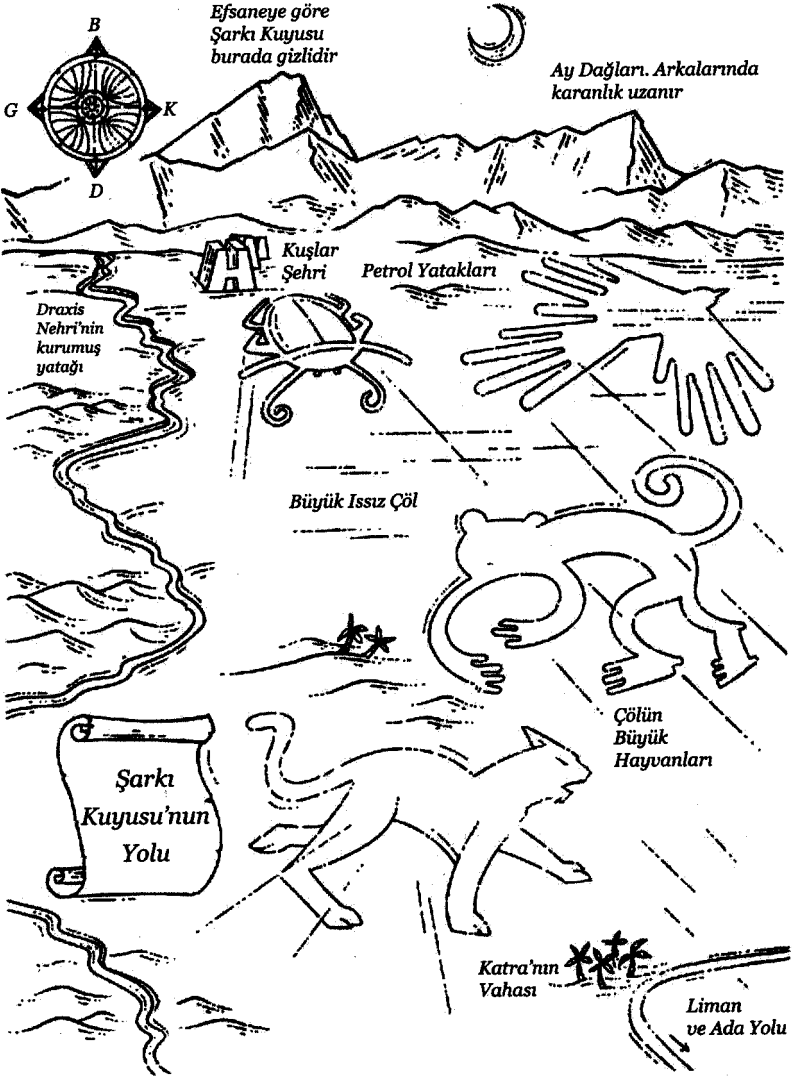

Catherine
FISHER

İngilizceden Çeviren:

Yelda Rasenfos

PEGASUS YAYINLARI

İlk Adak İnciler

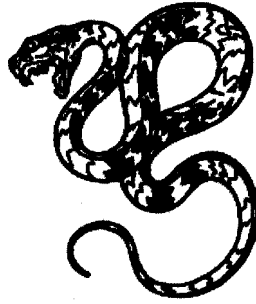
Dün gece denizde bir bahlk oldum.

Derine yüzdüm, vücudum dalgalandı ve titredi, küçücük ağzımın etrafındaki uzun bıyıklar beni gıdıkladı.

Tam üzerimde ay var, kocaman ve beyaz. Aşağıda istirid-yeler, kabukları yarı açık, nefes alıyorlar. İçlerinde küçücük ve parlak inciler var, onlarda kendi yansımanı gördüm.

Suların derinliklerinde güzellik acıdan gelir.

Bu da Tanrılar'ın incelemesi gereken bir konu.

Mirany aya yazılı sözcükler görüyor

Demek söylentiler doğrudu. *Bunlar fildi.*

İri cüsseleri Mirany'yi hayrete düşürdü. Akşam sıcağında büyük bir yarım daire oluşturarak durmuşlardı; tam on iki canavar, kuyrukları hışırıyor, kocaman kulakları yelpaze gibi sinekleri kovalıyordu. Sırtlarında kuleler vardı. Bunlar kapıları ve pencereleri abartılı ve zevksiz bir şekilde boyanmış, içinde koyu tenli tüccarların oturduğu, mücevher ve altın püsküllerle bezenmiş ahşap tahtirevanlardı.

Alacakaranlık basarken, Köprü'ye gelmeden önce Sözcü'nün hemen sol tarafında otururken hayvanları izledi. Yağmur Kraliçesi'nin mükemmel yansıması olan kocaman dolunay, tam tepelerinde asılı duruyordu. Çölün sonsuz boşluğunun önünde, yol üzerinde yakılmış ateşler Ölüler Kenti'nin kap-kara surları üzerinde yumuşak ve titrek bir ışıkla parlıyordu. Hafif bir esinti harmanisini koluna doğru savurdu, birilerinin ince gümüş bilezikleri cınladı. Çok aşağılarda kayalara vuran dalgaların sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Ortada duran fil kocaman ayaklarını yere vurarak hantal hantal ileri yürüdü. Halhallerla ağırlaşmış dev ayakları yumuşak kumun içinde gümbürdüyor, boynunda ve kulaklarında sallanan gümüş zincirler ay ışığında göz kamaştırıyordu. Boynuna küçük çanlar ve gösterişli incilerden oluşan bir koşum takılmıştı, gözlerinin arasında yumruk büyüklüğünde, paha biçilmez bir taş sallanıyordu.

Maskesinin arkasındaki Mirany dudaklarında biriken teri yaladı. Göz delikleri görüşünü sınırlıyordu ama Sözcü Hermia'yı ve Dokuzlar'ın kalanını görebiliyordu. Kızlar dehşet içindeymiş gibi dimdik oturdukları halde, dev canavar yaklaşırken bronz maskeleri sakince gülümsüyordu. Yanında oturan Rhetia kıpırdandı. Uzun boylu kız dikkatle kalabalığı izliyordu. Toz kadar hafif parmakları Mirany'nin bileğini kavradı. "Sana bakıyor," diye fısıldadı.

Soluk atının üzerindeki Argelin'i bulmak zor değildi. Gölgeye çekilmiş olsa da zırhı pırl pırl parlıyordu, artık onu hiç yalnız bırakmayan on altı iri yarı muhafızı silahlıydı ve yüzleri dışa dönük duruyorlardı. Mirany suratını ekşiterek gülümsedi. Diğer adamları da kalabalığın arasına dağılmış olmalıydı. General hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Ve evet, miğferinin altından bakan gözleri Mirany'ye çevrilmişti. Birden kendini çok savunmasız hissetti. Yine de bugünlerde burada, her yerde olduğundan çok daha güvendeydi.

Hermia ayağa kalktı. Mirany ile Dokuzlar'ın geri kalanı da onunla birlikte kalktı. Fil serin kumların üzerinde yaklaşırken gülümseyen maskeleri, tüy ve mücevherlerle donatılmış baş süslerinin altında ışıldıyordu; tüm renkler inci ışığında soluklaşmıştı.

Dev canavar Köprü'ye ulaştı ve başını eğdi. Kokusu rahatsız edici hatta iğrençti, parfüm ve gübre kokusu birbirine

karişmıştı. Mirany hayvanın tozlu cildindeki sayısız kıvrım ve kırışıklıkları, yere doğru eğilirken sarkan göbeğini gördü. Nefesini tuttu. Fil, Sözcü'nün önünde diz çöküyordu. Hayvan hantalca diz çökerken kuma vuran ön ve arka ayaklarının gümbürtüsü tahta köprüyü titretti. Geniş baş süsünün arkasına gizlenen binici elini çabucak sallayarak konuştu. Fil uzandı, gövdesini kaldırdı ve geceyi soğutan, rüzgâr uğultusunu andıran korkunç bir sesle gürledi.

Hermia ürkmedi, buna rağmen Dokuzlar'dan biri –büyük olasılıkla Chryse– korkudan inledi. Argelin'in atı huysuzlandı. Fil bir baştan bir başa Dokuzlar'ın oluşturduğu hilal şeklini süzdü. Gözü Mirany'nin üzerinde durdurdu.

Seni tanıdı, dedi Tanrı kulağında.

"Tanıdı mı?"

Arkadaş olarak. Onlar çok akıllıdır, Mirany. Hafızaları diğer hayvanlardan daha yaşıldır.

Gözleri çok küçük, diye düşündü, çukur ve zeki bakıyor. Karşılık verdiğinde sanki hayvanla konuşuyor gibiydi. "Bu kadar zaman neredeydin? Seni bir daha hiç duyamayacağımı sandım."

Tanırlar'ın yönetmeleri gereken bir dünya var. Meşguldüm.

"Sana ihtiyacımız var! Bazı şeyler yanlış gidiyor."

Filin üzerindeki ahşap eyer sepetinden bir ip merdiven atıldı ve bir adam aşağıya indi. Uzun boylu ve sakallıydı, altın sırmalı, beyaz bir elbise giyyordu, incilerle süslenmiş giysisiyle dimdik duruyor, sert görünüyordu. Adam ellerini kavuşturdu ve başını eğerek selam verdi.

"Buraya gelme sebebin ne?" Hermia'nın sesi çölde cınladı.

"Ben Oracle'ın bilgeliğini arıyorum. Tanrı'nın sözlerini duymak istiyorum."

"Hangi ülkeden geldin?"

Yanıt ağır ve ölçülüydü. “Doğudan, güneşin doğduğu yerden. İnci ve Bal Adaları’ndan, derin denizlerden. Yüce İmparator’a, Bilge İnsan’a, Oracle’ın Parlak Tanrısı’na hediyelerimizi ve di-
leklerimizi sunmaya geldik.”

Maskeli yüz başını salladı. “Buna nasıl hazırlandınız?”

“Oruç tutarak, yıkanarak, arınarak... Üç gün meditasyon yapılarak. Gümüş havuzda üç kez yıkanarak...”

“Adın ne?”

“Askelon Prensi Jamil, Tavuskuşu Hükümdarı’nın Yoldaşı.”

Hermia manikürlü ellerini kaldırdı. Tırnaklarındaki kristaller parıldadı. “Tanrı’nın hikmeti sonsuzdur,” dedi. “Gün hayırlı, saat kutsal saattir. Fare Efendi’nin Kutsal Bölgesi’ne girin.”

Formaliteler bitti, Prens döndü, başıyla işaret edince onunla aynı tarzda giyinmiş iki adam filin üzerinden inip ona katıldı. Hemen arkalarında Argelin’in askerleri hattı iyice kapatmışlardı.

İnci tüccarları kabzaları mücevherle süslü kılıçlarını çekip çarpıcı bir hareketle kuma sapladıktan sonra, Köprü’ye doğru yürüdüler. Hermia hiç konuşmadan yerinden kalkarak döndü, Dokuzlar’la birlikte üç yabancıyı Ada’ya doğru götürdü. Bir hafta önce Liman’a gelmişlerdi, oldukça kalabalık olan filoları limana demirlediğinde sanki bütün limanı kaplamıştı. Eşleri parlak renkli giysiler giyiyor, çocukları inci bilezikler takıyordu. Liman’ın tüm nüfusu günlerdir iskeleye akın ediyor, mal balyalarını, kumaşları, gıda maddelerini, değerli taşları, fil dişlerini, egzotik meyveleri karıştırıyor, takas etmeye, çalmaya, tatmaya çalışıyorlardı. Ada’da bile Mirany’nin uykusu fillerin çıkardığı boru gibi seslerle bölünüyordu; hem korkunç hem büyüleyiciydi.

Aydın altında yürüyüş, diye geçirdi aklından. “Ne isteyeceklerini biliyor musun?”

Biliyorum.

“Onlara doğru yanıt verecek mi?”

Sessizce güldü. Ama kısa konuştu. *Saray bunun gibi harikalarla dolu Mirany, hepsi benim için. Müzik, gümüş oyun tahtaları ve yiyecekler... hepsi çok lezzetli! Bahçedeki havuzlarda da uzun burunlu ve bıyıklı küçük balıklar var!*

Bir an için ses, bir erkek çocuğunun sesi gibi sevinç doluydu. Mirany umutsuzca başını salladı. “Dinle beni! Oblek’in kaybolduğunu bilmiyor musun?”

Bu arada taş kapıya ulaşmışlardı. Kapı yolun solundaydı ve ötesinde, güvenli karanlıkta Oracle’a çıkan basamaklar vardı. Tören Alayı durdu ve Sözcü döndü. “Tanrı’nın Taşıyıcısı bana eşlik edecek.”

Mirany dudaklarını yaladı ve bir adım öne çıktı. Bir an için o ve Hermia bakiştılar, ağız açık maskenin arkasındaki Sözcü bakışlarıyla nefret saçıyordu. Sonra arkalarında üç yabancıyla birlikte basamakları tırmandılar. Diğerleri yolda bekledi. Oracle onlara, hatta Argelin’e bile yasaktı, gerçi onları nasıl izlediği ve Hermia’nın gözlerinin bir an için onun bakışlarını nasıl yakaladığı Mirany’nin dikkatinden kaçmamıştı.

Merdivenler eskiydi ve oldukça aşınmıştı. Kekik, pelin ve mersin çalıları boyunca tırmandılar, karanlıkta küçük böcekler ılık taşların üzerinde yarışıyorlardı, Tapınak’ın çatısına yakın bir yerde bir baykuş öttü. Mirany maskesinin altında terliyordu, nefes alışları hızlı ve gürültülüydü. Hemen arkasındaki üç adam ağır cüppeleriyle zorlanarak yürümeye çalışıyorlardı, en geriden gelen adam bütün pervaneleri üzerine çekecek kadar güzel bir koku salan, sandal ağacından yapılmış bir kutu taşıyordu.

“Hâlâ burada mısınız?” diye düşündü Mirany.

Yanıt gelmeyince yüzü asıldı. Gücendirmiş olmalıydı. Ahn-gan olduğunu biliyordu.

Platforma çıkınca her zaman denizden esen ve burayı serinleten esintiyi hissetti. Kendi ince elbisesi de Hermia'nın kaftanı gibi dalgalanıyordu, minnetle havayı içine çekti ve denizin yüzeyinde huzursuzca çarpınan simsiyah dalgalar ile ufuk çizgisinde pırl pırl parlayan ayı gördü.

Hermia döndü. Nefes nefese konuşurken bile sesi sakindi. "Evet, İnci Adamlar. Burası Oracle."

Adamlar temkinli olmak ister gibi bir arada duruyorlardı. Ay ışığının yansıdığı sert cüppeleri pırl pırl parlıyordu. Taş platformda duran Prens Jamil'in gözleri platform, aşağıdaki yaşlı ağaç ve karanlıkta zar zor görülebilen çukur arasında gidip geliyordu. Prens öne doğru bir adım attı.

"Bekle," dedi Mirany gergince. "Sözcü'nün hazır olmasını beklemelisin."

Hermia kollarını iki yana açtı, arkasından gelen Mirany onun Yağmur Kraliçesi'ne ait, kristallerle kaplı mavi kaftanını çıkarmasına yardım etti. Hermia kaftanının altına belden kuşaklı basit beyaz bir elbise giymişti. Ayakları çıplaktı. İnsanlara sırtını dönerek maskesini çıkardı.

Mirany sepetin içinden Vizyon Şişesi'ni çıkarıp ona uzatırken Hermia'nın nefretini, nefesinde öldürme gücü olduğuna inanılan bir ejderhanın ateş püsküren bakışları gibi hissetti. Göz göze geldiklerinde olacakları biliyordu. Taş kesilecek ve üzerine çökerek onu küçülten, sinirlendiren, beceriksizleştiren ve bütün benliğini saran aptal bir korku hissedecekti. Sonra Hermia sıvıyı içti, maskesini yeniden taktı ve güzel altın yüzü Mirany'ye gülümsedi.

Mirany buz kesilerek bir adım geri çekildi.

Hermia platformun karşı tarafına geçti. Erkeklerle arasından küçük buhar demetleri yükseliyordu. Ayaklarının altında Oracle neredeyse karanlıkta kaybolmuştu.

Karanlık bir çukurdu. İçinden duman ve görünmez gazlar yükseliyordu, ağız kısmında kükürtlü kabuklar oluşmuş ve cephesi bazalt kaplanmıştı. Yerin derinliklerine, Yer Altı Dünyası'na iniyordu. Tanrı'nın insanlarla konuştuğu ağızdı. Diz çökmüş ve aşağı doğru eğilmiş Hermia'yı gören Mirany aşağıda yatan kralığı, dünyanın zenginliklerinin kopyalarıyla döşenmiş, Tanrı'nın gölgesinin bulunduğu yeri düşünerek maskesinin ardında gizli gizli gülümsedi. Seth ona hepsini anlatmıştı.

Seth'i düşününce yüzü asıldı. Onu haftalardır görmemişti. Terfi ettiğinden beri görüşmemişlerdi.

Artık onu ilgilendiren başka şeyler olabilir, diyen sesin sahibi eğlenir gibiydi.

Mirany homurdandı. "Kendisi dışında mı demek istiyorsun?" Bu hiç adil değildi. Bunu biliyordu.

Hermia güçlükle soludu. Vücudunun tuhaf dalgalanmaları durmuştu, başını geri atıp Mirany'yi bile ürküten vahşi bir çığlık attı. Tüccarlar apar topar diz çöktüler. Kutuyu taşıyan adam eğildi ve alnını yere koydu.

Şiddetle kıvranan Sözcü sallanarak dizlerinin üzerine düştü. Sonra büyük ve sözsüz bir çığlıkla bağırdı, karanlığa doğru sonsuz bir gazabın haykırışı gibiydi. Ellerini açıp sıcak platforma yaslamış, başını eğmiş, titriyor ve sarsılıyordu.

Mirany sakın bir tavırla adamlara döndü. "Adaklarınızı şimdi yapmalısınız. Fazla yaklaşmayın. Fazla hızlı hareket etmeyin."

Tüccar Mirany'ye baktı, sonra dönerek kaba bir dille diğerlerine bir şeyler söyledi. Taşıyan kişi aceleyle kutuyu açınca

sandal ağacı ve lavanta kokusu havaya yayıldı. Prens bir hediye aldı ve öne çıktı.

Dikkatli ve abartılı bir yavaşlıkla Oracle'a yaklaştı. Diz çöktüğünde inci kaplı kaftanı sert kıvrımlar oluşturdu, taşlara sürünen ağır nakışlar sessizlikte gürültü çıkarıyordu. Pervaneler sarhoş gibi çukurdan yükselen dumanın içinde dans ediyorlardı.

Prens ellerini uzattı.

Mirany dikkatle baktı. Adamın açtığı avuçlarında gümüşten yapılmış mükemmel bir küre dengede duruyordu, pırl pırl cıllanmıştı. Üzerine çizgiler, işaretler, semboller ve küçük bloklar halinde okuyamadığı tuhaf yoğun harflerden oluşan yazılı bir metin oyulmuştu. Dolunay şeklindeydi, soluk ışıktaki gökyüzünden eline inmiş bir gök cismine benziyordu. Adam küreyi kaldırıncaya Mirany ağırlığını algıladı, masif ve paha biçilmezdi.

“Senin için, Parlak Efendi. Sana imparatorların antik hazinesinden Sırlar Küresi'ni sunuyoruz.”

Dikkatle ellerini çukurun mikropulu havasına kadar indirdi, Mirany'nin de katıldığı bir isteksizlikle ellerini açtı. Küre yanıp sönen bir yıldız gibi düştü. Çok derinlerden takırtı ve şingirtı seslerini duydular. Sonra sessizlik oldu.

Hermia başını kaldırdı. Ter içindeydi, sesi haşındı ve zorlukla çıkıyordu. “Oracle'dan ne istiyorsun, Lord Jamil?”

Adam topuklarının üzerine oturdu. Usul usul konuşuyordu, “İnci Adamlar topraklarından geçmek için Tanrı'nın iznini istiyorlar. Ay Dağları'na keşif seferi göndereceğiz.”

Sözcü sallandı. Anlamsız sözler mırıldandı. Sonra, “Ne amaçla?” diye tısladı.

“Dağlarda gümüş madeni damarları var. Uzun zaman, hatta Archon Rasselon'un döneminden bile önce insanlarımızın orada çalışabilmeleri için bir düzenleme yapılmıştı, develerle madenleri

Liman'a taşıyabiliyorlardı. Tehlikeli bir iş, çöl çok ıssız **ancak** biz bu ticaret girişimine yeniden başlamak istiyoruz. Tanrı'nın Tapınak'ı veya kendi iyiliği için talep edeceği bütün ödemeleri yapmayı kabul ediyoruz."

Sessizlik.

Hermia ürperdi, top gibi büzüldü. Yılan gibi tısladığında tüccar aceleyle doğruldu ve geriledi ama heyecan göstermemeye çalışarak izledi.

Maskesinin arkasında Mirany soğuk bir ifadeyle gülümsemi. Hermia'nın rolünü çok etkileyici biçimde oynadığını itiraf etmek zorundaydı. Hem de Vizyon Şişesi'nde şaraptan başka bir şey olmadığını biliyorsan. Mirany biliyordu çünkü tatmıştı. Hermia büyük ihtimalle zaman kazanmak için bir performans sergiliyor, o arada ne kadar para talep etmesi gerektiğini düşünmeye çalışıyordu. Herhangi bir ticaret anlaşması yapılırsa bunun vergisi çok yüksek olacaktı. Liman aidatı ve rüşvet oldukça fazla tutardı. Argelin ve Tapınak'zengin olurdu.

"Hermia ne bekliyor?"

Tanrı'nın sesi hüznüydü. *Onun ağzından çıkanlar benim sözcüklerim değil. Hem zaten gördü. Hepiniz gördünüz.*

"Nerede?"

Gümüş kürede yazıyordu.

Hermia hazır. Sallanıyor, terliyor, saçları rüzgârda uçuşuyordu, altın maskesi yavaşça yukarı kalktı ve biçimsiz, tanınmaz bir sesle tısladı. Sözleri çok derinlerden, zorlanarak ve ona acı veriyormuş gibi çıkıyordu. "Duydum. Cevabım şudur. Çöl benimdir. Ve yasaktır. Girersen benim gazabımda yanarsın. Yeryüzünün damarları kutsaldır, ayın yükseklikleri kutsaldır. Benden başka kimsenin ayağı basamaz. Erkeklerin ayak izleri bir hastalık, bir lanettir."

Ani spazmlarla Hermia'nın tüm vücudu kasıldı, havalandı, titredi ve çöktü, bu arada sarsılan tüccarlar ayağa kalkıp dik dik bakmaya başladılar. Mirany koşarak Sözcü'nün üzerine mavi kaftanı sardı. Sonra hayretini gizlemeye çalışarak adamlara döndü. "Oracle konuştu. Artık gitmelisiniz. Sözcü'nün kendini toparlaması gerekiyor."

Koyu renk sakallı adam ellerini iki yana açarak merakla sordu. "Yanıt yalnızca bu kadar mı?"

"Öyle görünüyor. Tanrı sizi reddetti."

"Ama..." Başını iki yana salladı, öfkesini kontrol etmek için büyük çaba harcıyordu. "Biz Tanrı'nın bunu... tekrar düşüneceğini umuyorduk."

"Bilmiyorum." Mirany'nin sesi soğuktu. Birden burada bulunduğu ve bu olanların bir parçası olduğu için kendinden nefret etti. Tanrı'nın böyle bir şey söylemediğini, yanıt verenin yalnızca Hermia olduğunu onlara söyleyebilmeyi istedi. Ama zaten fazlasıyla tehlike altındaydı. En küçük bir hilekârlık belirtisi büyük bir savaş çıkmasına bile neden olabilirdi.

Tüccar gözlerini Mirany'ye dikmişti, bakışları gece kadar karanlıktı. Sonra hafifçe eğilerek selamladı, hızla döndü, arkasında adamlarıyla sırtları kibir ve şaşkınlıktan dimdik, merdivenlerden aşağıya indi. Ancak gittiklerinden iyice emin olduktan sonra Mirany rahat bir nefes alabildi. Maskesini çıkardı ve terli yüzünü serin rüzgâra verdi. Sonra döndü.

Hermia doğrulmuştu, saçları dağınık, sevimsiz yüzü ayın gölgesinde kalmıştı. Elinde Sözcü maskesi vardı, altın süslemeler ve balıkçıl tüyleri birbirine karışmış, açık ağzı karanlıkta esner gibi duruyordu.

"Bana ihtiyacınız var mı?" diye mırıldandı Mirany.

“Sana mı?” Hermia öfkeli ve aynı zamanda büyük bir zafer kazanmış gibiydi. “Bana kalsaydı yasal olsun olmasın yeniden mezara gömülmüştün. Çekil git. Chryse’i buraya gönder.”

Mirany kendisini de şaşırtan bir cesaretle yerinden kıpırdamadı. “Ben Tanrı’nın... onların istediklerini bahşetmesini beklerdim.”

“Öyle mi? Ama Tanrı benimle konuşuyor.” Hermia doğrudan Mirany’ye baktı. “Seninle değil. Sen yalnızca bir Taşıyıcı’sın Mirany. Bu da uzun sürmeyecek çünkü Tanrı her zaman yaptığı gibi seni yakında öldürecek.” Yüzüne düşen bir tutam saç düzeltti. “O zamana kadar benim konuşmalarına katlanacaksın. Üstelik küçük Archon’unun da seni yüzüstü bıraktığını bilerek.”

Mirany, etekleri kekik çalılarını süpürerek ve tatarcık bulutlarını savurarak merdivenlerden aşağı inerken, öfkeden kudurmak üzereydi. “Duydun mu onu? Ne yapabiliyordum? Bütün yaptıklarımızdan sonra hiçbir şey değişmedi. Hâlâ Oracle’a ihanet ediliyor. Neden adamların isteklerini geri çevirdi?”

Bir yılan zikzaklar çizerek yolun bir tarafından öbür tarafına geçince Mirany sıçradı. Yılan yüzüne bakıp şöyle dedi: *Belki başkalarının da Ay Dağları’nda çikarı vardır.*

“Başkaları mı? Kimler?”

Ama yılan çalılarının içine kaydı ve gece sessizliğe büründü.

Mirany kıpırdamadan durdu. Çok aşağılarda, uçurumun dibinde kayalara vuran dalgaların sesi ve ağustosböceklerinin gece korusu kulaklarını tırmalıyordu. Kollarını kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. Yapabileceği bir tek şey vardı. Eğer Tanrı’nın sözleri gümüş kürede yazılıysa, dünyanın en derinlerinde bulunan Tanrı’nın gölgesinin mağaralarındaki bir tünelin içinde yatıyor bile olsa, onları okuması gerekiyordu.

Bu da Seth'le konuşmak veya Oblek'i bulmak anlamına geliyordu.

Kaşlarını çattı. Biri yüz kâtibe emir vermekle meşguldü. Diğer de mutlaka sarhoştı.

Mirany iğne ve dikenler arasında yaşıyor

Güneş erkenden Üst Ev'e vurmaya başlamıştı. Şafak sökeli bir saat olmuştu, ayın bitmiş, kahvaltı servisi yapılmıştı. Sıcaklık, esintiyle çarpan tentenin gölgelediği teras boyunca yayılmaya başlamıştı.

Yukarıdaki avluda Mirany yatak odasının kapısından dışarı çıktı ve durup aşağı baktı. İki kişi konuşuyordu. Belki de üç. Biri Rhetia'nın sesiydi, bu içini rahatlattı. Geçmişteki Sözcüler'in güzel ve soğuk heykellerinin sıralandığı mermer koridorda yürüdü ve merdivenlerden iç bahçeye indi. Rhetia ona baktı. Uzun boylu kız siyah bir elbise giymiş, turkuaz ve gümüş karışımı bir kolye takmıştı; Mirany bunların tüccarların stoklarından geldiğini biliyordu. Her şeyden bir örnek Ada'ya gönderilmişti; tüm Dokuzlar için parfümler, takılar, elbiseler gelmişti. Ama bunun İnci Adamlar'a hiç faydası olmamıştı. Masaya oturunca Hermia'nın talebi reddetmesini tekrar şaşırarak düşündü. Neden Ay Dağları'nı yasaklamıştı? Kimsenin oraya gittiği yoktu. Çöl fırın gibiydi, tepeler çıplak ve çoraktı.

Ama eğer gerçekten gümüş varsa belki Argelin'in bu konuda kendi planları vardı.

Masaların üzeri portakal, incir, yumuşak küçük ekmekler ve Alenos'tan gelen şarapla doluydu. Mirany bir portakal seçti, inci saplı bir bıçakla soyarken suyu fışkırdı; olgun ve keskin kokusu etrafa yayıldı. Sessizce Rhetia'ya, "Chryse nerede?" diye sordu.

"Sözcü'nün yanında. Başka nerede olabilir?"

Mirany başını salladı. Dokuzlar kesin olarak Chryse'in – kıkırdayıp duran, altın saçlı Chryse'in– yeni Archon'un geldiği korkunç gölge gecesinden beri Hermia'nın casusu olduğunu öğrenmişlerdi. Kutsal Bölge'de bir çatlak oluşmuştu. İkiye karşı yediydiler. Kimse zorunlu kalmadıkça Chryse'la konuşmuyordu. O da suratını asıyor, öfke nöbetleri geçiriyor, havuzda tek başına yüzüyor ve diğerlerinden uzak duruyordu. Utanıyor muydu yoksa umursamıyor muydu, bu konuda Mirany'nin hiçbir fikri yoktu. Bir zamanlar onu tanıdığını düşünmüştü ve bu onun en büyük hatasıydı.

Rhetia diğer iki kıza baktı. Alçak sesle konuşuyordu. "Peki, tüccarlar ne istedi?"

"Dağlarda bir yere gümüş madeni kurmak istediklerini söylediler."

"Çok güzel. Bahse girerim Sözcü hemen üzerine atlamıştır."

Mirany portakal parçasını yuttu. "Hayır. Onları geri çevirdi."

Uzun boylu kız keskin bir bakış attı. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Eğer..."

"Eğer Argelin o madeni kendi çalıştırmak istemiyorsa, evet. Yine de bana anlamsız geliyor. Neden köleleri, develeri, gemileri sağlamak gibi angaryaları İnci Adamlar'a bırakıp kendisi işin kaymağını yemiyor? Ona göre hiçbir riski yok."

Rhetia akıllı ve küstahlık derecesinde kendinden emin bir kızdı. Mirany onun yanında kendini her zaman aptal ve zayıf hissedirdi. Buna alışmıştı artık, ilk geldiği günlerdeki kadar kötü de değildi ama bu durum hâlâ canını sıkıyordu. Bütün olanlardan sonra uzun boylu kızın kendisine gönülsüz de olsa saygı duymaya başladığını hissediyordu ama asla gerçek arkadaş olmayacaklardı. En azından bir ara Chryse'la olduğu gibi olamayacaklardı.

Bir parça ekmeğe aldı. Rhetia hemen sandalyesinin arkasında duran köleye işaret etti. "Taşıyıcı için önce sen tat."

"Hiç gerek yok," diye umutsuzca mırıldandı Mirany.

"Saçmalama. Ver ona."

Ekmeğe yumuşak, taze, küçük bir yuvarlağı. Bu denli zayıf olduğu için kendinden nefret eden Mirany ekmeği köleye uzattı. Sıksa ve kurumuş bir kadındı, adı Kamli'ydı, muhtemelen Rhetia'nın kölesiydi. Kadının elleri nasırlı ve kıvrıktı. Sakince ekmeği aldı, köşesinden bir parça kopardı ve çiğnedi. Mirany'nin gözlerinin içine bakınca Mirany rahatsız olarak başını eğdi.

Kadın usulca konuştu. "Güvenli gibi görünüyor, Hazretleri."

Ekmeği geri verdi. Mirany perişan bir halde aldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Tehdit gerçekten vardı. Bunu biliyordu. Yasa gereği Dokuzlar'a kimse zarar veremezdi ama gizli zehirler asla kanıtlanamazdı ve Hermia onu yok etmeye yemin etmişti. Son birkaç aydır, özellikle yeni atama yapıldıktan sonraki ilk zamanlar meyve dışında hiçbir şey yemeye cesaret edemediği için iyice zayıflamıştı. Oblek bu konuda sevimsiz bir şaka yapmış, hatta Archon en son evcil hayvanından başını kaldırıp, "Mirany, çok solgun görünüyorsun," demişti.

Ama başkasının yaşamını riske sokmak onu hasta ediyordu. Yavaş yavaş ekmeğini yedi, hâlâ temkinliydi. Tadı kül gibiydi. İşler nasıl bu duruma gelebilmişti! Hiçbir şey değişmemişti! Alexos Archon olmuştu, evet ama Mirany her zamankinden daha fazla tehlikede idi ve Oblek... Oblek neredeydi?

Birden ayağa kalktı. "Ben saraya gidiyorum."

Rhetia kayısının kabuğunu soydu. "Tahtırevanla git ve yanına birkaç koruma al." Sonra kayıtsızca ekledi: "Biliyorsun, onu her zaman kullanabiliriz."

"Kimi?"

"Prens Jamil'i." Hızlı bir el hareketiyle köleyi uzaklaştırdı, elindeki meyveyi attı ve Mirany'yi denize bakan serin bir odaya çekti. Kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapatırken sesi kararlıydı. "Görmüyor musun? Ona Oracle'ın istismar edildiğini açıklayabiliriz. Sen Tanrı'nın gerçekten ne dediğini ona söyleyebilirsin... Hermia'mın Argelin'le birlikte işin içinde olduklarını da..."

"Söyleyemem..." dedi Mirany ödü patlamış bir halde ama Rhetia onu duymamış gibi devam etti.

"Bizim sorunumuz hiçbir gücümüzün olmamasından kaynaklanıyor! Argelin'in askerlerinin olması onun istediği her şeyi yapabileceği anlamına geliyor. Ona karşı duracak bir lider yok. Oysa İmparator güçlü, kocaman orduları... süvarileri, piyadeleri, filleri var! Bunu bir düşün, Mirany! Onlar Argelin'i yok edebilir, sonra Hermia desteksiz kalınca da onu kolayca gitmeye zorlayabiliriz. Yeni bir Sözcü'müz olur. Gerçek bir Sözcü!"

Mirany pencereye dayanmıştı. "Sen, tabii," dedi.

"Evet, ben. Neden olmasın?"

Mirany başını iki yana salladı. Duyduklarına inanamıyordu. "Bu bir savaşa neden olmaz mı? Hem de kasten..."

“Bizim Argelin’den kurtulmamız gerekiyor. O kadar tutucu olma, Mirany. Ben fazla mücadele olacağımı sanmıyorum... yalnızca biraz tehdit yeterli olacaktır.”

“Bundan emin olamazsın. İnsanlar ölebilir!”

Rhetia omzunu silkti. “Köleler ve askerler. Önemli birileri değil.”

Dışarıda bir martı uğursuzluk alameti gibi, mavi gökyüzünde bir çığlık attı. Mirany öfkeden titremesine engel olmak için ellerini kenetledi. Şaşırmıştı ve çok korkuyordu. “Gerçekten buna inanıyorsun, değil mi?”

Rhetia ileri geri odayı arşınıyordu, siyah elbisesinin yerleri süpüren eteklerinin pililerine kum tozları doluyordu. Zaffer heyecanı aklını başından almıştı, başını çevirdi ve öfkeli bakışlarını Mirany’nin üzerine sabitledi. “Elbette inanıyorum. Bazen ölüm gereklidir. Gençliğinde büyükannem de rahibeydi, Mirany, daha önce söylemiş miydim? Archon Horeb zamanında. Onun da Alanta adında bir düşmanı varmış, aynı adadan ve iyi bir aileden gelen bir kadınmış. Buraya onlardan yalnızca biri gelebilecekmiş, bu yüzden öncelik için dövüşmüşler.”

“Dövüşmek mi?”

“Kalkan ve mızrakla!”

“Ölümüne mi?”

“Elbette ölümüne!” Rhetia sabırsızca başını salladı. “Bazen hayatının kontrolünü eline alman gerekir, Mirany! Tanrılar bize meydan okur ve ölürsek ölürüz. En azından bizim iyi bir nedenimiz var. Sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Bazı şeylerin sonsuza kadar aynı kalamayacağını da biliyorsun. Ya fırsat kollayacağız ya da zehirlenip öldürüleceğiz. Oracle’ı düzeltmek savaş gerektiriyorsa, ben yaparım. Korkmuyorum.”

Mirany dönüp denize baktı. Mavi, derin ve güvenli görünüyordu. Birden içinden suya atlamak ve yüzmek, nereye olursa olsun buradan uzaklara yüzmek geldi. “Dinle beni.” Sesi sakın ama sertti. “İnci Adamlar’a hiçbir şey söylemiyoruz...”

“Ama bu çok...”

“*Beni dinle.*” Bu sefer öfkelenmişti, uzun boylu kızın karşısına dikildi. “Savaş ve çatışma olmayacak, gemiler batırılmayacak, beni duyuyor musun? Tanrı’nın istediği bu değil.”

“Sanırım sana öyle söyledi,” dedi Rhetia alaycı bir ifadeyle.

“Evet, bana öyle söyledi! Bunu yapmanın başka yolları da var, daha iyi yollar...”

“Ben Tanrı’yı bekleyemem. *Bizim* harekete geçmemiz gerekiyor. Tanrılar bizim aracılığımızla eyleme geçiyor!”

Mirany tuhaf bir ifadeyle baktı. “Her zaman değil.”

“Nasıl?”

“Archon’un seçildiği zaman. Onu kim seçti, Rhetia? Sen değildin çünkü seni Ev’in kapısında gördüm, Hermia da değildi çünkü sen onu ilaçla uyutmuş ve burada bırakmıştın. O halde Sözcü maskesini kim takmıştı? Yağmur damlalarından cüppesi olan o uzun boylu ve kraliçe gibi kadın mı? Kim olduğunu benim kadar iyi bildiğini düşünüyorum.”

Rhetia sessiz kaldı. O gece olanları hiç konuşmamışlardı. Yağmur Kraliçesi’nin kendi mistik bahçesinden Archon’u seçmek için gelmesi ağza alınmayacak kadar mistik bir şeymiş gibi geliyordu. Rhetia gücünü kaybetmiş görünüyordu. Odada kanatları açık bir kuş gibi oyulmuş bir sandalye vardı, gidip ona oturdu, Mirany’ye hiç bakmadı. Bir süre sonra konuşmaya başladı. “Neler olduğunu bilmiyorum. Dua ettim, sonra bir tür karanlık çöktü. Uyandığımda taş platformun üzerinde yatıyor-

dum, şafak sökmüş ve herkes gitmişti. Şehre kadar koştum. Evet, biri vardı... Sözcü'nün giysilerini giyen bir başkası vardı."

Bir an durup bakiştılar. Mirany, "Ben Archon'u bulmaya gidiyorum," dedi.

"Şu küçük oğlan! Onun ne yararı olacak ki?"

"Bilmiyorum. Hangimizin yararı olduğunu bilmiyorum. Ama sakın tüccarlara ya da başka birilerine hiçbir şey söyleme. Beni bekle. Seçtiği yoldan gitmesi için Tanrı'ya izin ver."

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Rhetia tekrar konuştu.

"Oturup zehirlenmeyi beklemeyeceğim. Sonsuza kadar da sessiz kalmayacağım. Eğer benimle değilsen, ben de sensiz bir şeyler yaparım. Sözcü ben olacağım, Mirany."

Mirany terastan inip Tören Alayı'nın geçtiği yoldan aceleyle Köprü'ye doğru yürürken sıcağa rağmen titredi. Sanki her şey yeterince kötü değildi! Rhetia her zaman hırslı olmuştı ve acımasız biriydi, aralarında gururlu hükümdarların ve kraliçelerin bulunduğu bir soydan geliyordu, Hermia'ya her zaman kızmış ve Argelin'den nefret etmişti. Ama savaş başka bir şeydi!

Sandaletinde bir taş olduğunu hissetti ve bağcığını çözmek için durdu. Taş yolda diz çökünce Ada'nın sessizliği sıcaklıkla birlikte sis gibi etrafını sardı, göz kamaştırıcı pırıltılar saçan çakıl taşları dans ediyor gibiydi. Sırtı ter içinde kalmıştı. Keşke yanıma kollarımı kapatacak bir şey alsaydım, diye düşündü ama aslında bu duraklama onu yatıştırmıştı.

Bağcıkları bağlayıp tekrar ayağa kalktığında kendini daha huzurlu hissetti, sanki biraz gevşemişti. İçinden, "Burada mısın?" dedi.

Yanıt alamadı ama yürümeye devam ederken Tanrı'nın yakınlarında olduğunu, artık tanımaya başladığı başka bir varlığın orada bulunduğunu hissetti.

Yol sessizdi. Yanından Tapınak'a gitmekte olan yalınayak ve adaklarını yüklenmiş birkaç hacı geçti. Başlarını eğerek selamladılar, o da gülümseyerek karşılık verdi. Rhetia onları hep görmezden gelirdi, Chryse arkalarından kıkır kıkır gülerdi ama Mirany onlar için üzülürdü, çünkü onların ya çocukları hastaydı ya da ekinleri verimsiz olmuştu ve umutsuzca Tanrı'nın yardımına sığınmaktan başka çareleri yoktu. Archon'un gelişiyile korkunç kuraklık sona ermiş olduğu halde İki Diyar kupkuruydu, tarlalar her zaman olduğu gibi yine damla damla suyla sulanıyordu. Argelin'in suya koyduğu vergileri yalnızca zengin çiftçilerin ödeyebildiğini herkes biliyordu. Askerleri tüm kuyuları ve vahaları, hatta yatağı nesiller önce kurumuş olan Draxis Nehri'ni bile gözetim altında tutuyorlardı.

Köprü'den geçerken aşağıya, her zaman ılık sığırlıklarda oynayan yunuslara baktı. Yolun sonunda iki muhafız bekliyordu, Tapınak muhafızlarının kendisini eğilerek selamlamalarına başını sallayarak karşılık verdi ve hızla yürüyüp geçti. Hiçbirine güvenmiyordu.

Yürümek ve Ada'dan uzaklaşmak iyi gelmişti. Çöl önünde alabildiğine uzanıyordu, sıcaklığın altında kumlar yumuşak ve titrek bir ışıkla parlıyordu, kaya gibi sert, iğneli, dikenli çalılıklarda böcekler tıslıyordu. Yol her zaman titizlikle süpürülüyor olmasına rağmen bir yerlerden inek gübresinin keskin ve pis kokusu geldi. Uzakta, sol tarafa doğru Ölüler Kenti'nin karanlık cephesindeki Archonlar'ın mazgallara yerleştirilmiş karanlık silüetleri delici mavi gökyüzüne yükseliyordu. Üşüşen sivrisinekleri kovalamaya çalışırken Seth'i düşündü.

Argelin çok zeki bir adamdı. Buna hiç şüphe yoktu.

Yeni Archon'un seçilmesinden iki hafta sonra dördüncü yardımcı arşivci olan Seth, terfi ettirilerek ikinci arşivci olmuştu. Sevinçten deliye dönmüş ve buna inanmakta zorlanmıştı. O zamandan beri de sözleşmeler, listeler ve planlarla meşgul olduğu için çok az görüşebilmişlerdi. Birini öldürene kadar çalıştırıp ondan faydalanabilecekken neden öldürmek zahmetine katlanacaktı ki?

İleride Liman'ın duvarı belirdi, kapısı açıldı. Önce ana yoldan sıra sıra mersin ağaçlarıyla kaplı yola saptı. Denize inen büyük uçurumun en yüksek noktasında Archon'un Sarayı yükseliyordu.

Beyaz, pırl pırl bir yapıydı, terasları ve koridorları sönmüş bir volkanın üzerinde yükseliyordu. Çeşmelerin duyulmamış bir lüksle suladığı bahçesinde paha biçilmez ağaçlar vardı. Kapıdan içeri girince çeşmelerden ve fiskiyelerden sular aktığını, sessiz ve birbirine benzeyen bir sıra vakur güzel kız heykelinin kollarının altında tuttuğu çömlerden sağanak yağmur gibi su fışkırdığını gördü. Havayı sarı güllerin kokusu sarmıştı. İleride, mutfağın etrafını çevreleyen avlularda Archon'un hizmetkâr ordusu çalışıyordu. Aşağıdan koşuşturma ve kapı kacak şakırtıları geliyordu, sarımsak kokusu Mirany'nin ağzını sulandırdı. Ağaçlarda limonlar büyümüş, olgunlaşmıştı, zeytin ağaçlarının altına düşen yemişleri toplamak için ağlar gerilmişti. Muhabbet kuşları, papağanlar, sinekkuşları, cennet kuşları, sakalar, tüylü kuyrukları ve kırmızı gagalarıyla binlerce renkli kuşun bulunduğu büyük kafeslerin önünden geçti. Kuş cıvıltıları ve çırpılan kanatların sesi bir kakofoni oluşturunuyordu. Yeni Archon geldikten sonra Liman'daki bütün gemiler ona hediye getirmişti. Çünkü o yağmuru getirmişti. Ve çok gençti.

Mirany eve girdi.

İçerisi serindi, mermer zemin o kadar pürüzsüzdü ki kumlu sandaletlerini çıkarıp çıplak ayakla yürüdü. Orta avludaki süs

havuzunun yanında bir bank ve üzerinde resimler olan bir parşömen tomarı vardı. Ayak parmaklarını ılık suya soktu ve arkasında ıslak ayak izleri bırakarak bütün odaları dolaştı.

“Archon?” diye seslendi. “Alexos?”

Yalnızca on yaşındaydı ama Tanrı onun içindeydi. Her şey, tüm planları, hayatları ona bağlıydı. Ama Argelin, onunla da nasıl başa çıkacağını bilmişti.

Bütün odalar doluydu. Oyuncaklar, kükreyen, yürüyen ve hırlayan oyma hayvan modelleri, masa oyunları, hokkabazlık yapma aletleri ve fırıldaklarla doluydu. Oyuncular loncası tarafından hediye edilmiş, izleyicileri oluşturan küçük insanları ve maskeleri çıkarılabilen bir dizi oyuncusuyla, provaların yapılacağı bir odası bulunan küçük bir tiyatro modeli bile vardı. Merdivenin altındaki odada pahalı kumaşlardan dikilmiş sandıklar dolusu giysi etrafa saçılmıştı, aralarına yarı yenmiş kavun kabukları atılmıştı. Salonlardan galerilere kadar her yere kuru üzüm dökülmüştü. Yürürken sıçan ve çöl faresi gibi tüylü küçük hayvanlar kaçıştılar. Odalardan birinde bir kafesin içinde büyük bir sürüngen uyuyordu. Kafes yer altı boru sistemiyle ısıtılıyordu ve yaratık hareketsizdi. Pulları parlak yeşildi ve patlak gözleri vardı. Korkunç bir süratle dilini dışarı çıkarıp bir sinek yakalayana kadar onun canlı olup olmadığını anlayamamıştı.

Etrafta başka hiç kimse yoktu. Başka bir kapıyı açmayı denedi ama sıkışmıştı. Biraz zorlayınca kapı ardına kadar açıldı ve arkasındaki masa devrilerek yarı yenmiş, bir kısmı ellennemiş meyveler etrafa saçıldı. Başını kapıdan uzatıp, “Archon?” diye seslendi.

Oda loştu, pencereleri ipek kumaşla kaplanmıştı. Bir şey cırlıladı, yeşil bir sürüngen tıslayarak ve zeminde zikzaklar çizerek ona doğru geldi. Telaşla gerileyerek kapıyı kapadı.

Bir çocuğun sahip olmak isteyeceği her şey onda vardı. Bütün saray bir çocuk cennetiydi. Yağmur geldiğinde insanlar sevinçten kendilerinden geçmişti. Kasabadaki bütün kuyular, bütün kanallar, borular ve variller ağzına kadar dolmuştu. Ertesi sabah Saray'dan Liman'a kadar bir kuyruk oluşmuş, insanlar ayva ve mürdüm eriği, değerli erikler, altınlar, ipekler, yüzükler, tunikler, müzik aletleri, her tür hayvan, tomar tomar masal ve öykü getirmişti. Hepsinden önemlisi oyuncaklardı. Dünyanın tüm oyuncaklarına sahipti ama oynayacak kimsesi yoktu. Küçük sessiz bir figür, gümüş maskesiyle çatıda durup el sallayarak halkına minnettarlığını ifade etmişti.

Bir merdivenin önüne geldi ve yukarı baktı. "Alexos! Neredesin? Ben Mirany."

Kimse Archon'la konuşamaz, kimse yüzünü görmezdi. Ama o, Seth ve Oblek buna aldırış etmiyorlardı. Hatta Oblek, ölümün bile onu çocuktan ayıramayacağına yemin ederek içeri yürüyüp oturmuş ve hiçbir askerin gücü onu oradan kaldırmaya yetmemişti, Argelin bile bunu denemeye kalkmamıştı. Bunun yerine hemen o gece ona şarap göndermeye başlamıştı.

Fıçılar dolusu.

Paros'tan tatlı şarap, kırmızı şarap ve bağbozumu şarabı. Tüccarların gemileriyle deniz ötesinden getirdikleri amforalar dolusu damıtılmış alkollü içki, bal likörü ve şerbetçi otundan yapılmış bira.

Hepsi Archon'un mahzeni içindi.

Ah evet, diye yüzünü ekşiterek düşündü geniş mermer basamakları tırmanırken, Argelin hepsinin hakkından gelmesini bilmişti. Hepsinin tüm istediklerini vermiş, hepsinin gizli hayallerini gerçekleştirmişti.

Onun dışında. Bir tek onun ne istediğini bilmiyordu.

Bunu bilmek için bir Tanrı olmak gerekir.

Dördüncü basamakta durdu. "Neredesin?"

Orman odasında, Mirany.

Sol tarafında üzerinde kabartma bakır bir Akrep işareti olan büyük, pirinç bir kapı vardı. Gıcırdatarak araladı ve içeri süzüldü.

Burası bir zamanlar normal bir oda olmalıydı ama şimdi çim kaplı zemini, tavana kadar yükselen büyük ağaçlar, sarmaşıklar ve kalabalık yapay dallarıyla bir orman olmuştu. Açık pencerelerinden, içerideki egzotik çiçeklerden damlayan meyve özlerinin çekimine kapılan kelebekler giriyordu, tepede minik renkli kuş sürüleri cıvıldıyor ve kanat çırpıyordu. Her tür maymun vardı, şebekler, göğüslerinde yavruları asılı olan gri maymunlar, tiz çığlıklarla dallarda hoplayıp zıplayan uzun kuyruklu lemurlar. Alexos da ordaydı, dizlerinden baş aşağı bir dala asılmış, kendisi kadar büyük bir şempanzeyi elma parçalarıyla besliyordu.

"Mirany!"

"Tanrı aşkına," dedi Mirany dehşetle. "Düşeceksin!"

"Hayır. Bu konuda çok iyiyim. Eno ile beni izle!" Döndü, en sevdiği kahverengi küçük maymun gevezelik ederek sırtına atladı, sonra çocuk kol ve bacaklarıyla ipe sarılarak kayd, bir dala indi, oradan taklalar atarak nefes nefese ve üstü başı darmadağın bir halde Mirany'nin yanına, çimlerin üzerine atladı. "Gördün mü?"

Boyu uzamıştı. Kırmızı ve terli yüzünden yaramazlık akıyordu, ancak güzelliği Tanrı'nın güzelliğiydi. Ani bir umutsuzlukla Mirany çimlere oturdu ve kollarıyla dizlerini sardı. "Döndü mü? Ondan hiç haber aldın mı?"

“Hayır.” Oğlan ona bakınca yüzündeki neşe silindi. Yanına çömeldi. “Hizmetçilere her yeri arattım.”

“Mahzeni?”

“İlk olarak oraya baktık. İki gün önce buradaydı, Mirany. Arpıyla hüznü şarkılar çaldı, yıllar önce ben genç olmadan önce bana söylediği şarkılardan. Sonra saklambaç oynarken bir şey oldu ve ben onu bir daha bulamadım.” Kaşlarını çatı. “Zavalı Oblek, hepsi benim hatam.”

“Senin hatan mı?”

“Görmüyor musun, artık eskisi gibi şarkı yapamıyor. Çok üzülüyor. Ona söz verdim, Archon olduğunda onunla şarkıların geldiği yeri bulmaya gidecektik. Ama ben unuttum Mirany çünkü oynayacak bu sevimli şeyler, törenler, tedavi etmek için ellerimi üzerlerine koyduğum çocuklar ve tahtirevanda gezerken insanlara el sallamak gibi eğlenceler vardı. Şarkıları tamamen unuttum. Onları aramaya tek başına gitmiş olabileceğinden korkuyorum.”

Mirany başını iki yana salladı. “Bize haber vermeden gitmez.”

Archon dikkatle onu izledi. “Argelin’in onu yakaladığını mı düşünüyorsun?”

“O Argelin’i öldürmeye çalıştı. Argelin hiç kuşkusuz Saray’ı izletiyordur. Oblek dışarı adımını attığı anda onu yakalamak için bekliyorlardır.”

Ürkütücü bir sessizlikle, bir kayısı için çığlıklar atan iki lemur izlediler. Sonra Alexos ayağa kalktı. “Mirany, yapman gereken başka bir şey var. Bu gece gölgeler Krallığı’na gidip kardeşimle konuşmak zorundasın.”

“Kreon’la mı?”

“Onu rüyamda gördüm. Karanlıkta duruyordu ve iki eliyle bir küre tutuyordu, Sırlar Küresi’ni. Bana, ‘Kardeşim. Bu seni bekliyor. Birini gönder,’ dedi.”

Alexos, Mirany’nin parmaklarını tuttuğunda eli soğuktu. “Rüyamda etrafımızda dağlar vardı, Mirany. Buz dağları. Gümüş dağlar. Ve elindeki Küre büyüdü, tüm geceyi dolduruncaya kadar büyüdü ve içeri girmesi için dağlar açıldı. Üzerinde bir yazı vardı. Ve o Ay oldu!”

Seth pazarlık ettiğinden fazlasını alıyor

“Bu neden yapılmış?”

“Tek boynuzlu at boynuzundan.” Tüccar, Seth’in eline uzum, spiral şeklinde bir boynuz tutuşturdu. “Ata benzeyen bir hayvan. Uzak batıda yaşıyor. Dünyanın öbür ucunda.”

Seth elindeki şeyi merakla inceledi. “Dünyanın öbür ucundaysa nasıl aldın?”

Adam göz kırptı. “Öyle ya da böyle aldım işte. Eşyalar alınır, satılır ve devredilir. Şunları görüyor musun? Bunlara fırtına taşı denir. Evine bundan bir tane koysan asla yıldırım çarpmaz. Bunlar kayaların derinliklerinde bulunur.”

Seth yığının içinden bir tane aldı. Taştan yapılmış, küçük, helezon şeklinde bir hayvandı. Sırtındaki çıkıntılar deniz yaratıklarının kabukları gibiydi. “Ne kadar?” diye sordu.

“Altmış. Çuval dolusu.”

“Kırk.”

“Elli.”

Seth başını salladı ve kaleminin ustaca birkaç hareketiyle listesine ekledi. “Tek boynuzlu ata gelince, o ne işe yarar?”

“İlaç.” Adam pruvaya yaslandı, teknenin denizkızı figürüyle süslü baş tarafı kayalık sahile çevrilmişti. “Doktorlar ve büyücüler bunu toz haline getirir. Pek çok derde devadır. Solunum zorluğu, karın ağrısı, ülser. Kadınlara iyi gelir.” Tekrar göz kırptı. “Anlarsın ya.”

Seth anlamadı ve anlamak istediğinden de emin değildi. Ama bunu satabileceğini düşündüğü için başını salladı.

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet, kâtip. Eğer sen...” Tüccar etrafına bakınıp gözleleriyle köleleri aradı ve gemiye dönmüş olduklarını gördü, Seth’e nefesini koklayabileceği kadar yaklaştı. “Eğer sen özel bir şey istemiyorsan.”

“Özel mi?”

“Ender. Kıymetli. Bir de bir ömür boyunca bir taneden fazla bulunamayan.”

Seth iç geçirdi. Bunu tahmin etmesi gerekiyordu. Büyük dolandırıcılar daima en son ana kadar beklerdi. “Dur tahmin edeyim. Zümrüdüanka yumurtası. Hayır, kuş başlı at gövdeli uçan bir yaratık. Veya ejderha dişi, onları toprağa ekince topraktan bir ordu fışkırıyor, değil mi?”

Tüccar geri çekildi. Güneşten yanıp köseleye dönmüş yüzü neredeyse simsiyah kesildi, bozulduğu belliydi. “Devam et kâtip, benimle dalga geç. Eğitilmiş bir delikanlısın. Tüm yazma, hesaplama ve öğrenme becerileri sende toplanmış. Ama belki de ben, senin bile bilmediğin bazı şeyleri biliyorumdur. Tanrılar’dan gelen şeyler.”

Seth üstünlük taslayan bir gülümsemeyle başını salladı. “Öyle olduğuna eminim, peki ne örneğin?”

Tüccar ellerini tuniğine sildi. Bir an için tüm dikkatini işine vermiş gibi görünüyordu. Sonra başını kaldırdı. “Bir yıldız, efendim.”

“Yıldız mı?”

“Evet, doğru.” Adam ciddiyetle yüzüne baktı.

“Ah, haydi ama.” Seth kısa bir kahkaha attı. “O kadar aptal mı görünüyorsun? Onu nasıl elde ettin? Gökyüzüne merdiven dayayıp yukarı mı tırmandın?”

Tüccarın bunlara hiç zamanı yoktu. At arabasının bir saat önce depoda olması gerekiyordu ve tüccar geç kalmıştı. Sonraki devriye sırası başlamadan önce malların gizlenmesi gerekiyordu. Denetçi Kent içine kaçak mal getirdiğini tespit ederse ona kârdan pay vermesi gerekirdi.

Tüccar küçümsemeyi görmezden gelmeyi tercih etti. Güvertedeki kölelere Ada lehçesinde bir şeyler bağırdı. Adamlar aşağıya indi, tüccar da Seth’e döndü. “Üç gece önce,” diye alçak sesle anlatmaya başladı, “denize açılmıştık, Heclades ve Scorya kayalıkları arasında seyrediyorduk, bölge biraz karışık olduğu için dümene ben geçtim. Güzel bir geceydi, ay çıkmadan önce bütün yıldızlar parlaktı, Avcı Takımyıldızı, Büyük Köpek Takımyıldızı ve Akrep Takımyıldızı. Ve sonra bir parıltı oldu, Akrep’in kuyruğundan şimşek gibi bir ışık çıktı, bir şey aşağı aktı ve denize düştü! Tam geminin baş tarafına.”

Köle ağır ağır sahilten yukarı çıkıyordu. Seth sinirlendi. “Eğer bana işe yaramaz taş parçaları satmaya...”

Tüccar döndü ve kölenin elindeki bohçayı aldı. “Taş değil. Yan taraftan eğilip bakınca dalgaların aşağılarına kadar parladığını gördük. Anton aynı inci çıkartmak için daldığı gibi dalmak zorunda kaldı. Bir bak, kâtip. Şüphesiz senin Archon bir yıldız satın almayı isteyecektir.”

Eski kumaşın kıvrımlarını çekti. Bohça açılınca yüzü birden parladı, gözleri kısıldı, gururlu bir edayla Seth'e baktı.

Seth dikkatle inceliyordu. Hatta bir an istemeden şaşkınlığını belli etti. Adamın elinde, kirli paçavraların arasında bir ışık parlıyordu. Beyaz ve kuvvetliydi, parlak ışık veren bir kristaldi, tüccarın kuma yansıyan silik gölgesini bile görebiliyordu. Köle sanki oradan ayrılamıyormuş gibi yakınlarında oyalanıyordu.

Seth'in nefesi kesilmişti. Dudaklarını yaladı ve boğuk bir sesle sordu. "Sıcak mı?"

"Hayır. Yakmasından korkmuştuk ama soğuk. Al bak, kâtip."

Kırılgan kristal dikkatle Seth'in eline yerleştirildi. Seth parlak ışıktaki kumaşın gözlerini kısıtı, burnuna hafif metalik bir koku geldi, kötü değildi. Başını salladı. "Filozoflar yıldızların gök kubbenin en dışta kalan katmanına çivilendiğini söylüyorlar."

"Belki bir tanesi kopmuştur. Başka nasıl olabilir? Gördüğün gibi oldukça küçük zaten." Tüccar döndü, köleyi gördü ve başıyla sert bir hareket yaptı. Köle gittikten sonra Seth'in yüzüne kurnaz bir ifadeyle baktı. "Tabii, bir bedeli var."

Seth başını kaldırdı. Her şey bulanıktı, gökkuşağının renk cümbüşü gözlerini kamaştırmıştı. Parıltıyı örtmek için paçavrayı üzerine kapadı, kıvrımları düzeltirken başını salladı. "Bundan hiç şüphem yok."

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Önce tüccar başladı. "Beş yüz gümüş."

Seth omzunu silkti ve özellikle ilgilenmiyormuş gibi davrandı. "Mümkün değil."

"Bir yıldız için bile mi?"

"On yıldız da olsa değil." Bohçayı adamın eline geri koydu. "Ayrıca ben onunla ne yapacağım ki?"

Çok istediğini ikisi de biliyordu.

Tüccar düşünceli görünüyordu. “Dediğim gibi, Archon’un gönlünü kazanırsın...”

“Ben zaten Archon’un arkadaşım.” Seth elindeki listeyi işaretledi, cebinden cüzdanını çıkardı ve gümüşleri saymaya başladı.

“Lord Argelin...”

“Bir yıldız sevineceğinden şüpheliyim.”

“Dokuzlar...”

“... Onlar da arkadaşlarım.” Kesenin bağcıklarını çekip düğümledi ve cebine koydu.

Seth sabırsızca kölelere bağırdı, içlerinden ikisi hemen at arabasını yakaladı ve dik yoldan yukarıya çekistirmeye başladı. Acele ederlerse zamanında geri götürebileceklerdi.

Tüccar iç çekti. “O halde, dört yüz. O da sana iyilik olsun diye. Gerçi açık pazarda altı yüze bile satabilirdim.”

“O zaman Liman’a götürürsün, Argelin’in komisyonunu ödersin, müzayede kesintisini ve vergileri de...”

Sustular. Tüccar acı acı başını salladı. “Çok ukalasın, evlat. Günün birinde sonunu bu getirecek bir de açgözlülüğün.”

Seth omuz silkti. “Benim fiyatım iki yüz. Ona dair tek bildiğim senin söylediğin laflar.”

“Bunun ne olduğunu kendi gözlerinle görebiliyorsun.” Çileden çıkan tüccar durumu aklında değerlendirdi. “Tamam. Tamam. İki elli. Yoksa şansımı başka bir yerde denerim.”

Seth düşündü, bu yalnızca pazarlık içindi ve ikisi de bunu biliyordu. “Tamam.” Cüzdanını çıkardı ve yüz gümüş saydı. “Bunu al. Yarın şehre bir adam gönder, Plan Dairesi’ni sorsun. Ben İkinci Arşivci’yim. Paranın geri kalanını alsın.” Adamın

protesto etmesini engellemek için elini kaldırdı. “Üzerimde başka para yok. Yıldız almayı düşünmüyordum.”

Tüccar gönülsüzce kırılğan bohçayı uzattı. Seth özenle bohçayı alırken, tıpkı ‘İkinci Arşivci’ derken hissettiği tatlı ürpertiyi hissetti. El sıkıştılar, adam kölelerine seslendi, tekne sahilden uzaklaşmaya başladı. Seth döndü, güçlükle alçak kayaların tepesindeki sandaletlerinin altında kayan yumuşak yola doğru yürüdü, tepeye varınca dönüp baktığında gemi çoktan açılmıştı. Yelkenlerden biri yukarı çekiliyor, palamar halatı toplanıyordu. Bir süre nefes nefese durdu, rüzgârın beyaz yelkenleri şişirisi, geminin dalgaların üzerinde kayıp gidişini seyretti.

Ancak o zaman elindeki bohçaya baktı. Çölün zeminine çömeldi, boynuna taktığı gevşek eşarbyı çekip aldı, yıldızı sarı olduğu paçavraların arasından çıkararak dikkatle yumuşak kumaşın içine yerleştirdi. Parlaklığı ve beyazlığı inanılmazdı. Alexos bayılacaktı. Bundan sıkıldığı zaman da Seth’in onu en az iki misli fiyata satabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Karanlıkta kendi ışığını saçıyordu! Pireli paçavraları attı ve yeni yaptığı bohçayı tuniğinin içine yerleştirdi. Hayatının pazarlığını yapmıştı! Saçlarındaki teri silerken sırttı. Evet, çok ucuza almıştı.

Durdu, şimdiden neredeyse her taraf karanlığa bürünmüştü. Batıya doğru dağların üzerinde güneş batıyordu, uzak tepelere kasvet çökmüş, gölgeler büyümüştü. Liman’da bütün ışıklar yanmıştı. Sıra evlerin bulunduğu sokaklardaki pahalı evlerin teraslarında fenerlerin yakıldığını gördü. Bir gün o, babası ve Telia orada yaşayacaklardı. Çömlekçiler Mahallesi’ndeki evden çoktan ayrılmışlardı ve bu daha yalnızca başlangıçtı.

At arabası sesi duyulmayacak kadar uzaklaşmıştı, etrafa çölün muazzam sessizliği çöktü. Rüzgâr durmuştu, yalnızca zayıf bir esinti ağaçların susuzluktan ölmek üzere olan dallarını hışırdatıyordu. Burası ile Liman arasında yaklaşık 15 kilometrelik

bir mesafe vardı ve burada tuhaf bir keçi çobanından başka kimse yaşamıyordu.

Biraz daha hızlandı. Mallar yararlı olacaktı. Çoğunu Kent'teki resmî görevlilere satabilir ve kârı cebine indirebilirdi. Bir kısmını da babası pazarlarda satabilirdi. Hepsinin birkaç yüz edeceğini hesaplıyordu ve bu da yeni bir ev kiralamak için yeterli olurdu...

Durdu.

Yolun ilerisinden biri ona doğru geliyordu. Ayaklarını sürüyerek koşan, solunum yetmezliği çeken, nefes nefese kalmış bir adamdı.

Seth hemen botunun içinden bıçağını çekerek yolun kenarına geçti, bir çalının koyu ve etli yaprakları arasına saklandı. Haydutlar! Çölde bolca olduğu söyleniyordu, eğer onu alışveriş yaparken izledilerse parası olduğunu biliyor olmalıydılar. Köleleri gönderdiği için kendine küfrederek kuruyan dudaklarını yaladı ve titremeden nefes almaya çalıştı.

Adım sesleri hızla yaklaşıyordu, sonra sanki adam düşmüş ve aceleyle kalkmış gibi bir kayma ve soluma sesi duyuldu. Belki bir şeyden kaçan birisiydi. Seth sakince düşündü, eğer öyleyse yapması gereken en iyi şey saklanmak ve adamın geçip gitmesini beklemek olacaktı. Bir yabancı için öldürülmenin hiçbir anlamı yoktu.

Büzülebilmek için yavaşça çömeldi. Elinin değdiği kösele gibi iri yapraklar soğuktu. Bıçağı gözüne çok narin göründü ve kendini onu kullanırken hayal etmeyi denediyse de bunun düşüncesi bile buz kesmesine yetti. Yaprakların arası çok karanlıktı, adamın onunla aynı seviyeye gelmiş olduğunu hissetti, yaprakların arasında bir hışırtı duydu. Sonra gölge durdu, nefes nefese lanet okuyarak eğildi. İri yarı ve şişman bir adamdı. Omzunda asılı duran çantadan hışırdayan bir şey çıkardı, içerken

başı hafifçe yana eğildi. Pahalı şarabın ekşi kokusunu duyan Seth bakakaldı.

Belki kıpırdandı. Belki de bir ses çıkardı.

Yabancı birden hızla ona doğru döndü.

Seth hiç hareket etmiyordu, nefesini bile tutmuştu ama sonra büyük bir dehşetle çok iyi saklanamamış olduğunu fark etti. Bir yerlerden hafif bir ışık, zayıf gümüşümsü bir parlıltı sızıyor ve gittikçe büyüyordu bu yüzden de adam onu rahatlıkla görebiliyordu.

Yıldız!

Yabancı ileri doğru bir hamle yaptı, iri eliyle onu yakaladığı gibi dışarı çekti. Seth adama bıçağını savurdu ama etli bir yumruk ustalıklarla kolunu bükerek ağzının üzerine mengene gibi kapandı.

“Kapa çenenin, mürekkep çocuk. Benim, Oblek.”

Oblek. Düşüncesi bile onu rahatlatmaya yetti. Yıldızın parlaklığında o tanıdık kel kafayı, çirkin ve seyrek dişli gülümsemeyi gördü. Elini çekince rahat bir nefes aldı. “Sen nerelerde...”

“Dinle beni. Liman’dan çıktığımdan beri peşimdeler. İki veya üç kişiler.”

“Hırsızlar mı?”

“Argelin’in adamları.”

“Neredeler?”

“Hemen arkamda. İşim bitti sanıyordum ama şimdi...” Seth’in sırtına kuvvetli bir yumruk indirdi. “Meyve soyma bıçağını kap ve hazır ol. İkimiz onların hakkından geliriz.”

Seth gerileyerek ellerini iki yana açtı. “Beni katma. Bu işte yokum.” Geliyorlardı. Atların ve silahların şakırtısını da duyabiliyordu. Bir kişiden fazlaydılar.

Müzisyenin küçük gözleri buz gibi baktı. “Seth!”

“Hayır! Anlasana! Babamı ve Telia’yı düşünmek zorundayım. Bana bir şey olursa...”

“Ben bir kez senin hayatını kurtardım. Bana borçlusun.” Kelimeler o kadar sessizdi ki yaklaşan gürültüde neredeyse boğuldu.

“Kaç!” dedi Seth tıslarcasına. “Bir şansın olabilir!”

Oblek hareket etmedi. Tiksinmiş bir ifadeyle ona bakıyordu. “Seni mezar çukuruna düşerken çekip kurtardım. Keşke bıraksaydım da düşseydin. Kâr etmekten ve kendi kokuşmuş postunu düşünmekten başka bir şeyi umursadığın yok. Baban çok haklıymış.”

“Babam mı?”

Oblek tükürerek döndü. “Bir zamanlar senin hakkında söyledikleri.” Yan gözle baktı ve aşağılayıcı bir tavırla homurdandı. “Defol git. Senin gibi yüreksiz bir çocuğa ihtiyacım yok benim. Dilerim Mirany de senin ne kadar işe yaramaz bir hayvan pisliği olduğunu anlar.”

Bir bağırış duyuldu. Oblek’in bir elinde kendi bıçağı, diğerinde Seth’in bıçağı vardı. Dikleşti.

Çok kızgındı, Seth bir adım geriledi.

“Duydun,” diye homurdandı Oblek. “Kaç. Kendini parşömenlerin ve madeni paraların arasına göm.”

“Hâlâ kaçabilirsin! Gel benimle!”

“Neden geleyim?” İri yarı adam başını kaldırdı ve yaklaşan atlılara baktı. “Şarkılar artık hiç gelmiyor, kaçmanın ne anlamı var?”

Eyer üzerine eğilmiş mızraklı iki adam belirdi. Oblek kollarını açtı ve öfkeli acı bir çığlık attı, “Buradayım, alçak herifler! Haydi. Öldürün beni! Öldürün beni!”

Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle içlerinden biri ona saldırdı. Seth arkasını dönüp kaçmaya başladı. Eğilerek, dikenlerin içine nefessiz dalarak, avcı siperlerinde tökezleyerek, kendinden nefret ederek ve hiç arkasına bakmadan kaçtı. Arkasında kalan yoldan bağırışmalar, yardım çağrıları, çarpışma, metal çınlamaları ve acı dolu çığlık sesleri geliyordu. Mızrak ve kılıçlara karşı ne kadar şansı olabilir ki, diye düşündü öfkeyle çıkarak. Oblek çıldırmıştı, zaten en başından beri deliydi. Onun yüzünden ölmenin gereği var mıydı?

Dağınık kayaların etrafından dolanırken bir taşın üzerine boylu boyunca yığılınca nefesi kesildi, yıldızdan oluşan küçücük sertlik kaburgalarını acıtmıştı. Boynuna bir şeyin battığını hissetti ve kaydı. Göğsü şiddetle kalkıp inerken yuvarlandı.

Gece sessizleşti.

Tepesinde ve çok uzaklarda yıldızlar vardı, binlerce yıldız çölün üzerinde parlıyordu. Burnuna duman, vücudunun altında ezilen ot ve dikenlerin kokusu geldi.

Sesler duyuluyordu. Bir kahkaha. Kınına giren bir kılıçtan çıkan şıngırtı.

Oblek uzun süre dayanamamıştı.

Gerçekten onu öldürmüşler miydi? Yoksa Argelin’e mi götürüyorlardı? Düşününce bu daha olası geliyordu. General işi kendisi bitirmek istemiş olabilirdi. Kendi elleriyle.

Bunlar aklından geçerken Seth birden silkindi, toparlandı ve koşmaya başladı. Çölün çalılıkları ile fundalıkları boyunca dikkat çekmemeye çalışarak Liman’a doğru koştu. Yolum uçurum boyunca uzandığı bir yer vardı, burada sönmüş bir volkanın

ufalanan ağız bir koy oluştuyordu. Askerler oradan geçmek zorundaydılar. Orası olmalıydı.

Tam zamanında kayarak durdu, aşağısında simsiyah yansıyan ışığıyla pırıltılar saçan deniz olduğunu ancak o zaman fark etti. O telaşla kuru dalları tekmeleyerek bir araya topladı, ölü bir dalı sürükleyerek boydan boya yolun üzerine uzattı, başka bir tanesini alıp ağırlığını tartarken elinde ufalandı. Silah olarak işe yaramayacaktı.

Geliyorlardı. Yolun kara tarafında gölgelerin arasına kaydı, çömeldi, hazır bir şekilde bekledi. İçini sevinç gibi bir şey, belli belirsiz bir heves doldurmuştu. Kurtlu tahtayı tutan eli titriyordu.

Oblek yaşıyordu. Askerler onu atlardan birinin arkasına bir ipin ucuna bağlamış sürüklüyordu. Doğrulmayı başardığı anda ipi çekiyor, tekrar düşürüyorlardı. Sonra da haline gülüyorlardı. Adamlardan biri onun şarap matarasını ağzına dayamış içiyordu.

Seth müzisyenin biraz gücünün kalmış olması için dua etti. Tek başına başaramazdı. Öfkeyle Tanrı'yı düşündü. Peki ya sen? Sen bize yardım edemez misin?

Sana bir yıldız gönderdim. Daha ne istiyorsun?

Bu ses değildi. Yalnızca kendi düşüncesiydi. Tanrı benimle konuştu dediğinde Mirany'nin kastettiği de bu muydu? Derin bir nefes aldı, bağlı bohçayı buldu, dişleriyle yırtarak açtı. İncecik bir ışık hüzmesi dışarı süzüldü. Üzerine eşarby geri koydu.

"Bu ne böyle?"

Askerler yavaşladı. Sonra biri öne çıktı, yavaş yürüyordu, atı yelesini savuruyor, kişniyordu. Önünden geçerken Seth yutkundu, kıpırdamaya korktuğunun kendisi de farkındaydı.

Sonra birden ortaya atladı.

At yana kaçtı, Seth ayaktaydı ve arkasında bir kargaşa patlak vermeden önce askeri kolundan tuttuğu gibi yere sürükledi.

Yumuşak dal gümbürtüyle adamın kafasına indi, sonra döndü ve yıldızı çıkardı.

“Oblek!” diye bağırdı.

Sesi gecenin sessizliğini yardı. Elinden pırıltılar saçılıyordu. Belli belirsiz, arkadan gelen diğer atın ürkerek şaha kalktığını gördü, Oblek şiddetle bağırdı. Bir şey koluna çarptı, kılıcını sallayarak döndü. Bir mızrak ısıklık çalarak yanından geçti ve bir kayaya çarptı. Büyük bir çatırdamayla kopan taşlar uçuşumun kenarındaki yola kadar döküldü, arkada çabalamakta olan Seth diğer askerin kılıcını havada parlamadan saniyeler önce gördü ve yalnızca kenara kaçabildi. Yıldız elinden düştü, yuvarlandı ve uçuşumun kenarında durdu. Yıldızın arkasından koştu, moloz ve tozların arasında yakaladı ve sıkıca tuttu. Bu arada adam üzerine atlamıştı ve inanılmaz ağırdı. Yüzünün bir tarafında bir yumruk patladı. Seth ağzında biriken kanı tükürdü, bağırıp tekmelemeye başladı, büyük bir güçle adamı üzerinden attı. Bir an için göz göze geldiler, adam bıçağını kaldırmıştı. Sonra bir yerlerden Oblek geldi, adamı yakaladı, havada çevirdi, midesine bir yumruk indirdi ve uçuşumdan aşağı fırlattı.

Tiz çığlıgın arkasından gece sessizliğe büründü.

Atlardan biri hemen yanlarında duruyordu, dizginleri boş-taydı. Diğer muhtemelen kaçmıştı, fazla uzağa gitmiş olamazdı. Seth sallanarak ayağa kalktı. “Öldürdüm mü onu?”

“Sen bir pireyi bile öldüremezsin,” dedi Oblek ve eğilip Seth’in dövdüğü adamı inceledi. “Kendine geliyor.” Kollarını adamın omzunun altından geçirdi, ayağa kaldırdı ve uçuşumun kenarına götürdü.

“Hayır!” Yüzü uyuşmuş olduğu için Seth kelimeleri zar zor söyleyebiliyordu. “Bırak ne hali varsa görsün!”

Oblek güçlükle durdu. “Arkamızda tanık bırakamayız. Seni gördüler.”

“Onlar yalnızca ışığı gördü! Lütfen, Oblek! Seni kurtarmak için geri geldim. Bunu bana borçlusun.”

 ri yarı adam sessiz bir nefretle baktı. Sonra askeri  ıval gibi yolun ortasına attı. Seth bir an askeri a a ı yuvarlayacağını sandı ama o e ilip ceplerini bo altmaya başladı. Kılıcını, bı a ını ve bir miktar bozuk parayı aldıktan sonra doğruldu. “Umarım s yledi inden eminsindir, mürekkep çocuğu. Çünkü seni gördüyse o rahat içine veda edebilirsin.”

Daha sonra uçurumun kenarına gitti ve yıldızı aldı.

“Bu ne Tanrı aşkına?”

Seth yıldızı onun elinden kaptı. “Benim bu. Haydi. Buradan gitmek zorundayız.” Yıldızı sardı ve tuni inin içine sakladı. Oblek’in  aşkın küçük gözleri sa tı ı pırlıtları izliyordu.

“Bu parlıyor.”

“Sana sonra açıklarım. Satın aldım.” Başını kaldırıp bakınca dondu.

Asker ayağa kalkmı tı.

Ba ıracak zaman yoktu. Adam Oblek’i arkasından itti, Oblek kolları açık  ne doğru savruldu ve Seth’in yanından geçti. D  şerken bağırdı, hâlâ beline bağlı olan ip uçurumun kenarına yılan gibi kıvrıldı ve hızla   z lmeye başladı. Seth  zerine atladı ve ipi yakaladı ama bu ani hareket dengesini bozunca acıyan elleriyle birlikte savruldu.

Havada dönerek a a ı d  smeye başladı.

Kayaların, püsküren suların ve korkunun içine doğru.

Denizin simsiyah yüzeyine doğru.

İkinci Adak Düşmüş Yıldız

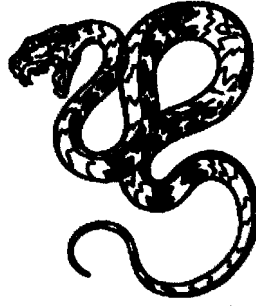
Suya ilk değdiğim anı anımsamıyorum. Milyonlarca çağ önceydi.

Çok sıcaktım ve yanıyordum, ateşler içinde bir çocuktum ve birdenbire bu diğeri belirdi, ıslaklık, alnımda serin bir el.

Büyük olasılıkla ben önemsenecek bir Tanrı değilim çünkü yaşamı, Yağmur Kraliçesi giysisinin eteklerinde getirdi. Bitkiler büyüdü, okyanuslar kabardı. Yaratıklar onun kıvrımlarında yüzdü ve onun eteklerinde sürüklendi.

O gelmeden önce yaşam yoktu.

Ve ölüm de yoktu.

Seth tehlikeli bir efendi seçiyor

Ölüm korkunç bir yerdi. Tuz ve kumla çalkalanıyor ve insanın kulaklarında kükrüyordu. Onu kavradı ve onu da kendisiyle birlikte dibe sürükledi, aşağıya çekerek kocaman elini ağzına kapadı.

İp gibi dolanmıştı.

İçinde bir yerde bir kabarcık büyüyordu, büyük bir organ çatlayacakmış gibi şişiyor, açık olan ağzını ağ gibi kapatıyor, asla çıkaramayacağı çılgına engel oluyordu. Onu öldürecek olduğunu bildiği nefes nefese bir hava patlamasının, karanlığın, balık ve kusmuk kokusunun içine doğru çekildi.

“Bana tutun, dedim!” Oblek’in kükremesi baloncuklarla tıkandı. Sonra bağırdı. “Yüzme bilmiyor musun?”

“Hayır.” Seth bunu zar zor söyleyene kadar bir ağzı dolusu deniz suyu yutmuştu bile. Burnu ve boğazı dolmuştu.

“Tanrım!” Oblek’in duba gibi bedeni altında manevra yaptı, çılgın gibi sırlıklam kumaşlara, onun şişman ve kaygan koluna tutunmaya çalıştı. Müzisyenin sesi acımasız ve alaycıydı. “Sana

Kent'te öğretilmediler mi? Öğrendiğin onca şey... Bütün o notlar ve karalamalar... Anlaşılan pek işe yaramamış. Liman'daki bütün çocuklar yüzme bilir!"

"Kapa çeneni." Seth dehşete kapılmıştı. Altında hiçbir şey yoktu. Karanlık, derin ve ölümcül sudan başka hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey.*

Oblek büyük bir gayretle döndü. Ayaklarını çırpı. Sırtüstü yatmış haliyle suda büyük bir balınaya benziyordu. "Gevşe biraz," diye soludu. "Beni boğacaksın."

Seth yapamazdı. Cesaret edemezdi. Su dudaklarına çarpıyor, kulaklarına doluyordu. Çevresi fosfor gibi ışıldıyordu, içinde bir şeylerin titrediğini gördü, balık ve anemon çiçekleriydi. Bir şey hafifçe boynunu dişledi.

Oblek ayaklarını daha fazla çırpı. "Şuraya bak," diye homurdandı. "Bir gemi. gördün mü?"

Seth nefes nefeseydi. "Ben hayatın... yaşamaya değmez olduğunu düşündüğünü sanıyordum."

Büyük adam gülümsedi. "Belki bir şeyler değişmiştir."

Artık Seth bile ritmik sallantılarla görüş alanına giren gemiyi görebiliyordu. Çok büyük, gerçek olamayacak kadar büyük, dev bir gemiydi. Tanrılar'ın gemisiydi, ılık ılık parlıyordu ve müzik sesi geliyordu. Ölü taşıyan gemiydi.

Suyun dalgalanmasıyla Oblek yüzmeye başladı. Seth nefesini tuttu ve tekrar Oblek'e yapıştı. Peşine takılmıştı, gül ve sandal ağacı kokan, üzerinde çiçek yaprakları yüzen suyun ani dalgalanmasıyla boğulacak gibi oldu. Sonra belli belirsiz, hayal gibi geminin pruvası göründü. Karanlıkta kocaman görünüyordu. Ön tarafında tahtadan yapılmış, küçümser ifadeli, gösterişli bir kadın vardı, saçları yılanlar, göğüsleri yabani otlar ve çiçeklerle süslenmişti. Fenerlerle aydınlatılmıştı, şıkırdayan

merdivenleri vardı, sandallardan oluşan küçük bir filo etrafında tangırdıyor ve sallanıyordu. Geçerken yarattığı yüksek dalgalar Seth'in yüzüne geldi.

Yarısı yenmiş bir börek aşağı fırlatıldı ve Oblek'in yanına düştü.

"HEY!" diye kükredi müzisyen. "Aşağı bakın!"

Seth yorgunluktan uyuşmuştu. Ellerinin kaydığının farkındaydı. Çok fazla su yutmuştu, artık midesi dolmuştu, öğürdü ve gözleri karardı. Bağırış çağırışlar, atılan iplerin sıçrattığı su, onu tutup yukarı çeken eller tuhaf bir şekilde uzak görünüyor, sanki bütün bunlar başka birisine oluyordu. Deniz onu bırakmak istemiyordu, içine çekiyor, giysilerinden taşıyordu. Titriyordu, bitap düşmüştü, ayaklarını sallanan bir merdivene yerleştirdi, basamak basamak yukarı çekildi. Sonra birisi onu yumuşak yünlü zemine çekti, dizlerinin üzerine çöktü, sıkıca yere tutundu, başını eğdi, öksürdü ve kustu.

Kulakları açıldı.

Müzik yükseldi. Büyük ziller ve davullar, sitar ve birçok arsız ses vardı. Korku derisinin gözeneklerine kadar sinmişti. Gözlerini açtı.

Gemi gerçekten kocamandı. Tüm güvertenin tepesi ipekle örtülmüştü, büyük bir kameriye gibi dalgalanıyordu, yerlere en kaliteli halılar serilmişti ve ılık geceyi tatlı baharat kokusu sarmıştı. Her yerde insanlar vardı.

"Burada neler oluyor?" diye soludu.

"Asil Efendimiz sizin General'inizi ağırıyor. Pek çok insan geldi. Zengin insanlar. Büyük parti."

Onu yukarı çekmiş olan zayıf denizci halının üzerindeki pisliğe huzursuzca baktı.

Seth neredeyse boğuluyordu. "General mi dedi? Argelin burada mı?"

Oblek yorgun bir halde parmaklıklara yaslanmıştı. Omzunu silkti. "Yağmurdan kaçarken doluya mı tutulduk yani?"

"Kanamam var."

"Sen de neredeyse boğuluyordun. İkimiz de çok iyi durumdayız." Denizciye döndü. "Bize bir sandal ödünç ver. Çok çabuk. Tamam mı?"

Ama çoktan dikkat çekmişlerdi bile. Müzik sustu, alkış sesleri ve flüt çalan kızların kalabalığı çadırın dışına çıktı, terlemiş ve susamış görünüyordardı, incecik ipekten yapılmış mavi kostümler giymişlerdi. Tam arkalarında üst güvertenin kapıları iki yana savruldu, zengin dokunmuş kumaştan tunikler ve şık kıyafetler giymiş görkemli erkekler, nakışlarla ve kıvrılcım saçan değerli taşlarla süslü giysiler giymiş kadınların oluşturduğu parlak gruplar temiz akşam havasına çıktı.

Oblek ıslak boynuna yapışan deniz yosununu alırken inledi. "Artık çok geç."

Parıldayan insanlar göz kamaştırıyordu. Gözleri boyanmış ve sürme çekilmişti, binlerce boncukla süslü perukları ışıldıyordu. Boyunlarında ve kollarında değerli taşlar parlıyordu. Lacivert taşı ve altınla işlenmiş geniş yakalıkları ışığı yansıtıyordu, parfüm kokuları havaya hâkim olmuştu. Omzundan bileğine kadar altın bir spiral süs takmış, dudakları kırmızı boyalı bir kadın gözünü dikerek Seth'e baktı. Bir şey söyledi ve güldü. Bütün başlar Seth'e döndü.

Hâlâ midesi bulanıyor ve zar zor ayakta durabiliyordu. "Buradan çıkmak zorundayız!" Arka taraftaki ışıklı pavyonda Argelin'i görebiliyordu. General, Prens Jamil'in tüccarları ve eşleriyle birlikte ayaktaydı, muhafızları uygun bir mesafede

bekliyorlardı. Başkaları da vardı, şehrin ileri gelenleri, Baş Mumyalayıcı ve Mezar Konseyi Başkanı da oradaydı. Dokuzlar da burada mı acaba, diye kalbi çarparak düşündü Seth. Mirany onları kurtarabilir miydi?

“Sen de kimsin? Davetiyen nerede?”

Bir bu eksikti. Bunu soran yeni bir üniforma giymiş genç bir askerdı.

Seth, Oblek’e baktı. “Bizim davetiyemiz yok,” dedi sakince, başım yerden kaldırmadan. “Biz hizmetkâruz.”

“Hizmetkârlar sandallarda beklemek zorunda.”

“Biz denize düştük.”

Etrafları kuşatılmıştı. Kollarını flüt çalan kızlara dolamış bir grup narin tip sırtarak olanları dinlemeye gelmişti. Birkaç tanesi gözle görünür biçimde sarhoştı. “O zaman biz de bütün gece geminin etrafında yüzelim,” dedi bir tanesi. Diğerleri kahkaha attı.

Seth, Oblek’in yaklaşmakta olduğunu hissetti.

“O ne olacak?”

“Beni o çıkardı.”

Genç asker, Oblek’e sert bir bakış attı. Sonra Seth’in korktuğu soruyu sordu.

“Kimin hizmetkârlarısınız?”

Argelin’in grubu girişe doğru yaklaşıyordu.

Seth kuruyan dudaklarını yaladı. Hızlı bir bakışla yılışıkça sırttan yüzleri, parlak kalabalığı taradı, sonra tekrar baktı.

“Onun,” dedi alçak sesle.

Herkes döndü.

Adam geminin kuyruk kısmına yaslanmıştı, uzun boylu, zarif bir tipti, çok şık yeşil bir elbise giymişti. Açık renk saçları

özenle arkada bağlanmıştı, zarif bir gümüş yakalık takmıştı ve manikürlü ellerinde bir şarap kadehi tutuyordu. Son derece sakın bir tavırla şarabından içti.

“Bu doğru mu, efendim?” Genç askerin sesi çok daha saygılıydı.

Uzun boylu adam sürmeli uzun kirpiklerinin altından Oblek’e baktı. Sonra bakışlarını Seth’e çevirdi. Gözleri tuhaf bir biçimde çekikti, badem şeklindeydi ve bakışları bir çöl hayvanı kadar tehlikeliydi. Seth gergin bir an bakışlarını kaçırmadı, parmakları birbirine sıkıca kenetlenmişti.

Sonra adam doğruldu ve öne çıktı. “Korkarım öyle, asker,” dedi aristokrat ve bıkkın bir ifadeyle. Kollarını göğsünde kavuşturarak parmağını şaklattı. “Ne oldu, köle?”

“Büyük bir... dalga geldi, efendim.” Seth titremesini durdurmak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. “Denize düştüm. O-Oblios beni kurtardı.”

“Bana sorarsan zaman kaybından başka bir şey değilsin.” Uzun boylu adam genç askere döndü. “Hiç bu kadar işe yaramaz bir kölem olmamıştı. Şuna bak! Sırılsıklam, deniz tutmuş, işe yaramaz.”

“O zaman satınız, efendim.” Genç asker ilgisini kaybetmişti. Eğilerek selamladı ve parti müdavimlerinin arasına karıştı, Seth acı bir ferahlıkla soluk aldı. Artık kaçabilirlerdi! Ama uzun boylu adam şarabından bir yudum daha alarak büyük bir kibarlıkla kalabalığa döndü.

“Ne mükemmel bir fikir!” Buz gibi bakışlarla gülümsedi. “Belki öyle yaparım. Kim bana onun için bir teklifte bulunur? Alia, hayatım, bana bir teklif ver.”

Kırmızı dudaklı kadın kıkırdadı. “İki gümüş.”

“İki mi? Çok az. Sonuçta genç ve güzel.”

Seth riski göze alarak Oblek'e baktı. İri yarı adam tetikteydi ve ters ters bakıyordu. Her ikisi de Çakal'ın onlarla oyun oynadığının farkındaydılar.

Efendi olabilirdi ama aynı zamanda bir mezar hırsızıydı, Liman'ın en azılı çetesinin lideriydi. Onlar biliyorlardı ama Seth oradakilerin hiçbirinin bu gerçeği bildiğini tahmin etmiyordu ve bu dile getirilmeyen ele verme tehdidi Oblek'le kendilerini savunabilecekleri yegâne dayanaktı.

"Üç!" dedi yaşlı bir adam. Kolundaki flütçü kızlar gülüştüler.

Çakal, Seth'e yan gözle baktı. "Aslında olabilir, değeri bu kadardır."

Seth öne çıktı. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Argelin."

General büyük çadırdan dışarı çıkmıştı. Pürüzsüz yüzü ve tıraş edilmiş koyu sakalı kalabalığın arasında belli oluyordu, bronz göğüs zırhı ıslıl ıslıl parlıyordu. Hiç boya sürmemiş, hiç taktakmamıştı. Bunun yerine soğuk ve hoşnutsuz bir ifadeyle züppe kalabalığı inceledi.

Seth başını eğerek görünmez olmaya çalıştı.

Kalabalık onu başıyla selamladı, Çakal bir adım geriledi. "Teknem kış merdivenin orada," dedi etrafına hiç bakmadan. "Binin. Beni bekleyin."

Seth hiç tereddüt etmedi, Argelin onları çok iyi tanıyordu. Oblek zaten kalabalığın içinde kaybolmuştu, o kadar cüsseli bir adam için istediği zaman hiç telaşa kapılmadan son derece hızlı hareket edebilmesi şaşırtıcıydı. Kış merdiveninin nerede olduğunu da biliyor olmalıydı, Seth'in hiçbir fikri yoktu.

Görünüşe bakılırsa Argelin gidiyordu. Tüccar efendiyi kalabalıktan uzak bir köşeye çekti. Telaşla kenara kaçan Seth konuşmalara kulak misafiri oldu.

“... misafirperverliğiniz için, Prens Jamil. Oracle’ın açıklamasına gelince, ben ne diyebilirim? Tanrı’yı artık kimse anlayamıyor.”

Siyah sakallı adam ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Bu bizim için büyük bir hayal kırıklığı oldu. Öyle olduğunu siz de biliyorsunuz.”

“Bunun için üzgünüm.”

“O halde herhangi bir hediye... bağış gerekecek olursa bana bilgi verirsiniz.”

“Tanrı’nın fikrini değiştirmek için mi?” Argelin gülümsedi.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

İnci Prensi’nin gözleri karanlık ve kararlıydı. “Ne olursa,” dedi alçak sesle.

Argelin’in gülüşü dondu. “Teşekkür ederim,” dedi. “Ama ben kimim ki Tanrı üzerinde bir etkiye sahip olayım?”

Prens Jamil kıpırdamadı. “General sizsiniz. Sözcü ile arkadaşsınız. Ben eminim, *gerçekten* isterseniz aracılık edebilirsiniz.”

Bir an için Argelin soğukkanlılığını kaybeder gibi oldu. Bunun yerine keyifsiz bir kahkaha attı. “Hakkımda çok cömert tahminleriniz var. Size yardım edemem.”

Seth bir örümcek gibi tutunmuş, dinliyordu. Argelin ona doğru dönünce başını sakladı. İp merdivenin yanından Jamil’in söylediklerini duydu. “Ben bu başarısızlığımız hakkında İmparator’u bilgilendirmek için haberci gönderdim.”

Argelin duraksadı, bronz göğüs zırhı pırl pırl parlıyordu. “O halde henüz gitmiyorsunuz, öyle değil mi?”

“Ah, hayır. Henüz değil.” Tüccar zarif ellerini iki yana açarken kırmızı ipek elbisesi alev gibi dalgalandı. “Alışverişimizi, satın alma ve satış işlerini bitireceğiz. Arkadaşlarım ve eşleri sizin

büyük topraklarınızda turistik bir tur yapmak için çok istekliler. Kent, mezarlar ve Archon heykelleri. Hatta belki çöldeki ünlü Hayvanlar'a bir keşif gezisi bile yapabiliriz."

Oblek, Seth'in bacaklarını çekiştirdi. Seth sabırsızca onu tekmeledi. General'in yüzü kararmıştı.

"Dikkatli olun."

"Dikkatli mi?"

"Çölde tabii. Hırsız ve çakalların uğrak yeridir."

"Benim çok sayıda silahlı kölem var, General."

Argelin başını salladı. "Tehlikelidir. Aynı zamanda susuz ve vahşidir. Yılan ve akrepler tarafından istila edilmiştir. Üstelik Tanrı'nın size, çöle girerseniz gazabında yanacağınızı söylediğini sanıyordum, öyle değil mi?"

Siyah sakallı adam parmak uçlarını birleştirerek ellerini kavuşturdu. Yüzü ifadesizdi. "Söyledi. Ama bu mesajı o anda orada bulunan rahibeler ve benim arkadaşlarımdan başka kimse bilmediğini sanmıyordum, Lordum."

Gergin bir sessizlik oldu. Sözlerin ne anlama geldiğini anladığı anda Argelin'in yüzü belli belirsiz kızardı ama konuştuğunda sesinde alaycı bir ifade vardı.

"İyi geceler, Lord Jamil."

Seth aşağı doğru çekildi ve nefessiz kalarak teknenin içine düştü. "Haydi!" diye homurdandı Oblek.

Ağırlıktan tekne neredeyse alabora olacaktı. Seth dehşet içinde tutundu ve teknenin minderleri olduğunu fark etti, leylak rengi şatafatlı ipek kumaştan bir tentesi vardı, içerisi görünmesin diye yan taraftaki perdeler çekilmişti. Yan tarafında denize ışıklar yansıtan fenerler asılıydı.

Küreklerin başında oturan siyah adam onlara baktı. Onun yanında Seth'in çok iyi hatırladığı, silahlı ve hayretler içinde onlara bakan kırmızı saçlı bir adam oturuyordu. Tilki.

Oblek dayanıksız bankın üzerine çöktü. "Peki," dedi yüzünü ekşiterek. "Bizi gördüğünüze memnun olmuş gibi bir haliniz yok."

Yanıt olarak uzun, çengel şeklinde bir bıçak kınından çıkarıldı, tekne tekrar sallandı. Çakal zarıfçe içeri atladı ve eğildi.

"Küreklerle asılın," diye emretti ters ters. "Çabuk."

Seth en yakındaki şeye tutundu, bu Oblek'in kolaydı. Ani hareket midesini alt üst etti. Gözlerini kapadı, Oblek gülerek kolunu çekti. "Zavalılı mürekkep çocuğu. Güvenli küçük masasında otururken çok daha iyi görünüyor, değil mi?"

Çakal sakince oturdu ve uzun bacaklarını uzattı. Sonra öne eğilerek ikisini gösterdi. "Ne yazık ki bu geceki vurgunumuz bunlar, Tilki."

"Başka bir şey yok mu? Mücevher falan?"

"Plan değişti. Diğerlerine de söyledim. Plan iptal."

Tilki şaşırmış gibi bakakaldı. "Kahretsin! O kadar plan. Diğerlerini yoluna koymak. Onca iş!"

"Boşa gitti." Çakal'ın soğuk gözleri Seth'i izliyordu. "Hepsi boşa gitti."

Tilki tükürdü. "Ben bekliyordum, şef." Öfkeyle Seth'e bakıyordu. "Biz bunların dillerini keselim, sonra onları birbirine bağlayalım ve denize atalım. Birbirlerinin kollarında boğulsunlar."

Oblek pis pis baktı. "Sen benimsin, çirkin şey."

Tilki'nin bağırmasına fırsat kalmadan Çakal uzandı, Seth'i yakaladı ve kendine doğru çekerek yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Ben çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Sostris'in mezarında bize ihanet ettin, kâtip. Peki değerli Archon'unuza yar-

dım etmemin karşılığında benim ödülüm ne oldu? Biz pazarlık etmiştik... sen anlaşmaya uymadın.”

Seth’in sırtından ter akıyordu. “Düşündüğümüz gibi olmadı.”

“Beni şaşırtıyorsun.”

“Doğru söylüyorum! Archon’un hiçbir gücü yok. O yalnızca bir çocuk...”

“Anımsadığım kadarıyla deli de. Ama görünüşe bakılırsa onun sayesinde durumunu düzeltmişsin. Bu tunik kaç gümüş mal oldu?” Eliyle dokundu ve dokunduğu anda yüzü değişti. Seth engel olmaya fırsat bulamadan hırsızın hızlı parmakları içeri dalmış ve sarılı bohçayı kaptığı gibi çıkarmıştı. Merakla bakarak arkasına yaslandı. “Bu nedir?”

“Sakin açma!”

Kelimeler ağzından çıktığı anda Seth bunun söylenebilecek en aptalca şey olduğunu anlamıştı. Çakal alaycı bir ifadeyle adamlarına bakıp tek kaşım kaldırdı. Dikkatle yıldızın sarılı olduğu bohçayı açtı.

Parlaklık yüzüne vurdu. Geri sıçradı, kürekçi dehşet içinde küfretti.

Bir süre sonra çekik gözleri ışıltıyla parlayarak tekrar merakla sordu. “Bu nedir?”

“Bir yıldız.” Seth’in yüzü asıktı. Arkasından ne geleceğini biliyordu.

Çakal sakince başım salladı. “Bir yıldız.”

“Gökten düştü.”

“Şimdi mi? Harika. Bu gece devirdiğin çamı telafi etmeye yarayacak.” Bohçayı tekrar sardı ve ışığı gizledi. “Borcuna avans olarak düşün.”

Seth karşılık vermeye çalıştı. Ama bunun yerine aniden kıvranmaya başladı, midesi bulanıyordu, koştu ve mor perdelere aşağı kontrolsüzce ögürdü. Kürekçi sırttı ve Tilki bir kahkaha attı. Oblek gülümsedi.

“Olur şey değil,” dedi Çakal. “En iyisi sizden ne isteyeceğimi söylemek için karaya çıkana kadar beklemek.”

“Bizden mi?” dedi Oblek.

“Sen. Archon ve küçük rahibe.”

Seth sulanan gözlerini sildi. Sesi boğuk çıkıyordu. “Merak etmeyin, paranızı öderiz. Alexos’un parası var.”

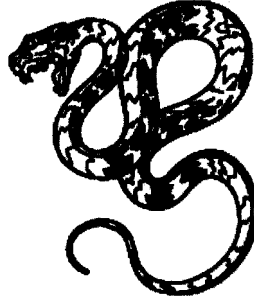
“Ben paradan daha fazlasını istiyorum.” Çakal oldukça açık konuşmuştu. “Sevgili müzisyenini kulakları ve parmakları ke-silmemiş olarak geri almak istiyorsa, Archon aklımdaki küçük plan için bana yardım etmeyi düşünebilir.”

“Ne planı?”

Hırsız parmağıyla yıldıza dokundu, gümüş bir şerit şeklinde ışık saçıldı. Yan gözle Seth’e baktı. “Bir şey oluyor,” dedi usulca. “Tuhaf bir şeyler.”

“Tuhaf mı? Nerede?”

Küreklerinin suya değerken çıkardığı şırıltıda boğulan Çakal’ın sesi bir fısıltı gibiydi. “Ay Dağları’nda.”

Mirany Gölgelelerin Krallığı'na geri dönüyor

Ölüler Kenti çölün tepesine meydan okurcasına dikilmişti.

Archon'un tahtırevanı taşıyıcıların omuzlarında ileri geri sallanırken Mirany tül gibi ince perdeyi araladı. Yüksek taş duvarın köşesinde yer alan karanlık ve korkunç kale burçlarına ve Archonlar'ın büyük heykellerine baktı. Bunlardan iki yüz altmış dokuz tane vardı, kesintisiz bir çizgi halinde dizilmiş efsanevi Sargon'a kadar dayanan her bir Archon, kocaman elleri kocaman dizlerinin üzerinde durmuş denize bakıyordu. Archonlar denize baktığı sürece sonsuza kadar hiçbir düşmanın İki Diyar'ı yenemeyeceği söylenirdi. Aşağıdaki derin mezarlarında altın ve lacivert taşlarıyla ışıldayan kaplumbağa kabuklarında, içi boşaltılmış ve ilaçlanıp korunarak iç içe dokuz tabuta konmuş, akreplerin yuvalandığı vücutlarını böcekler yemiş bir halde yatıyorlardı.

Mirany dudağını ısırdı. Perdenin ucunu bırakarak kırmızı koltukta arkasına yaslandı, nazik sallantıya karşı avuçlarını dizlerine dayayarak destek aldı. *Mezarlar*. Tekrar mezarlara inmekten korkuyordu.

Oracle'a ihanet ettiği için canlı canlı gömüldüğü korkunç geceden beri Kent'e hiç gelmemişti. Ada tehlikeliydi ama en azından aydınlıktı, beyaz binalar güneş içindeydi, çiçekler kırmızı ve mis kokuluydu. Kent toz ve tünellerden oluşan bir ahır gibiydi, büro elemanları, kâtipler, ressamalar, kuyumcular ve milyonlarca köle ile uğursuz mumyacıların yaşadıkları, labirenti andıran karmaşık binalardan oluşuyordu. Dar geçitlerin tuhaf kokusu rüyalarına giriyordu. Geceleri birden nefesi kesilerek uyanıp hava almak için çırpınıyor, ince cibinlikli zarif yatağından çıkarak solgun yüzünü görmek için bronz aynaya bakıyordu.

Saçları uzuyordu, neredeyse eskisi kadar uzamışlardı. Ama başka bir şeyini yitirmişti... ona ihanet eden Chryse yüzünden insanlara duyduğu ürkek güveni. Ve Ada. Artık orada bile kötülükler olduğunu, Dokuzlar'ın arasında bile her şeyin olabileceğini biliyordu.

Bu düşüncelerle Rhetia'yı hatırladı ve sıkıntıyla gözünü ovuşturdu. Rhetia konusunda ne yapabiliirdi?

"Hazretleri?"

Tahturevan o kadar usulca indirilmişti ki farkına varmamıştı. Şimdi kölelerin başı perdeyi açmış içeri bakıyordu. "Kent'in girişine geldik."

"Teşekkür ederim."

Bacaklarını aşağı sallandırdı, adam son derece gevşek bir dokunuşla elini tuttu. Kölelerin Dokuzlar'a dokunmaya izni var mıydı? Bu konuda bir fikri yoktu. Hâlâ bilmediği çok şey vardı. Ayağa kalkınca elbisesinin eteklerinin ayak bileklerine dolandığını hissetti. Yukarıda cilalı mermerden üç büyük blok kapıyı oluşturuyordu.

"Sizi burada bekleyeceğiz."

Mirany birden telaşlandı. “Buna hiç gerek yok. Ben buradan Ada’ya gideceğim.”

“Ama geceleri yolda yürüyemezsiniz.” Köle dehşetle baktı. “Archon size göz kulak olmamızı söyledi.”

Diğer beş köle onları dinliyordu, bir tanesi ellerindeki bağları düzeltiyordu. Karanlığın içinde çölde bir baykuş öttü.

Adam haklıydı ama Mirany bu adamlardan birinin, belki birden fazlasının Argelin’in maaşlı elemanı olduğundan şüpheleniyordu. Buraya geleceği General’e söylenmiş olabilirdi. Daha fazla bilgi edinmesini istemiyordu.

“Kent’te bol miktarda tahtirevan var. Adaya dönmek için bir tane ayarlayabilirim.” Sesine Rhetia gibi hükmeder bir ton vermeye çalıştığı halde sesi oldukça zayıf çıkmıştı. “Beklemenize gerek yok. Archon anlayacaktır.”

Sorunu çözdiğünü düşünerek döndü ve kapının girişine doğru yürüdü. Çalıklardan burnuna hafif bir pelin otu kokusu geldi. Hiç arkasına bakmadığı halde adamların şaşkınlığını hissedebiliyordu, sonra yerden kaldırdıkları boş tahtirevanın gıcirtısını duydu.

Gidiyorlardı.

Zaferini hafif bir gülümsemeyle kutladı.

Kapının diğer tarafında iki muhafız aceleyle selam verdi, sonra hızlı adımlarla Kent merkezindeki meydanda bulunan büyük çarşıya doğru yürüdü. Tam ortada, yıldızların altında, yalnızca bir kez tırmandığı siyah, basamaklı kurban piramidi yükseliyordu. Çevresinde cepheleri karanlık Yas Evleri vardı, kilitlenmiş ve boşaltılmışlardı. Alexos’un ölümüne kadar tekrar kullanılmayacaklardı. Bu düşünceyle hafifçe ürperdi. Kendi kendini daha çok zaman olduğunu düşünerek yatıştırmaya çalıştı ama bundan emin olmanın bir yolu yoktu. Archon’un kaderi

kurban olmaktı. Gerekirse halkı için yaşamını verecekti. Bunun için söz vermişti.

Sandaletleri tozlu taşlar üzerinde ses çıkarıyordu. Etrafta birkaç kişi vardı. Koyu renk figürler koşturuyordu. Biri önüne fırladı ve boğulur gibi nefesini tutarak durdu, sonra sinirli bir şekilde nefesini verdi. Kediler. Şehri istila etmişlerdi. Tuhaf bir şekilde iri ve siyahlardı. Binalarda ve atölyelerde yavruluyor, kavga ediyor ve geziniyorlardı, karanlık tünellere sinip yeşil gözleriyle etrafı izliyorlardı. Kalbi çarparak yürürken, “O sen misin Parlak İnsan? Şimdi de kedilerde mi saklanıyorsun?” diye sordu.

Yanıt gelmedi.

Tanrı orada değildi. Yalnızdı.

Plan Ofisi’ni bir süre araması gerekti. Koridorları aydınlatan lambalar loş bir ışık yayıyordu ve gecenin bu geç saatinde içeride ancak birkaç kişi vardı. Mirany çekinerek, gördüğü bir temizlikçi kadından ona yol göstermesini istedi ama kadın yalnızca onun arkasında yürüyebileceğini söyleyerek elinde tahta kovasıyla, başını yerden kaldırmadan ve her köşe dönüşünde mırıldanarak onu izledi. “Lütfen sola Hazretleri, sonra da sağa lütfen. Leydi, kusura bakmayın, merdivenden aşağı...”

Son olarak, neredeyse yerlere kadar eğilerek bronz çerçevesi kapıyı yokladı ve araladı.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Mirany içeri süzülürken ama kadın başını kaldırarak hızla, “Hazretleri, lütfen... siz Tanrı’ya tanınıyorsunuz, onunla konuşuyorsunuz, değil mi?” dedi.

Mirany başını salladı. Kadın cahil bir köleydi, Dokuzlar’ın arasında kimin kim olduğunu bile bilmiyor olmalıydı. Belki de Mirany’nin Sözcü olduğunu sanıyordu. “Bunu sormak haddim

değil, biliyorum... ama bir oğlum var. Çok hasta, öksürüyor ve ağzında yaralar var... lütfen Tanrı'ya onu iyileştirmesini söyleyin."

"Söylerim. Ama senin de söylemen gerekir."

"Benim mi?" Kadının gözleri hayrete büyüdü. "Ben bir köleyim, Hazretleri... Tanrı'yla konuşamam."

"Konusabilirsin ve konuşman gerekir. Çocuğun ilacı var mı? Doktoru var mı?"

Yanıtın böyle olacağını biliyordu, hızla iki yana sallanan baş onu doğruladı.

"Dileklerinin ona ulaşmasını sağlayacağım. Adın ne?"

"Patty."

"Dur burada," dedi Mirany sessizce. "Bekle. Sana ihtiyacım olabilir."

Ofis onun için yepyeni bir yerdi. Yüzlerce masa görünce şaşırdı. Bu saatte hâlâ masaların yarısı doluydu, kâtipler parşömenlerin üzerine eğilmiş aceleyle yazıyorlardı. Öylesine dik-katlerini vermişlerdi ki, bazıları onun yanlarından geçerken çıkardığı hışırtıyı bile duymadı. Ambara benzeyen odanın havasız sıralarının arasından dip tarafa yürüdü ve Seth'in burada çalışmaya nasıl dayanabildiğini merak etti. Fakat başka seçeneği yoktu. Herkes Ada'nın lüksünün tadını çıkaramazdı.

Kumlu zemin mürekkep lekesi içindeydi, gökkuşağının bütün renkleri sıçramıştı. Her duvarda binlerce parşömen evrak çekmecelerine doldurulmuştu, hepsinin üzerinden etiketleri sallanıyordu. Diğerleri büyük tekerlekli sepetlerin içine yığılmıştı. Hava boğucuydu, nefes aldıkça parşömen tozları, elyaf, ışığın altında havada uçuşan altın yaprakların havaya karıştığı maddeleri soluyordu. Kalem uçlarının çıkardığı çizik ve karalama hışırtılarından başka ses duyulmuyordu.

En uç taraftaki yüksek bir kürsüde Gözlemci oturuyordu. Başını kaldırıp Mirany'nin neredeyse ona yaklaşmış olduğunu görüp panikle yerinden fırlayınca, taburesi büyük bir gürültü ve yankılanmayla devrildi.

Herkes başını kaldırdı.

Kıpkırmızı olan Mirany fısıldadı. "Ben İkinci Yardımcı Arşivci'yi arıyorum. Adı Seth. Burada mı?"

Gözlemci meraklanmış göründü. "Hayır, Hazretleri."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Odasında olabilir."

"Odası nerede?"

"Ah... Leydi, beni affedin ama mümkün değil. Bu doğru olmaz. Ben birini gönderirim."

Bir kâtip gönderildi, bir dakika içinde terlemiş bir halde geri döndü. "Odasında değil, Hazretleri."

Mirany de bundan korkuyordu. Son zamanlarda hep çok meşguldü, her dakika bir şeyler yapıyordu! Adamların kendisini izlediğinin farkında olduğu için sakın görünmeye çalıştı. "Teşekkür ederim, önemli değil."

"Acaba... başı dertte mi?" Gözlemci, Mirany'nin omzunun üzerinden öfkeyle baktı, hemen kalemler hışırdamaya başladı.

"Hayır. Yalnızca... onunla konuşmak istemiştım." Basit bir açıklama olmuştu ama aklına başka bir bahane gelmedi. "Teşekkür ederim." Bunu çok sık söylüyordu.

Karanlık masaların arasından geri dönmek sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geldi ama Mirany bir yandan da çılgınca düşünüyordu. Gözlemci'ye Kreon'u nerede bulacağını sorabilirdi ama bu daha fazla ilgi çekerdı ve birileri etrafa yayabilirdi. Seth, Kent'te herkesin Kreon'un yarım akıllı bir köle olduğunu

düşündüğünü söylemişti. Hatta ondan hiç bahsetmemek en güvenliydirdi. Seth'in onu bulacağını ummuştu. Şimdi kendisi bulmak zorundaydı.

Patty isimli kadın dışarıda ters çevirdiği kovanın üzerinde oturmuş bekliyordu. Telaşla ayağa fırladı.

"Dinle," dedi Mirany kararlı bir ifadeyle. "Ben Kent'in bu bölümünde çalışan bir adamı bulmak istiyorum. Bir bekçi. Adı Kreon."

Kadın şaşırdı. "O mu? Hazretleri, onu tanıyorum. Sırık gibi bir adam, kâğıt gibi bembeyaz. Yarı delidir."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Asla bilinmez. Orada, burada. Dışarı hiç çıkmaz. Gözlerini acıtır."

Mirany sabırsızca başını salladı. "Kaldığı bir yer olmalı..."

Patty omuz silkti. Fısıltılı yanıt ondan gelmemiştir.

Aşağıda.

Minik bir ter damlası Mirany'nin boynundan aşağı süzülür.

"Aşağıda mı?"

Mezarların içinde, Mirany. Daha önce benimle konuştuğun yerde. Gölgelemin içinde.

Köle baktı. "Bir şey mi söylediniz, Hazretleri?"

"Işık. Bana bir lamba gerekiyor." Duvarda bir tane vardı. Çabucak aldı ve haznesindeki yağı kontrol etti. Bir saat veya daha fazla yetecek gibi görünüyordu. "Mezarlara inen en yakın merdiven nerede?"

"Hemen şurada. Ama..."

"Göster bana."

Bir sonraki koridorun sonunda, yerden tavana kadar büyük bir akrep şeklinde bronz bir kapı vardı. Patty burada kovanı

ve bezlerini bıraktı ve özür diler bir tavırla önden yürüdü. Akrebin göğüs kısmına gelen küçük bir kapının ızgarasını açtı. Ötesi karanlıktı ve ılık bir hava dalgası hissetti.

“Kyros Kapısı, Hazretleri. En azından Birinci Kademe’ye kadar iner.”

Mirany lambayı kaldırdı. Bir an için kocaman gölgeler koridorun tavanında parıladı. Mirany, “Teşekkür ederim! Buradan sonrasını yalnız gideceğim,” derken çok zorlandı.

Kadın rahatladı, sonra bilmiş bir tavır takındı. “Tanrı’yla ilgili değil mi? Bazı yaşlı kadınlar onun gölge’sinin yer altı sallonlarında dolaştığını söylüyorlar, orada ölü Archonlar’la konuşuyormuş. Birkaç kez merdivenlerin yakınında tek başıma çalışırken onları duydum. Sesleri boğuk ve tuhaftı. Ve müzik sesi vardı.”

Müzik mi? Mirany bir an Oblek’in Kreon’un yanında saklanıyor olabileceğini düşündü ve bir rahatlama hissetti. “Evet, Tanrı hakkında.” Sonra kadına döndü. “Nereye gittiğimi kimseye söylemeyeceğime dair söz vermemi istiyorum. Anladın mı? Ben de oğlun için sana ilaç ayarlayacağım.”

Şantaj gibi olmuştu. Ama kadın yalnızca üzgün bir yüzle başını sallayarak uzaklaştı.

Mirany güçlükle metal ızgaradan geçti. Basamaklar oldukça aşınmış ve alçak olmasına rağmen genişti. Başka bir şey söylemeden aşağı inmeye başladı. Lambayı havaya kaldırmıştı, gölgesi topuklarına düşüyordu ama lambanın aydınlatığı küçük bir alanın ötesi zifîr karanlıktı ve kalın bir kadife gibi bütün sesleri boğuyordu.

İndi. İndi. Geriye dönüp baktığında koridorun hafif pırlıtısının bile yok olduğunu gördü. Yüksek sesle nefes alıyordu hem de çok yüksek sesle, durdu ve kalbinin şiddetle çarpmasını

dinledi. Korkmasına hiç gerek yoktu. İçeride bol miktarda hava vardı ve istediği zaman geri dönebilirdi. O, Tanrı'nın Taşıyıcısı ve Dokuzlar'dan biriydi. Korkmasını gerektiren bir durum yoktu.

Başını yukarı kaldırıp aşağı doğru yürüdü. Dünya onun etrafında yükseliyor gibiydi. Sıvalı duvarlar taş, sonra toprağa dönüştü. Güçlü ve dünyevi kuru hava kendini hissettirdi. Du-daklarına ince bir tabaka toz yapıştığını hissetti.

Alt kısmında tünel duvarları birbirine yakındı ve boya-lydı. Kama şeklindeki harfler bloklar halinde yazılarak bir duvar süsü oluşturmıştı. Yağmur Kraliçesi'ni çöle bakarken resmetmişlerdi, ellerinden ve pelerinininden su akıyordu. Büyük boy hayvan şekilleri ağızları açık bekliyordu. Sıra çok eskiydi, çoğu yerde çatlamıştı. Yerlere dökülen iri parçalar ayaklarının altında eziliyordu. Tüneller kavşağına doğru dikkatle yürürken durdu. Karşısında esneyen ağızlar gibi beş esraren-giz açıklık duruyordu.

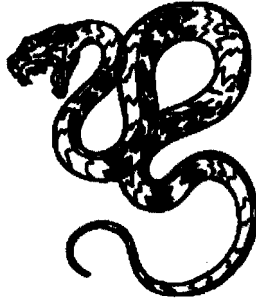
İki adım daha attıktan sonra yine durdu.

Tünellerin birinden bir hava akımı geldi, küçük lambanın alevi bir tarafa eğildi. Mirany eliyle alevi korumaya çalışırken birden dikkatini çeken bir şey yüzünden korktu. Az ileride, karanlıkta bir şey karanlığın içinden sıyrılarak hareket etti. Mirany hızla o tarafa döndü.

“Kim var orada? Sen misin?”

Karanlığın elleri serindi. Ellerden biri geldi ve ağzına ka-pandı, bir yılan derisi gibi pürüzsüz ve güçlüydü. Mirany'nin lambası söndü.

“Sakin olun, küçük hamm,” diye bir ses kulağına fısıldadı. “Takip ediliyorsunuz.”

Güneş bizi kurutuyor

Mirany'yi sessizce geri çekti. Ağzına kapanan ve omzunu tutan soğuk eller olmasa onun varlığını hissedemeyecekti. Her taraf zifirî karanlıktı ve artık ne yöne baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kulağında bir gıdıklanma hissetti. Sözcükler belli belirsiz birer nefes gibiydi. "Elimi tut."

Mirany soluk alabiliyordu. Adamın parmakları elini buldu ve sıkıca tuttu. Sonra adam onu bilinmedik bir yere götürmeye başladı.

Tökezememeye, nefesini tutmaya çalıştı. Her adımda daha da ürkererek tünel duvarına yakın yürümeye ve ellerini önünde uzatarak ilerlemeye çalışırken kendini bir tür hava boşluğunda gibi hissetti. Parmak uçları tozlu sıvaya sürtününce biraz rahatladı. O anda nerenin yukarı nerenin aşağı, nerenin ileri nerenin geri olduğunu yeniden hatırladı.

"Bu taraftan," diye fısıldadı gölge. "Korkma."

Kreon ağırlığı ve cismi olmayan bir yaratık gibi hiç duraksamadan ilerliyordu. Rehberlik Kitabı'nda kâtiplerin maymun, çakal, örümcek gibi bazı hayvanların ruhlarının ölü Archonlar'a öncülük ettiklerini okuduklarını duymuştu, her biri rehberdi ama aynı zamanda her biri tehlikeliydi. Karmaşık düşüncelerle bir an bunlardan birinin elini tuttuğunu, bir pençeyi veya eklemli bir kısıkaçı kavradığını düşündü.

Sonra birden ona çarpınca Kreon'un durduğunu fark etti.

"Buradan arkamızdan kimin geldiğini görebiliriz." Çömelmişti. Parmakları bileğini aradı ve nazıkçe onu da aşağıya çekti. "Benim casus deliklerim ve gözetleme yerlerim var."

Tozlar döküldü, küçük taşlar kaydı.

Duvar da bir ışık belirdi, bir lambadan yansıyan ışığın zayıf bir parıltısıydı. Mirany bir kirazdan daha büyük olmayan deliği gördü. Kreon'un gölgesi deliği kapatıyordu ve ancak o geri çekildiğinde ortaya çıkmıştı. Şimdi sanki ona bakıyormuş gibi duruyordu. Keskin profilini, alaycı ve çarpık gülümsemesini gördü. "İşte. Bir göz at."

Mirany elleriyle yerdeki moloz yığınının destek alarak öne eğildi.

Gözetleme deliği loş bir ışıkla aydınlanan, az önce geçtikleri tünellerden birine bakıyordu. Elinde lamba olan biri el yordamıyla onların geldiği yönden yolunu bulmaya çalışarak yaklaşıyordu. Şekil bir pelerinle iyice örtünmüştü ama yine de tanıdık bir havası vardı, şeftali rengi elbisesinden yükselen gül yağının güçlü kokusu etrafa yayılmıştı.

Mirany gözlerine inanamayarak baktı. "Olamaz."

Aşağıdaki alevler parladı. Şekil döndü. Mirany onun güzel ve tombul yüzünü gördü. Narin sarı saçlar ortaya çıktı.

"Mirany!" Kız fısıldadı. "Geri gel! Benim!"

“Dokuzlar’dan biri mi?” Kreon’un sesi nefes gibiydi.

“Chryse! Bana ihanet eden... Hermia’nın casusu. Yalnız başına buraya gelecek kadar cesur olduğu hiç aklıma gelmezdi.”

Kreon gülümsüyor gibiydi. “Cesareti kalmadı zaten. Korkuyor.”

Doğru söylüyordu. Chryse geçit kavsasına gelmişti ve hiçbirine girmeye cesaret edemiyordu. Yere çöktü. “Ah, Mirany!” diye feryat etti. “Nereye gittin?”

Mirany geri çekildi. “Onun çaresizlik numaralarına kanma. Ben çok uzun zaman inandım. Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Bir süre onu öylece bırakalım. Beni ya da Küre’yi görmesini istemiyorum. Çabuk gel.”

Fazla uzağa gitmediler. Merdivenlerden aşağı inip bir köşeyi döndüler, daha geniş bir alana yayılmış moloz yığınına geldiler. “Artık lambanı yakabilirsin,” dedi ve sesi tavan çok yüksekmiş gibi yankılandı.

Kav alev alıp lambanın fitili yanınca Mirany lambayı yere koyarak geri çekildi. Sarı ışık sabitlenerek çevreye yayıldı.

Mirany boyalı odanın mavi ve turuncunun, altın ve safran renginin bir karışımı olan kocaman kemerli tavanını gördü. Yağmur Kraliçesi’nin kolları iki yana açılmıştı, kolları kanatlarıydı ve pelerini tüm tavana yayılmıştı. Oradan binlerce açık renk ve krem rengi gerçek inci sarkıyordu, bazıları uzun zincirlerle birbirinden sarkarak Mirany’nin durduğu yere kadar iniyordu. Sanki sağanak yağmur havada donup kalmıştı, her bir damla sert ve mükemmel bir şekilde duruyor ve asla yere düşmüyordu.

Kreon kollarını kavuşturmuş duruyordu, zayıf gözleri Mirany’yi izliyordu. Patty’nin söylediği gibi ince ve uzun, teni ölü gibi soluk, bembeyaz uzun saçları omuzlarına dökülen bir adamdı. Tuniğinin bir kolu yamalıydı. Onu daha önce yalnızca bir kez,

o ve Alexos birbirleriyle Tanrılar'ın tuhaf diliyle konuştukları zaman görmüştü. Bir defa da rüyasında dünya başlamadan önce Tanrı ile gölgesini kavga ederken görmüştü.

"Benim küçük kardeşim nasıl?" diye sorarken sesi kuruydu.

Mirany yutkundu. "İyi. Ama Oblek kayıp."

"Bana söyledi. O ve ben rüyalarımızda konuşuyoruz. İçimizde Tanrı olduğu için birbirimize ihtiyaç duyuyoruz." Etrafına bakındı ve tahta bir tabure çekip oturarak dizlerini bitiştiirdi. Aynı şeyi yapmasını işaret etti.

Odada bir sandalye ve bir masa vardı, başka hiç mobilya yoktu. Oturunca eski ve yıpranmış hasır altında çatırdadı. "Burası neresi?"

"Koltos'un mezarı." Etrafına bakındı. "Gördüğün gibi soyulmuş. Yüzyıllar önce."

"İçeri nasıl girmişler?"

"Bizim yaptığımız gibi. Oradan."

Duvarın köşesinde büyük bir delik açılmıştı. Arka tarafı karanlıktı. Mirany dehşetle baktı. "Her şeyi çalmışlar mı? Archon'un bedeni nerede?"

"Güvende." Mirany'yi yakından incelerken gülümsediğini belli etmedi. "Çok derinlerde bana ait yerler var, Mirany. Dördüncü Hanedan mezarları yüzeye çok yakın yapıldığı için birçoğu soyulmuş. Ama hırsızlar yalnızca hazine arar. Yıllar boyunca Archonlar'ın bedenlerini alıp yerin derinliklerine taşıdım. Onlar için endişelenme. Burası benim krallığım ve ben krallığımı çok iyi korurum."

Seth'in Oracle kuyusunun altında çok büyük bir kopya mağara olduğunu söylediğini anımsayarak başını salladı. Sonra birden hatırladı. "Fazla zamanımız yok. Alexos sende bize ver-

men gereken bir şey olduğunu söyledi, sanırım Sırlar Küresi gibi bir şeyden söz etti. Tanrı bana...”

“Ben onun gölge’siyim, Mirany.” Arkasına yaslandı, yüzü inci gölgelerinin arkasında kaldı. “Küre’yi biliyorum.”

Aralarındaki masanın üzerinde ahşap bir ayak duruyordu, üzerinde yer bezi gibi yırtık pırtık bir kumaşa sarılı bir şey vardı. Soluk elini uzatarak kenara çekti. “Evet, bunu senin için getirdim.”

İnci yağmuru şingırdadı. Ahşap ayak üzerinde duran gümüş küre incilerin parlaltısını yansıttı. Mirany ayağa kalktı ve Küre’yi kaidesinden kaldırarak eline aldı. Ağırdı. Sağlam görünüyordu. Daha önce bir anlığına görmüş olduğu yazı süslü bir yazıydı ve metalin üzerine kazınmış küçük metin blokları halindeydi. Şimdi karşısında duran o yazı daha çok Ada’daki kütüphanede gördüğü ufalanmış, unutulmuş ve fareler tarafından kemirilmiş eski parşömenlerdeki hiyerogliflere benziyordu. Çizgiler ve semboller harita gibi birbirleriyle bağlantılıydı; hayvan sembolleri, üçgenler ve üç küçük yıldız sembolü vardı. Işığın yüzünü aydınlatan yansımasını hissetti. “Nedir bu?”

Kreon omzunu silkti. “Gücü çok yüksek, çok eski bir obje. Okunması gerekli olan bir şey ve şüphesiz size yolu gösterecektir.”

“Nereye giden yolu?”

Çarpık, keyifsiz bir gülümsemeyle yüzünü buruşturdu. “Nereye gitmeyi arzu ediyorsan oraya. Yoksa orası gitmek için fazla tehlikeli bir yer mi?”

Mirany yavaş yavaş oturdu. “Olabilir. Hepimiz farklı şeyler istiyoruz. Rhetia Sözcü olmak istiyor. Oblek şarkılarını istiyor. Seth zengin olmak istiyor.”

“Ya sen?”

Şimdi omuz silkmeye sırası Mirany'ye gelmişti, sıcak parmakları soğuk gümüş üzerinde bulutumsu izler bırakmıştı. "Bilmiyorum. Her şeyin aydınlığa kavuşmasını istiyorum. Herkesin mutlu olmasını istiyorum."

Kreon öne eğildi. Aniden gerilmişti. "Bunu Tanrı bile yapamaz. Çok büyük bir bedel ödmeden yapamaz. Mirany, şimdi beni dinle. Sen ve Alexos, Yağmur Kraliçesi'nin bahçesinden insanlara yağmur getirdiniz ama hiçbir şey değişmedi. Bize nehirler tamamen ölmeden öncekine benzer bir su gerekiyor. Burada, aşağıda, gecelerin hiç bitmediği yerde, uyanık yatar ve etrafı dinlerim. Toprağın kuruduğunu duyuyorum, Mirany. Hışırısını, kayıp gittiğini ve kuruduğunu, bitki köklerinin büzüştüğünü duyuyorum. Taşların yavaş yavaş çatladığını, çakalların çölde yatanların kemiklerini kemirdiğini, yumuşak etlerin köseleye dönüştüğünü duyuyorum. Karıncaları ve akrepleri duyuyorum. Hatta bazen insanların rüyalarında nasıl yok olduklarını, buharlaştıklarını ve ağlayan çocuklar dışında uyandıklarında aslında ne olduklarını unuttuklarını duyuyorum. Güneş bizi kurutuyor, yaşamı kurutuyor, büyük kuraklık her zaman içimizde." Ayağa kalktı ve yürüdü, sabırsızdı. Çarptığı inciler tıngırdadı ve omuzlarına takılıp onunla birlikte sürüklendi. "Bizim derinlerden gelen suya ihtiyacımız var, toprak köklerinden, büyük nehirden gelen suya ihtiyacımız var. Bir tufana ihtiyacımız var."

Aniden döndü. "Neden buraya İki Diyar diyorlar, biliyor musun?"

"Hayır."

"Biri yukarıdaki diyardır, Yaşayanların Diyarı. Diğeri aşağıda, Ölülerin Diyarı. Bu iki âlem birbirine Oracle vasıtasıyla bağlıdır ama Oracle ihanetle lekелendi. Artık o zehirli bir kuyu

gibi. Şimdi sen başka bir içme yeri bulmak zorundasın, Mirany. Mucizeler kuyusunu.”

Başını çevirip dinledi. “Artık gitmelisin. Küçük arkadaşın ağlıyor. Ne yaparsan yap, Küre’yi görmesine izin verme.” Küre’yi kızın elinden alarak özenle kumaşla sardı. “Kâtip Seth. O eski harfleri okuyabiliyor. Bunu çözebilir ama dikkatli ol. Küstah ve açgözlüdür. Henüz kim olduğuna karar verememiş.”

Mirany bohçayı geri aldı. Kreon geçmesi için inci iplerini kenara çekerken Mirany lambayı tutup dönerek ona baktı. “Peki ya sen?” diye sordu merakla. “Aşağıda, burada yalnız başıyasm. Sen ne arzuluyorsun?”

Kreon gölgelere doğru geri çekildi. “Zaten sahibi olduğum bir şey?” diye fısıldadı. “Hiçbir şey.”

Chryse çığlık atarak ayağa sıçradı. Gözlerine sürdüğü sürme dağılmış ve akmıştı. “Ah Mirany,” diye hıçkırdı. “Neredeydin? Sensin değil mi?”

“Benim tabii,” diye tersledi Mirany, karanlıkta yürümeye devam ederek. Sonra aniden durdu, sinirlenmişti. “Beni neden takip ediyorsun, Chryse? Hermia senden daha becerikli birini bulamadı mı? Burada olduğumu nereden bildin?”

“Yaşlı bir kadına söyledim. Ayrıca seni izlemiyordum.” Burnunu çekti. “En azından onlar için izlemiyorum. Benim Hermia’yla işim bitti. Yalnızca, ‘Şunu yap, bunu yap.’ Sanki ben Dokuzlar’dan biri değil de bir köleyim. Diğerleri benimle konuşmuyor. Artık kimse beni sevmiyor.”

Mirany, Kreon’un uyarılarını hatırlayarak Chryse’in yanından geçip karanlığa doğru yürüdü. “Buna şaşırdın mı? Sen beni öldürmeye çalıştın. Hepsi bundan sonra sıranın kendisine gelmesinden korkuyor.”

Chryse nefes nefese peşinden gelirken tökezledi. “Mirany bekle. Lütfen.”

Mirany öyle ani durdu ki sarışın kız neredeyse yere düşüyordu.

“Bekliyorum.”

“Ben artık değiştim. Artık eskisi gibi değilim. Senin tarafında olmak istiyorum.”

“Benim tarafımda mı?”

“Tanrı’nın tarafında. Sen onu duyuyorsun. Hermia duymuyor. Uyduruyor, biliyorum. Bu yüzden ben kararımı verdim, Mirany.” Gözyaşı lekeli yüzü komik de olsa kararlı görünüyordu. Bir an için Mirany çocuksu mavi gözlerde bir alev parladığını gördü.

“Sana nasıl güvenebilirim, Chryse?” diye fısıldadı.

Chryse yüzünü sildi. “Böyle söyleyeceğini biliyordum. Sana göstereceğim. Kararımı verdim. Artık senin arkadaşınım ve bunu sana kanıtlayacağım.”

Mirany sessizce yürüdü ve basamakları tırmandı. Hiç bitmeyecek gibiydi ve en tepede müzakerelerin yapıldığı koridorlar vardı. Rüzgârlı meydana çıkınca, tahtirevanla beklemekte olan köleler ayağa kalktı. Mirany ancak Köprü’ye yaklaşırken tekrar Chryse’la konuşmayı başardı.

“Rhetia sana inanmaz.”

“Rhetia umurumda değil.” Kendini beğenmiş Chryse küçük bir ayna yardımıyla makyajını tazeliyordu. “Rhetia senin gibi değil. Ben seni hep sevdim Mirany, ilk geldiğinde herkes seninle alay ederken bile sevdim. Biz arkadaşlık. Ben senin Tanrı’ya karşı geldiğini sanıyordum ama şimdi Alexos Archon olduğuna göre, öyle olmadığını anladım. Yani doğrusu bu, değil mi?” Aynasını kapadı ve oldukça tatmin olmuş bir ifadeyle baktı. Bir an için Mirany’nin yüzü buna inanamayarak asıldı.

Durum hiç de o kadar basit değildi. Doğru olabilirdi. Chryse her zaman kendi çıkarlarını gözetirdi ve işine geldiği zaman taraf değiştirme konusunda vicdan azabı duymazdı.

Gözlerinde şüpheli pırıltılar vardı. Chryse gülümseyerek elbisesini düzeltti. “Şimdi,” dedi rahat bir tavırla, “o korkunç mezarlara neden gittin? Ve o bohçada ne olduğunu bana ne zaman söyleyeceksin?”

“Söylemeyeceğim.” Mirany’nin parmakları bohçayı sıkıca kavradı.

Tahtirevan sarsıldı, durdu, sonra hızla sola döndü. Chryse soluğu kesilerek püsküllere tutundu. Bağışmalar duyuldu. Sonra perdeler kenara çekildi ve bir adam başını içeri uzatıp baktı. Her yerini iyice sarıp sarmalamıştı, yalnızca tek gözü görünüyordu ve iki elinde ıslıl ıslıl parlayan birer kama vardı.

Chryse dehşetle keskin bir çığlık attı.

Adam Mirany’nin eline bir parşömen parçası sıkıştırdı, “Orada ol,” dedi ve gitti.

Dışarıda panik vardı. Tahtirevan düşürülürcesine yere indirilmişti. Köleler içeri üşüştü. “İyi misiniz, Hazretleri?”

“... haydutlar...”

“... on kişiydiler...”

“... on iki...”

Chryse gerilmişti. “Neden bizi soymadılar?”

Mirany notu yavaşça kucığına koydu. “Çünkü onların elinde zaten bize ait bir şey var.”

“Ne?”

“Oblek. Oblek ellerinde.”

Üçüncü Adak
Altın Elmalar

Bir Tanrı suç işleyebilir mi?

Bir zamanlar, bundan uzun zaman önce bütün dünyadaki hayallerin depolandığı yere gitmiştim.

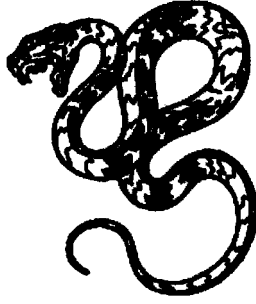
Müzik düşleri, çocukların sevinçleri, henüz yazılmamış şiirler, yaşlı kadınların biriktirilmiş anıları. Hepsi oraya yığılmıştı, mağaranın içinde bir araya toplanmıştı.

Buradan hiçbir şey alma, diye uyarmıştı beni Yağmur Kraliçesi. Girişi korumak için canavarlar ve çok başlı ejderhalar koymuştu.

Ben kendime engel olamadım. Üç altın elma çaldım.

O kadar küçüklerdi ki!

Ama o mağarayı bir daha asla bulamadım.

Onun derinliklerine dalalı asırlar olmuştur

“Nerede kaldı?” Seth sabırsızlıkla turkuaz zemini adımlıyordu. Kendini büyük bir mücevherin içinde sıkışmış gibi hissediyordu. Duvarlar ve tavan, mavi camın bir elmas yüzü gibi parıldayan tonlarından oluşuyordu. Endişeli yansıması da kendine bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu.

Maymunu besleyen Alexos kıbarca, “Merdivenlerden çıkıyor. Seth, biraz sakın olsan iyi olacak. Eno’yu serseme çevirdin,” dedi.

Seth ona dik dik baktı. Sonra kapı açıldı ve Mirany içeri girdi.

Onu haftalardır görmemişti. Kent civarına asla gelmezdi, son zamanlarda kendisi de Kent’ten hiç ayrılmamıştı, İkinci Arşivci olmak sandığından çok daha fazla çalışmayı gerektiriyordu. Mirany’nin değişik göründüğünü fark etti. Terlemiş ve kızarmıştı ama kendinden daha emin görünüyordu. O ilk tanıştığı zamanki ürkek kız değildi artık. İşin tuhafı, şimdi kendisi daha çekingendi. Belli etmemek için sesini kabalaştırdı.

“Oblek’e olanları biliyor musun?”

Mirany ona baktı, nefes alarak, “Evet,” dedi. “Merhaba, Archon.”

“Mirany, merhaba. Seth’in kaba davranmak istemediğinden eminim. Çok endişeli.” Çocuk, maymunu yere bıraktı ve onlara döndü, yüzü endişeliydi. “Aslında ben de öyleyim. Oblek’e zarar vermezler, değil mi? Seth onu Çakal’ın kaçırdığını söylüyor.”

Mirany, Seth’e baktı. “Onların yanında olmanın Liman’da başboş dolaşmasından daha güvenli olduğundan eminim. Bak. Bana bu notu gönderdiler.” Notu uzattı, Seth gelip beceriksizce elinden aldı. Mavi yansımaları da yanında, altında, üstünde onunla birlikte hareket ediyordu.

Parşömen kaliteliydi. Yazı Çakal’ın yazısıydı, Seth hemen tanıdı.

MÜZİSYEN ELİMİZDE. ARGELİN ONU BULAMAYACAK.
ÖĞLEN ARCHON’UN SARAYI’NDA OL.

İmzalanmamıştı.

“Peki.” Mirany tenteli balkona yürüyüp pencerenin pervazına oturarak mavi denize, Ada’nın parıldayan beyaz binalarına baktı. “Neler oluyor?”

“Bu çok heyecan verici.” Alexos gelerek parlak zemine yüzüstü uzandı ve ayaklarını havaya kaldırdı. “Seth, Oblek’i bulmuş ve bazı askerlerle kavga etmişler. Sonra uçurumdan düşmüşler!”

Mirany’nin gözleri fal taşı gibi açıldı, korkmuştu. “Uçurumdan mı? Bir şey oldu mu?”

“Hayır.” Seth, Mirany’nin hâlâ kendisini umursadığını fark etti. Archon’un koltuğuna oturarak arkasına yaslandı. Sesi sakin, umursamaz bir tavrıyla elini salladı. “Oblek biraz yaralandı. Yüzdük ama akıntı o kadar güçlüydü ki bizi koya sürükledi. Gemi bizi almasaydı başımız beladaydı.”

Mirany rahatlamıştı. “Yüzme bilmen çok iyi olmuş. Çoğu kâtip bilmez.”

Seth kızarak omzunu silkti. “Oblek'i suyun üzerinde tutmam gerekiyordu. Biraz... kötü durumdaydı.”

“Çakal'ı da anlat,” dedi Alexos sabırsızlıkla.

Seth alçakgönüllükle başını salladı. “Gemi İnci Adamlar'dan birinin filosundandı, büyük bir karavelaydı. Gemide bir davet veriliyordu. Argelin oradaydı, bizi görecekti diye korktum. Bu yüzden biz de köleymişiz gibi davrandık. Çakal'm köleleri.”

“Gerçekten mi!” Bu hayranlık ifadesi gururunu okşadı.

“Çakal aslında lord gibi bir şey. Sanırım planladığı bir hırsızlığa engel olduk ama bizi ele vermedi, aslında bunu yapmak için nedenleri olduğunu anlamam gerekirdi. Liman'a vardığımızda adamları bizi sürükleyerek bir mahzene götürdüler. Nerede olduğunu bilmiyorum... başımıza çuval geçirmişlerdi.”

Alexos kıkırdadı. “Bahse girerim çok komik olmuşsundur.”

Seth ters ters bakıp Mirany'ye döndü. Kız, “Onun dostumuz olduğunu sanıyordum,” dedi düşünceli bir tavırla.

“O bir hırsız, Mirany. Acımasız biri. Alexos'u Dokuzuncu Ev'e getirdiği için kendisine borçlu olduğumuzu düşünüyor. Mahzen adamlarıyla doluydu, caniler, kaçakçılar, kadınlar. Oblek hemen yerleşti. İçki boldu, kendisine zarar vermeyeceklerini söyledi. Çakal bir entrika çeviriyor... Yalnızca Archon'la konuşacağını ve onu beklediğini söyledi. Ben kimsenin Archon'la konuşmadığını söylediğimde güldü. Sonra beni bağladılar, birkaç cadde aşağıya sürükleyip attılar.”

Mirany kaşlarını çatı. “Buraya geleceğini mi düşünüyorsun? Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

Alexos başını salladı. "Binanın etrafı Argelin'in muhafızlarıyla dolu. Onu görürler."

Aniden kapının çalınmasıyla irkildiler.

Alexos yuvarlanarak döndü. Sonra, "Girin," dedi.

Saray hizmetkârıydı. Korkmuş görünüyordu. Seth bir an, onun hemen arkasından elindeki bıçağı onun sırtına dayamış olan Çakal'ın içeri girmesini bekledi ama adamın sözleri bundan daha beklenmedikti.

"Lord Argelin geldiler," diye fısıldadı.

Seth ayağa fırladı. Mirany eteklerini hışırdatarak balkondan içeri girdi. Yüzüne bakınca Seth onun renginin solmuş olduğunu fark etti

"Dikkatli olun," diye fısıldadı Mirany.

Argelin çoktan odaya girmişti bile. Koyu bronz bir zırh ve kırmızı bir pelerin giymişti, pürüzsüz sakalı tertemiz tıraş edilmişti. Etrafına ilginç ağacı kokusu yaylıyordu. Hızlı bir bakışla Seth ile Mirany'yi süzdü, sonra alaycı bir tavırla eğilerek Alexos'u selamladı. "Lord Archon."

Alexos da onu selamladı. "General, büyük bir sürpriz oldu."

"Bundan eminim."

"Oturmaz mısınız? Seth bir sandalye getir."

Argelin gülümsedi. "Fazla kalmayacağım. Ne yazık ki size talihsiz bir haber getirmek için geldim."

Alexos'un, "Ne haberi?" diye sormasını bekledi ama sonra Seth'in buz gibi kesilmesine neden olacak kadar soğuk bir ifadeyle gülümsedi.

"Şu sarhoş, ağzı pis müzisyen..."

"Oblek mi?"

"... öldü."

Derin bir sessizlik oldu. Argelin eldiveninin tekiyle sandalyenin tozunu aldı ve öne eğilerek oturdu. “Devriyeler onu kayalıklarda bulmuş ve yakalamış ama kavga çıkmış. Adamlarımdan birini öldürmüş, onlar da onu uçurumdan aşağı atmışlar. Cesedi bulunamadı ama *Lord Archon*, koydaki akıntının ne kadar güçlü, suyun ne kadar derin ve karanlık olduğunu bilirsiniz.”

Mirany hepsinin fazla sakin görüldüğünü düşündü. Oysa çok sarsılmış olmaları gerekiyordu. Bundan şüphelenecekti.

Ama Argelin sanki bu ani sessizlikten hoşnut olmuş gibi arkasına yaslandı.

Alexos kalktı ve balkona doğru yürüdü. Üzerindeki tente sıcak rüzgârda dalgalanıyordu. Sırtı onlara dönük, kısık sesle konuştu.

“Yani su ona kollarını açtı.”

Mirany kasıldı. Seth onun kendisine nasıl baktığını görmüştü, turkuaz oda birden etraflarında dönüyormuş gibi geldi. Sanki bir baloncunun içine girmişler, üzerlerindeki dalgalar arasında savrulup derinlere batıyorlardı.

Argelin etrafına bakındı, kaşlarını çatınca yüzü kıvrış kıvrış oldu. “Önemli bir kayıp sayılmaz. Zaten hayatını Tanrı’ya borçluydu. Tanrı onu geri aldı.”

Alexos döndü. İki adımda odanın ortasına gelmiş, Argelin’in gözlerinin içine bakıyordu.

“Tanrı benim, Lord General.”

Bir an için yankılanan sesi yeryüzünün bütün çağları boyunca yaşamış birininki gibi son derece yaşlı çıktı. Sonra yeniden bir çocuğun hırçınlığına büründü. “Oblek benim arkadaşımdı. Onu seviyordum.”

Argelin ayağa kalktı. “Şimdi iki arkadaşın kaldı.” Karanlık bakışları Mirany’ye çevrildi. “Şimdilik. Onlara iyi bak, Fare Efendi.”

Kapıda dikilerek Seth’e baktı. Ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Mirany öfkeyle soludu. “Bundan çok keyif aldı. Siz de gör-dünüz.”

“Ben de,” dedi balkona dayanan adam.

Mirany öfkeyle soluk aldı. Seth, Alexos’u yakalayıp geri çekti.

“Üzücü olan şey,” dedi Çakal, başını eğerek tentenin altından geçip içeri girerken, “bir hırsızdan bir zorbadan daha fazla korkuluyor olması.”

“Sen buraya nasıl geldin?”

“Çatılara tırmanıp teraslardan indim.” Beline bağlı ince ipliyle içeri girip az önce Argelin’in oturduğu sandalyenin üzerine bir ayağını koydu ve ince bir bıçağı çizmesinin içine yerleştirdi. “Güvenliğin çok gevşek, deli çocuk. İsteyen herkes içeri girebilir.”

Hepsi hayretle ona baktı ama onun çekik gözleri merakla kristal duvarları, aşağıdaki bahçelerin üzerine asılı cam tavanı inceliyordu.

“Büyüleyici, bunların hepsi değerli taşlardan mı?”

“Burası en gizli odadır,” dedi Alexos, Seth’in arkasından çıkarak. “Buranın duvarları ses geçirmez.”

“Demek gizlice dinliyorlar?”

Çocuk gözlerini açarak başını salladı.

Çakal tek kaşım kaldırdı. “O zaman Tanrı olmanın da kötü tarafları var.” Sandalyeyi çekti ve ata biner gibi oturdu. “Argelin onu öldürmek isteyen adamın öldüğünü düşünüyor. Ama ben ona aksini kanıtlayabilirim.”

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadı Mirany. Alexos’un söylediklerine rağmen gözünü kapıdan ayıramıyordu. Seth bunu fark etmişti. Odanın diğer tarafına yürüyüp mavi kristal paneli açtı ve dışarı baktı.

Beyaz sundurma bomboştu, asmalar hafifçe esen rüzgârda sallanıyordu.

“Kimse yok.”

Çakal bir sürahi su buldu. Gümüş bir kadehe doldurarak içti.

Sonra, “Gelelim borçlarınıza,” dedi. “Ben olmasam çoktan ölmüştün küçük kız ve bu deli oğlan da keçi otlatıp başındaki bitleri ayıklıyor olacaktı. Bunu unutmayın.”

Alexos sakince gelerek Çakal’ın yanına oturdu. “Bu doğru,” dedi. “Öyle değil mi Seth?”

Çakal bir bardak daha doldurdu. Keyifle sırtıyordu. Çekik gözlerini Alexos’tan Mirany’ye kaydırdı. Sonra, “Dinleyin,” dedi. “Üç ay önce, ikinci tohum ekme gününde Argelin’in devriyeleri çölde, Katra Vahası’nın ötesindeydi. Kum tepelerin arasında sürünen karanlık bir şey gördüler. Yaklaştıklarında bunun bir adam olduğunu anladılar. Bir adamın kavrulup kurumuş kalıntıları. Adam ölmek üzere ve yarı deli bir haldeydi. Derisi kararmış ve kokmuş, kum solucanları tarafından oyulmuş, dili şişmiş, gözleri kör olmuştu. Adamı Liman’a götürdüler ama yaşamayacağı belliydi. Bir tahtrevana kondu ve gecenin karanlığında sıkı koruma önlemleri eşliğinde Argelin’in karargâhına götürüldü. Kimseye bir şey söylenmedi, rapor hazırlanmadı, hiçbir form doldurulmadı. Argelin’in çok güvendiği bir doktor gönderildi. Adamın varlığı çok gizli tutuldu.”

“Peki, sen nasıl öğrendin?” diye kuşkuyla sordu Seth.

Mezar hırsızının gülümsemesi son derece sakindi. “Benim adamlarım her şeyi bilir. Her yere girer.”

“Argelin’in karargâhına bile mi?”

“Sus, Seth.” Mirany dikkat kesilmişti. Seth rahatsız olduysa da Mirany bunu fark etmiş görünmüyordu. “Devam et.”

“Teşekkür ederim, Hazretleri.” Çakal hiç acele etmeden suyunu içti. “Gezginin bilinci yerine gelince hikâyesini anlattı. Argelin’in aylar önce gizli bir keşif görevine gönderdiği on yedi adam, deve ve bir yük vagonundan oluşan heyetten hayatta kalan son insandı. Archon’un Gelişi’nden iki gün sonra yola çıkmışlardı. O zamandan beri onlardan hiç haber alınamamıştı. Herhalde Argelin hepsinin öldüğünü düşünmüştü.”

“Keşif heyetini nereye göndermiş?” diye sordu Mirany sakince.

Sesinde basturmaya çalıştığı bir heyecan vardı. Seth, Mirany’nin bu konu hakkında bir şeyler bildiğini düşündü.

Besbelli Çakal da aynı şeyi düşünmüştü. Düşünceli bir ifadeyle Mirany’ye baktı. “Ay Dağları’na, Leydi.”

“Gümüş için!”

Çakal yanıt vermedi. Sonra devam etti. “Aslında çok eskiden bu dağlık arazide gümüş madenleri vardı. Archon Rasselon döneminden ve büyük nehirlerin kuruduğu büyük kuraklıktan önce. Anlaşılan Argelin madenleri yeniden açmayı ve kendi adına ticaret yapmayı planlıyor.”

Mirany başını salladı. “Yalnızca o değil. Prens Jamil de aynı şeyi istiyor.”

Dışarıda tente rüzgârdan dalgalanıyordu. Sıcak hava mavi mücevherli odaya dolmuştu.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Seth.

“Oracle’dan bunu istedi. Ama Tanrı... yani Hermia onun çöle giremeyeceğini söyledi. Argelin ona öyle söylemesini tembihlemiş olmalı.”

“Hiç şaşırmadım.” Çakal’ın sesi kuruydu. “Çünkü Dağlar’da gizlenen şeyin gümüşten çok daha değerli olduğu ortaya çıktı.”

“Daha mı değerli?”

“Hem de çok. Kazazede sanrılar içinde ağzından bazı şeyler kaçırdı. Büyük kapıları, şehri, konuşabilen hayvanları anlattı. Şarkı Kuyusu’ndan söz etti.”

Mirany döndü, bütün vücudu karıncalanıyordu. Alexos başını kaldırdı, kara gözleri sevinç içinde adama bakıyordu. “Şarkı Kuyusu!”

“Onun derinliklerine bakmayalı asırlar olmuştur.”

Bunu yüksek sesle mi söylenmişti? Çakal aceleyle kapıya baktı. “Ta kendisi. Mistik efsanevi kuyu. Ama Argelin’i en çok şaşırtan, adamın kolunun altında buldukları paçavralara sarılmış küçük bohça oldu. İçinde beş parça halinde bir cevher vardı. Argelin bunu hemen test ettirdi. Altındı. Saf, sarı, paha biçilmez altın.”

Seth sessizdi. Mavi kristal cepmeli odada dalgaların sesinden başka bir ses duyulmuyordu, uçurumun dibinde ve çok uzakta bir martı çığlık attı.

“Altın,” dedi Alexos nefesi kesilircesine.

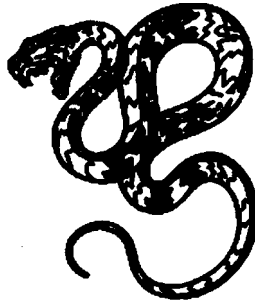
Çakal suyunu yudumladı. “Altın, küçük deli.”

“Ama nerede olduğunu bilmiyor,” dedi Mirany. “Dağlar o kadar büyük ve geniş ki asla bulamayacak...”

“Şüphesiz yanılıyorsunuz, Hazretleri.” Aniden mezar hırsızının bütün neşesi kaçmış, yüzü gerilmiş, gözleri kısılmıştı. “Onun için ne anlama geldiğini düşünün. Bulmak zorunda çünkü altın sayesinde her istediğine sahip olabilecek. Paralı askerler, ağır silahlar ve ihtiyacı olan gücü satın alacak. Artık ne Oracle’a ne de Dokuzlar’a ihtiyacı kalacak. Argelin bir General’den daha üstün olacak. Kendini kral ilan edecek.”

Kupayı masaya bırakıp arkasına yaslandı ve diğlerlerini inceledi, sanki kendisini tutamıyormuş gibi alaycı tavrı tekrar sesine yansımıştı.

“Kim bilir. Belki Tanrı olmadan da idare edilebileceğine karar verebilir.”

Mirany yüzünde işaretler görüyor

Mirany hizmetkâra elinden geldiğince öfkeli bir tavırla bakarak tersledi. “Archon meşgul,” dedi. “Rahatsız edilmek istemiyor.”

“Ama yeni hediyeler geldiği zaman görmek ister, Leydi. Müzik Kutusu Yapımcıları Birliği’nden bir heyet geldi.”

Mirany dudağını ısırды. “Hediyeler için onlara teşekkür edin. Uygun bir yerde ağırlayın, içecek bir şeyler ikram edin. Archon’u kimsenin göremeyeceğini bilmeleri gerekir.”

Hizmetkâr başını eğerek selamladı, bezgin bir ifadeyle baktı ve geri çekildi

Mirany kapıyı kapadı ve sırtını kapıya yaslayarak rahat bir nefes aldı. Elbisesi terden nemlenmişti. Çakal saklandığı yerden çıkarak bıçağını kılıfına soktu. “Çok iyi. Daha önce de söylemiştim, sen Ada’da harcanıyorsun.”

Alexos omzunda maymunuyla yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. “Tamam,” dedi konuşma hiç kesilmemiş gibi, “tamam, altın var. Ama Kuyu! Ben Kuyu’yu iyi hatırlıyorum, Mirany. Çok uzakta ve çok yukarılarda. Zirvede, karlarla kaplı bir ma-

ğarada gizlenmiş. Suyu derinden geliyor, taze ve soğuk. Her kim ondan içerse Tanrı'nın sevincini tatmış olur!"

Mirany gidip yanında diz çöktü. "Oraya ne zaman gittin?"

"Tüm Archonlar bir kez gitmiştir. Xarnian. Darios. Rasselon da gitmişti ama o sonuncu oldu çünkü Yağmur Kraliçesi'nden üç altın elma çaldı, Yağmur Kraliçesi o kadar kızdı ki Kuyu'yu sakladı ve nehirleri geri çekti. Hepsi kurudu, hatta büyük Draxis bile kupkuru oldu. O zamandan beri bütün Archonlar Kuyu'yu aradı. Hiçbiri bulamadı..."

"Sen bulacaksın." Çakal sandalyeye tekrar oturmuştu. "Ben altını Argelin'den önce almak niyetindeyim ve bunun tek yolu var. Sen, küçük deli, büyük bir açıklama yapacaksın. Archon Alexos'un atalarının eski geleneğine döneceğini söyleyeceksin. Şarkı Kuyusu'nu bulmak için Hac Yolculuğu yapacağını ve Rasselon'un günahının cezasını çekeceğini duyuracaksın. Maskesiz, eşyasız, seçilen arkadaşlarından yalnızca küçük bir grupla birlikte." Zarif bir hareketle oturdu. "Tabii, bu gruptakilerden birinin ben olacağımı belirtmeme gerek yok."

Seth balkondan içeri girdi. "Deli olan sensin. Bu ölüm yolcuğu demektir! Giden gruptan yalnızca bir kişinin kurtulduğunu sen kendin söyledin."

"Onların Archon'u yoktu." Hırsızın tuhaf gözleri Alexos'u izledi. *Taşı suya dönüştürebilen Archon.*

Sessizlik.

Seth'in sorusu sessizliği bozdu. "Bunları nereden biliyorsun?"

Çakal soğuk bir kahkaha attı. "Müzişyen sarhoş olduğu zaman çok konuşuyor. Ve bana inanın, onu hep sarhoş tutuyoruz."

Maymun gevezelik ederek Mirany'ye koştu, Mirany onu kucağına aldı. "Bana kalırsa bu isteğinin altında altından daha fazla şey yatıyor," dedi.

“Öyle mi?”

“Ben öyle düşünüyorum.”

Çakal ona baktı. Bir süre sonra Seth’e döndü. “Gemide sizi ele vermeyeceğimden nasıl emin oldunuz?”

“Onlara her şeyi anlatırdım. Üstelik sen risk almaktan hoşlanıyorsun.”

Uzun boylu adam kalkıp balkona yürüdü. Sırtı dikleşmişti. Sarı saçları arkasında bağlıydı.

“Kurnazca. Tam anlamıyla bir kâtip dikkati. Evet, risk almayı severim. Risk beni canlı tutar.” Ada’ya bakarak devam etti. “Ailem bir zamanlar oranın en soylularındandı, biliyor muydunuz?”

“Hayır,” diye fısıldadı Mirany.

“Yıllar önce, daha Elli Konseyi dağıtılmadan önce. Arge-
lin iktidara gelmeden, muhalif erkeklerin listeleri sokak kö-
şelerinde ilan edilmeden, eşler ve çocuklar kaybolmadan, Çöl
Kapısı’nın sivri demirlerini kesilmiş kafalar süslemeden önce.
Babam zengin ve saygın bir adamdı. Kayaların tepesinde büyük
bir evimiz vardı, serindi, yerler mermer kaplıydı ve çeşmele-
rinden su akardı. Şimdi kumlarla kaplı, yaralarının istilasına
uğramış bir virane.”

Mirany’ye döndü ve yüzünün onun yüzüyle aynı hizaya gel-
mesi için eğilip uzun parmaklarıyla bileklerini kavradı. “Kapıları
nasıl kırdıklarını, babamı avluda nasıl öldürdüklerini, annemin
çığlıklarını, oğullarının nasıl sürüklendiklerini hiç unutmadım.
Çeşmelerin kırmızı aktığını hatırlıyorum.”

Mirany konuşamıyordu. Çakal’ın gözünde titrek bir ışık
yanıp söndü. Ama geri çekilince Mirany onun sakince soluk
aldığını ve ellerinin titremesinin durduğunu fark etti.

“Ben bir tehdit oluşturmuyacak kadar gençtim. Şimdiye kadar Argelin beni çoktan unutmuştur. Onun gözünde parasız pulsuz, her eğlence ve davete gitmeye hazır, antikalardan ve güzel kadınlardan zevk alan bir beleşçiyim. Başkalarının sırtından beslenen bir adamım, onursuzum. Bu benim görmesi için ona izin verdiğim kimliğim.” Alexos’a döndü. “Ama parlak çölün altında mezarlar yatıyor. Hayaletlerin dadandığı, karanlık, yasak hazine yığınlarıyla dolu mezarlar. Liman’da Çakal’dan korkmayan tek bir hırsız yoktur, adımı bilmeyen tek bir serseri, yankesici, dolandırıcı veya yaralı bir dilenci bulamazsınız. Argelin buraları yönettiğini düşünüyor ama Yer Altı Dünyası benim. Sokaklar, afyon batakhaneleri, gizli depolama yerleri, yankesici yuvaları hepsi benim elimde. Tanrı’nın gölgesi gibi ben de onun peşindeyim.” Mavi ışık yüzüne yansıyor. Aniden çok fazla konuşmuş gibi toparlanarak keskin bakışlarla etrafına baktı.

Seth, “Senin yeterince altının yok mu?” diye sordu.

“Ordunun içine sızmaya yetecek kadar değil. Ama artık olacak.” Birden balkona yürüdü, önce yukarı, sonra aşağı baktı. “Dediğimi yap, Archon. Bir hac yolculuğu ayarla. Senin Kuyu’nu ve diğer kuyuları buluruz ve Argelin’i çöktecek kadar çok kazırız.” Hızla etrafına bir göz attı. “Bunu ilan edişini bekliyor olacağım. Ve unutma, Oblek de bekliyor olacak.”

Kıvrak bir zıplayışla mavi cam korkulukların üzerine atladı ve dengesini sağladı. “Gerçi geri dönmek istemeyebilir.”

Alexos, “Ona zarar vermezsin, değil mi?” diye sordu.

“Zarar vermek mi?” Çakal gerilmiş, atlamaya hazırdı. “Neden buna zahmet edeyim? Nasıl olsa içkiden ölecek.” Sonra atladı.

Mirany’nin soluğu kesildi ama adam çoktan gitmişti, binanın oymalı çıkıntılarına tutunarak kendini hafifçe yukarı çekmiş, düz çatıda sürünerek ilerliyordu. Arkasından koşarak

yukarı baktı. Yerinden sökülen bir sıva parçası yüzüne düştü. Gökyüzü mavi ve boştu.

“Binlerce kilometrelik dağlık alanda,” diye Seth arkasından öfkeyle mırıldandı. “Kuyu’yu veya altını nasıl bulacağımızı düşünüyor?”

Mirany odaya döndü. “Alexos yolu biliyor.”

Çocuk mutsuz görünüyordu. “Bilmiyorum. Ben orayı bir daha hiç bulamadım, Mirany.”

“O halde bunu kullanmak zorunda kalacağız.”

Odanın köşesine giderek oraya bıraktığı çantasından onu çıkarıp gözlerini Seth’in yüzünden ayırmadan uzattı. Beklediği tepkiyi, şaşkınlık ve arzu ışıklarıyla titreyen bakışları gördü. Demek doğrudu.

“Bu nedir?” diye soludu.

“Sırlar Küresi.” Alexos’a uzatınca çocuğun ince elleri küreyi sıkıca kavradı. “Tüccarlar Tanrı’ya bağış olarak getirdi. Ama deşifre edilmesi gerekiyor. Kreon arzuladığımız yerin yol haritası olduğunu söyledi. Şarkı Kuyusu’nun.”

Seth sabırsızca uzandı ve beklemeye gücü kalmamış gibi kaparcasına eline aldı. Kaldırarak büyülenmiş bir halde çevirdi. “Metin arkaik. En erken İkinci Hanedan döneminden olabilir. Onlar yarı hece, yarı sembolik alfabe kullanırlardı. Timsahlar Odası’ndaki parşömenlerde görmüştüm.”

“Okuyabilir misin?” diye heyecanla sordu Alexos.

“Kelimeler tuhaf. *Yol... kapıları... dikkat...* Kent’e götürüp üzerinde çalışmam gerekiyor.”

“Kent’e mi!” dedi Mirany. “Güvenli olur mu?”

Seth ona baktı. “Ada’da olduğu kadar güvenli olur.”

Haklıydı tabii. Kendisi bohçayı yatağa bağlayarak uyumak zorunda kalmıştı. Bir keresinde Şafak Ayini'nden sonra Chryse'i odasında bulmuştu. Mirany kahvaltıdan döndüğünde sarışın kız nefes nefese odasından çıkıyordu. "Ben de seni arıyordum," diye açıklamıştı.

Üst Ev kesinlikle güvenli değildi.

Seth'in gözleri zevkle parlıyordu. "Çok uzun sürmez. Orada kelime listeleri ve çeviriler var."

"Kimseye göstermezsin, değil mi?"

"Tabii ki göstermem." Aklı meşgul olduğu için pek dinlemiyordu. Gümüş Küre elinde ısl ısl parlıyordu.

Mirany Alexos'a döndü, çocuk ona gülümsedi ve uzanarak yaşlı bir adamın olgunluğuyla yavaşça kolunu okşadı. "Mirany, merak etme," diye fısıldadı. "Küre Seth'in yanında güvende olacak."

"Peki, ya sen ne yapacaksın?" dedi Mirany. "Çöle gidecek misin? O viranelere gidecek misin?"

Alexos omzunu silkti. Bir an gözleri umutsuzlukla doldu. "Ben Rasselon'dum. Bu benim hatamdı. Nehirler kuruyalı ne kadar zaman oldu?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Mirany.

Başını salladı. Sonra yüzü aydınlandı ve Mirany'nin elini tuttu. "Haydi, gidip yeni hediyelerimi görelim," dedi.

Mirany daha sonra süslü müzik kutusunu, peş peşe çaldığı melodileri, Alexos'un kucağında çığlıklar atan maymunla nasıl onun etrafında dönüp dans ettiğini düşündü. Yanında hursuzca kıpırdanan Chryse, kucağında büyük bronz kâse ve yüzünde gülümseyen Tanrı'nın Taşıyıcısı maskesiyle boğucu sıcakta bekliyordu. Kâsenin içinde bir akrep vardı, yalnızca

bir taneydi ve dibinde hareketsiz duruyordu, dik kuyruğunu titretiyordu. Tanrı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sorduğunda kimse yanıt vermemişti. Ama burada müzik vardı, zillerin, sazların ve boruların sert ve arsız yaygarası kulakları tırmalıyordu, bu sestten rahatsız olan akrep sinmişti. Gergince hayvanın yürümesini bekledi, sonra kâsenin dibine ustalıkla geri gönderdi. Tuzlu dudaklarını yaladı, sakindi. Taşıyıcı olmak sürekli yoğunlaşmayı gerektiriyordu.

Tapınak'm basamaklarında dururken akşam sıcaktı, batan güneşin kırmızı bir fırına benzeyen ışığı hepsini kavuruyordu. Hermia büyük kırmızı pelerininin eteklerini mermer basamaklara yaymıştı. Diz çöktü ve toprağa eğildi, ağzı açık maskesi dalgalanan kumaşa dokunuyordu.

“Akrep Tanrı, Parlak Varlık,” dedi sesi çınlayarak. “Halkın bekliyor. Güneş'in yakıyor. Toprakların kavruluyor. Günün bitmek üzere. Gölgeyle Uzlaşma Bayramı'nda hastaları, susamışları ve acı çekenleri kutsa.”

Akrebin minik kısıkaçları bronz tırmaladı. Kâsenin içindeki çizgileri keşfeder gibiydi. Mirany alnından ter süzüldüğünü hissetti. Kolları ağrıyordu.

Hermia topuklarının üzerine oturdu, arkasında Dokuzlar yarım daire oluşturacak şekilde öne çıktılar, onların ötesinde insanlar toplanmıştı, sedye üzerinde taşınan hastalar, topal-layanlar, aksayanlar, çocuklar ve yaşlılar vardı.

Argelin'in askerleri onların yaklaşmasına izin vermedi, zırhlı adamlar mızraklarını çaprazlayarak bir sıra oluşturmuştu. Arkalarında süslü tahtirevanlarda aristokratlar onları izliyordu, esnaf ve önemli kişiler, parfümlü aktörler, nazik ve meraklı tüccarlar. Prens Jamil de oradaydı. Mirany onu maskesinin göz deliklerinden gördü, büyük bir tentenin gölgesinde oturuyordu. Sonra ayağa kalkınca Archon'un gelmiş olduğunu anladı.

Riski göze alarak Tapınak'a doğru başını çevirdi.

Alexos en yüksek basamakta duruyordu. Bir an için cıvıltı ışıgın altında onun Tanrı heykelinin kaidesinden inip gelmiş olduğu gibi bir hisse kapıldı. Ama göz kamaştırıcı güneş gözlerini kör etmişti. Aşağı inmeye başladığında beyaz bir tunik giymiş, uzun ve ince çocuğu gördü. Yüzünde altından yapılmış Tanrı'nın güzel maskesi vardı, koyu renk saçları maskenin tüyleri ve çevresinden sarkan kristallerin arkasına gizlenmişti. Bir elini kaldırarak selam verdi.

Dokuzlar'ın arkasında duran Argelin başını salladı. Korumalar ayrıldı, yol açtı ve mızraklar yeniden çaprazlandı. İnsanlar tökezleyerek yanaştılar.

Bunlar ödeme imkânı olan insanlardı. Archon'a yaklaşmak isteyen herkesin yalnızca General'e değil, subaylarına, Katılım Kâtipleri'ne hatta Ada'nın kasasına rüşvet vermek zorunda olduklarını çok iyi biliyordu. Ödeme yapamayanlar en gerideydi ve hiç şansları yoktu. Çılgık ve feryatlarından bunu bildikleri anlaşıyordu.

Argelin beyaz atına binmişti, korumaları etrafında bir çember oluşturmuşlardı. Hermia'yı gizlice nasıl izlediği, dalgın ve karamsar görüldüğü Mirany'nin gözünden kaçmadı. Hastalar sıraya girerek durdu ve Alexos onlara doğru hareket etti.

Bulunduğu yerden göremiyordu ama onların ülserlerine, kırık bacaklarına, ateşten kızarmış yüzlerine, iltihaplı yaralarına narin elleriyle dokunduğunu biliyordu. Sessiz ve maskeli olsa da onların Tanrı'sıydı ve Tanrı onların son umuduydu. Sıcak havada dönüp duran martılar çılgık çılgıca bağırıyordu. Bir durgunluk çöktü, batan güneşin kızılığ karşı dağlara vurdu. Bir an için dağların tepesi dikkatini çekti; zirve bembeyaz parlıyordu, tırmanmaya elverişli görünmüyordu. Gerçekten orada

bir Kuyu var mıydı, Kreon'un sözleri doğru muydu, Yaşayan ve Ölüler Diyarı arasında bulunan saf bir Oracle mıydı?

Başparmağına bir şeyin dokunduğunu hissetti. Başını eğip baktı ve dondu. Akrep kâsenin kenarına kadar çıkmıştı.

Hemen yanı başında Chryse'in donakaldığını hissetti. "Bunu sakın yapma!" diye soludu. "Eğer sensen, beni öldürme. Henüz değil. Burada değil!"

Tanrı'ya hizmet, ölümün eşiğinde olmaktır, Mirany.

"Biliyorum. Ama bana ihtiyacın var!"

Burada acı çeken çok insan var. Şuraya bak, Mirany. Hepsi onları iyileştirmemi, bana gelmelerine neden olan dertlerini yok etmemi bekliyorlar. Canları acımasa benim varlığımı hatırlayacaklar mıydı?

Mirany dikkatli bir nefes aldı. "Yaşamak istiyorlar. Ben de yaşamak istiyorum."

Ama Yağmur Kraliçesi'nin bahçesi buradan çok daha iyiydi. Sen de görmüştün.

"Lütfen. Arkadaşlarım burada."

Senin farkı olduğunu düşünmüştüm, Mirany. Ses sinirli geliyordu. Ama sen de diğerleri gibisin.

Rüzgâr elbisesini dalgalandırdı. Akrep çaresizce aşağı kaydı ve cilalanmış metalin derinliklerine düştü. Mirany gözlerini yumdu, bütün vücudu gerginlikten ağrıyordu.

"Teşekkür ederim," diye soludu.

Yanıt gelmedi.

Hastaların arasından tiz bir çığlık duyuldu. İçlerinden biri aniden çekilip bir çığlık attı.

Hermia hızla ayağa kalktı. Arkasında duran Argelin havlar gibi bir sesle askerlerine emir verdi, askerler koşarak merdi-

venlere yöneldi ama Archon elini kaldırıncı ister istemez yavaşlamak zorunda kaldılar.

Bağırın bir kadını ve artık hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. Kalabalığa doğru ellerini uzatmış bağıyordu. "İyileştirdim! Tanrı beni iyileştirdi! İyileştirdim!"

Kalabalık bir anda çıldırdı. İnsanlar öne doğru akın etti, kordonu yarıp merdivenlere koştular. Argelin öfkeyle bağırdı.

"Mirany!" dedi Chryse soluk soluğa. "Çabuk!"

Dokuzlar kırmızı ipek üzerinde toplandı. Aşağıda binlerce yüz, umut, heyecan ve korkuyla bakıyordu. Öyle güçlü bir dalgaydı ki tökezledi, ancak askerler yeniden gruplanmışlardı. Vahşice insanlara vurmaya ve geri gitmeye zorladılar, ön sıralar iyice karışmıştı ve bir ses şiddetle haykıranı kadar itiştiler. "Kimse kıpırdamasın."

Son derece net ve aksi bir sestti.

Archon'un altın maskesinden geliyordu.

Mirany dudaklarını yaladı. Kalabalık tamamen sustu. Onların şaşkınlığı çok büyüktü. Archon hiç konuşmazdı. Hayatının son gününe kadar sesi duyulmazdı. Tanrı yalnızca Sözcü aracılığıyla konuşurdu ama şimdi Hermia bile kalakalmıştı, hayretler içindeydi ve ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Size söylemek islediğim bir şey var ve bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorum. Ama bu kuralların geçmişi fazla eskilere gitmiyor, kuralların olmadığı zamanları ve Archon'un halkıyla özgürce konuştuğu zamanları biliyorum. Hatta maskesiz konuştuğum zamanları."

Kalabalıkta bir heyecan dalgası esti. Argelin atından inmişti. İlerlemeye çalışıyordu, adamları halkı kenara itiyordu.

Alexos bunu fark edince konuşması hızlandı. "Biz birbirimizden ayrılınca her şey ters gitti, değil mi? Size yalnızca ölü-

müyle yardımcı olan bir Archon'un ne faydası var? Bu yüzden karar verdim. Ben bunları düzelteceğim."

Argelin neredeyse merdivenlere ulaşmıştı. "Çabuk!" diye düşündü Mirany.

"Ben burada hepinizin önünde bir duyuru yapmak istiyorum. Yüzyıllar önce bütün Archonlar'ın yaptığı yolculuğu, Archonlar'ın Büyük Hac Yolculuğu'nu yapmaya karar verdim."

Mirany kıpırdandı.

General merdivene çıkınca önüne geçip yolunu tıkadı. Bronz kâse Argelin'in göğüs zırhına çarptı, akrep kâsenin ağız kısmına doğru tırmandı. Argelin korkudan bir an için hareketsiz kaldı.

Alexos devam etti. "Şarkı Kuyusu'na kadar gideceğim. Oradaki suyu içecek ve onu ölümün ve çölün ötesinden size getireceğim. *Irmakları sizin için coşturacak, bitkileri sizin için büyüteceğim. Sizi kurtaracağım, halkım.*"

Sessizlik oldu. Sonra derin bir soluk sesi duyuldu, arkasından büyük bir tezahürat başladı ve giderek kalkanların, çingirakların ve davulların sesini bastırdı.

Mirany soluk soluğaydı. Argelin bronz kâseyi eldivenli eliyle kavramış öfkeyle ona bakiyordu.

"Hepsi senin yüzünden," diye tısladı ve sesi gürültüde kayboldu.

Her yolculuk bir bedelle başlar

“Neden sen?” dedi babası kısaca.

“Çünkü Archon’un en yakın arkadaşları onunla birlikte gidecek.”

“Ve sen de onlardan birisin, öyle mi?”

Seth omuz silkti. “Ben onun buraya gelmesine yardım etmiştim.”

Telia arpa ekmeğinin dış kabuğunu kopardı. “Ben gitmeni istemiyorum,” dedi kaşlarını çatarak. “Çölde akrepler ve canavarlar var.”

“Her yerde akrep ve canavar var.” Seth onun yanındaki tahta tabureye oturdu. Kız kardeşinin gerçekten endişelendiğini görünce, “Merak etme,” dedi. “Birkaç hafta içinde döneceğim.”

Telia ekmeğini elinden fırlattı, Seth’e arkasını dönerek beyaz pencere pervazına dirseklerini dayadı. “Zaten hiç burada değilsin,” dedi.

Her şeye rağmen bu sözler Seth’in kalbini kırdı. Babası başını sallayarak kapıya yürüdü. “Arkadaşın Archon’un kar-

deşine yardımcı olamaması çok yazık,” diye mırıldandı. “Bunu ondan istemeyi anımsadığını bile sanmıyorum.”

Seth, Telia'nın kamburlaşmış sırtına baktı. Beş yaşına gelmişti ama hâlâ çok ufak, hırçın ve hastalıklı bir çocuktı. Önceki yıl korkunç kuraklıkta ateşi haftalar boyunca düşmemiştir. Seth onun zaman zaman aklının gittiğini, birkaç saniye boyunca görmediğini, duymadığını, hatta insanların ona ne dediğini unuttuğunu düşünüyordu.

“Yanınızda olmadığım için üzgünüm,” dedi kısık sesle. “İkinci Arşivci olmak zor iş. Yapılması gereken çok şey var.” Pencerede kırmızı sardunyalar vardı. Ötede, birbiri ardına sıralanmış damların aşağısında Liman'ın beyaz binaları, labirent gibi sokakları ve iskeleye inen dolambaçlı merdivenleri görünüyordu. Burası havadardı, hiç değilse önceki evden daha serindi. Kirayı karşılayabildiği için kendisiyle gururlanıyordu.

“Ama Archon'u görmeye gidiyorsun,” dedi Telia dönerek. “Ve o kızı.”

“Ama o...”

“Şimdi de kilometrelerce, kilometrelerce, kilometrelerce uzağa gidiyorsun.”

“Buna mecburum!”

Talia'nın saçları koyu renkti ve annesi gibi gözlerinin tam üzerinden dümdüz kesilmişti. Bir an annesini hatırlayınca içinde kabilen hüznin Seth'i şaşırttı. Annesi, Telia'yı doğururken ölmüştü ve artık hiçbirinin onun hakkında konuşmuyordu. Aklı parşömen tomarları, faturalar, planlar ve kontratlarla dolu olduğu için annesinin hayalini kafasından uzak tutabiliyordu. Oysa şimdi yorgundu, bütün gece Kent'in ıssız mahzeninde ölü bir fener ışığında, bütün dikkatiyle gümüş Küre'nin üzerindeki metni tercüme etmişti ve anılar yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı.

Aniden evin kedisi pencere pervazına atladı. Telia hayvanı okşadı. Kedi yay gibi gerinerek kamburunu çıkarıp küçük kızın eline süründü. "Tammy beni seviyor," dedi nispet yaparcasına.

Seth daha fazla dayanamadı. Küçük kıza kucagina oturttu. "Dinle beni. Sana Saray'dan armağanlar getireceğim. Oyuncaklar, güzel giysiler. Sen daha gittiğimi bile anlayamadan dönmüş olacağım."

Küçük kız kara gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Hemen mi gidiyorsun?"

"Evet." Bu tam olarak doğru değildi, geleneğe göre Archon karanlık çöktükten hemen sonra, Ay doğarken yola çıkacaktı ama Seth buraya bir daha gelemeyeceğini biliyordu. "Beni öpecek misin?"

Küçük kız tam kulağının altına ıslak bir öpücük kondurdu, sonra kucagından indi. "Hoşça kal, Seth."

Seth kızın arkasından sallanan kapı perdesine sıkın ve uyuşmuş bir halde baktı. "Hoşça kal, Telia," diye fısıldadı.

Babası bez bir çantayla geldi. "Yedek birkaç tunik. Botların. Küçük bir kılıç. Merhemler. Geceleri soğuk olacağı için bir pelerin. Biraz da para koydum."

Küçük bir çanta dolusu bozuk para vardı. Seth kızardı. "Benim paraya ihtiyacım yok. Sende kalsın."

"Bende var zaten ama ya sende?"

"Yetecek kadar var. Telia için sana gerekebilir."

Babası acı bir ifadeyle başını salladı. "Çeyizi olarak. Tabii yeterince uzun yaşarsa."

"Baba..."

"Rahibeye onu Ada'ya götürmek istediğini söyledin mi? Yoksa senin önemli işlerin bizi unutturuyor mu?"

Seth bir soluk aldı. "Henüz sormadım."

Babası, Seth'in çok iyi bildiği ve nefret ettiği "biliyordum zaten" ifadesiyle başını salladıktan sonra dayanamayarak patladı. "Neden Archon'a hizmet ediyorsun? Gücü olmayan bir çocuk o! Sen yıllar önce Argelin'in adamı olmalıydın. Ben her zaman söyledim. Şimdi çok daha iyi durumda olurduk."

Seth bembeyaz bir yüzle babasına baktı. Sonra çantasını alarak kapıya yürüdü. Babasının bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemişti. Kapıda durdu ve arkasına bakmadan, "Görüştünüz," dedi.

Arkasında bir sandalyenin gıcırdayarak çekildiğini duydu. "Umarım," dedi babası acı bir tonda.

Dericiler Mahallesi'nin köşesinde şarkı söyleyen bir kadın vardı. Sesinin yüksek yankıları binalardan yankılanarak tabaklanmış deri kokusuna karışıyordu. Fıçılardan sızan asit kokusu boğazını yakıyor, gözlerini acıtırıyordu. Bir an için cadde bulanıklaştı. Elinin tersiyle yüzünü sildi ve aceleyle yoluna devam etti. Merdivenleri neredeyse koşarak indi, başını eğerek saklanmaya çalıştı.

Ondan daha ne istiyorlardı! Onlar için parmakları kanayana kadar saatlerce çalışmış, onlar için hileye, rüşvete karışmış, entrika çevirmişti! İcini kendine acıma duygusu ve giderek artan bir öfke kapladı, umutsuzlukla bez çantayı merdivenlerden fırlatıp Liman'a kadar tekmelemek istedi. Babası! O işlerin nasıl yürüdüğünü nereden bilecekti? Terfi etme, fark edilme, köle, işçi ve kâtiplerin arasından sıyrılıp daha çok saygı duyulan, daha çok kazanan biri olma çabasını nereden bilecekti! Onlar Telia'nın Ada'ya gidebilmesi için Mirany'yle konuşmasının yerli olacağına mı inanıyorlardı?

Sokağın sonundaki kemerin altına gelince buruk bir şekilde gülümsedi. Belki de hepsi kendi suçuydu. Çok fazla övünmüştü... *Arkadaşım Archon... ben olmasam Mirany hiçbir şey yapamaz...* Küçük meydana döndü ve gölgeli kemerin altına sindi. Tamam, soracaktı. Mirany'nin yardımcı olacak bir konumda olmamasına rağmen ona soracaktı.

Birinci yumruğun nereden geldiğini anlamadı. Midesinde korkunç bir acı hissetti, nefesi kesilerek iki büklüm oldu. İkinci yumruk başının arkasına geldi, büyük bir rahatlamayla kendini simsiyah karanlığın kollarına bıraktı. Fakat onu çekiştirerek kaldırıp ayaklarının üzerine diktiler ve sürüklemeye başladılar. Çenesinden tutup başını yukarı kaldırdılar.

Şok ve acının arasında birinin konuştuğunu duydu. "O olduğundan emin misin?"

"Elbette o. Ukala küçük dilenci."

Çantasını yokladı ama almışlardı. Kafasındaki zonklama hafifledikçe adamları seçebildi ve omurgasından aşağıya doğru inen bir ürperti hissetti. Argelin'in adamlarıydı. Altı adamdan oluşan küçük bir gruptu. Etrafına dizilip, "Yürü," dediler ve o da yürüdü. Geride kalmasına izin vermiyorlardı, tökezledikçe kabaca itiyorlardı.

Dik sokaklardan öğle sıcağında kepenklerini indirmiş dükkânların, susuzluktan havlayan tasmaı bağı bir köpeğin önünden, Horeb Su Kulesi'nin tünellerinden ve bir zamanlar yunusları ve su perilerini besleyen şimdise kuru havzasında taş gövdelerin sıcaktan şişip çatırdadığı çeşmelerin önünden hızlı hızlı geçtiler. Seth'in bütün vücudu ağrıyordu. Susuzluktan boğazı kurumuştu, yutkunarak düşünmeye çalıştı. Argelin ondan ne istiyor olabilirdi?

Oblek'in öldüğünü sanıyorlardı. Pusudaki diğer asker onu tanımış olmalıydı. Hemen bir plan tasarlamaya çalıştı. Onlara

ne teklif edebilirdi? “Beni dinleyin,” dedi hırıltılı bir sesle. “Kendinize bir iyilik yapın. Yanlış adamı yakaladınız.”

“Kapa çeneni.” Teğmen arkaya baktı.

“Para verebilirim. Beni bırakın. Beni bulamamış olun.”

Askerler yavaşlamadı bile. Belli ki o kadar parası olmadığını anlamışlardı. Konuşmak yerine kendini soluğunu düzenlemeye yoğunlaştırdı. Dizinin kanadığından emindi.

Hızlı hızlı yürüyerek ıssız sokaklarda ilerlediler. Onları görenler yol vermek için kenara çekiliyordu. Seth peleriniyle yüzünü ve başını örttü. Plan Ofisi’nden kimsenin onu bu halde görmesini istemiyordu. Sonra, aptal, dedi kendine, muhtemelen bir daha zaten oraya geri dönemeyecekti.

Sonra ikinci bir panikle Küre’yi düşündü. Çok iyi saklamıştı. Kent’te, Archon mezarlarının planlarının saklandığı yüzyıllar boyunca tozlanmış yüzlerce çekmecedan birinin içine gizlemişti. Ama idam edilirse ya da hapsedilecek olursa Mirany Küre’yi asla bulamazdı. Şarkı Kuyusu kaybolur, Alexos, Çakal ve Oblek ölene kadar çölde dolaşıp dururdu.

Leş gibi balık kokuyordu. Zincirlerin şıkırtısı, yelkenlerin rüzgârla çırpması... Günün en sıcak saatlerinde bile Liman hareketliydi. Rüzgâr bütün güneşlikleri salıyor, atılmış iç organlarının, yengeç kabuklarının ve yenecek gibi olmayan derin deniz yaratıklarının oluşturduğu tepenin üzerinde martılar cığlık cığığa dönüyordu.

General’in karargâhı iç karartıcı ve ürkütücü bir binaydı. Merdivenlerden çıkıp muhafızların nöbet tuttuğu kapıdan geçtikten sonra arı kovana gibi kalabalık geniş bir avluya çıkılıyordu. Daha önce burada bulunmuştu, Mirany’yle karşılaştığı ilk günü ve Oblek’i görmek için ne kadar ısrar ettiğini hatırladı.

Aynı şeyi onun için de yapar mıydı? Birileri nerede olduğunu öğrenebilecek miydi?

Kâğıtlar imzalanmış, onu getiren ekip dağılmıştı. Çantası kabaca aranmış, kılıcı alınmış, geri kalan eşyalar tekrar içine tıklılmıştı. Parayı yanına almadığına memnun oldu, aksi halde o da gidecekti. Teğmen onu yakaladı, evirip çevirerek kabaca üzerini aradı ve bir kâğıt daha imzaladı. “Beni takip et,” dedi. “Sakın bir şey yapmaya kalkışma.”

Merdivenlerden aşağıya indiler. Düşündüğünden çok daha büyük bir yerdi, koyu renk taştan yapılmıştı. Koridorlar ileri doğru göz alabildiğine uzanıyordu, üzerinde tozlu kapılar sıralanmıştı, bir kısmında parmaklıklar vardı. Hücreler olmalı, diye düşündü. Bütün vücudunu ter bastı. Acaba ona işkence yapacaklar mıydı?

Aşağı inmeye devam ettiler. Hava daha da soğudu ve loşlaştı. Seth ürpererek karargâhın yukarıda yığılmış evler ve sokaklar boyunca, yumuşak volkanik kayaların içine doğru uzandığını fark etti. Duvardaki işçiliğin kalitesi bozulmaya başladı. Duvarlar artık bazalttı, cam gibi görünüyordu ve tahmin edilemez bir sıcaklıkta eritilmiş gibiydi. Kapının dışında içi suyla dolu, yuvarlak ve büyük bir kupa duruyordu ve parlak siyah duvardaki nişlerden birinin içinde duran küçük Yağmur Kraliçesi heykelinin önünde tütsü yakılmıştı.

“Bekle.”

Teğmen kapıyı vurup içeri girdi. Birkaç saniye sonra dönerek başıyla işaret etti.

Ağzı kupkuru olan Seth geri çekildi. “Dinle...” diye mırıldandı. Teğmen oralı olmadı ve onu içeri itti.

Küçük bir hücre görmeyi bekliyordu ama içine itildiği odanın genişliğini ve görkemini görünce şaşkınlıktan nefesi kesilir gibi

oldu. Yer altında olabilirlerdi ama duvarları boyalıydı ve pahalı perdeler asılmıştı. Cascade döneminden kalma bronzdan yapılmış pahalı, kırmızı figürlü vazolar, üçayaklar ve mermer zemine yayılmış kaplan derisinden bir halı vardı. İnsanın şaşkınlıktan ağzı açık kalıyordu. Tavandan sayısız lamba sarkıyordu. Her bir bronz ve altın ayağından sarkan kristaller, büyük bir dairesel aynanın bulunduğu odayı ısıl ısıl aydınlatıyordu.

Odanın ortasındaki yuvarlak masanın üzeri evrak ve çeşitli kâğıtlarla doluydu, bir kısmının üzerine ağırlık olarak İtalyan çinisi bir kâseye doldurulmuş limonlar konmuştu. Masanın hemen yanında çizgili bir kanepe vardı ve üzerinde bir kadın oturuyordu. Masaya yaslanmış, elleri kâğıtların üzerinde duran da Argelin'di.

“Yaklaş.” Ona bakarken dikleşti.

Seth içeri bir adım attı.

“Beni görmeyi beklemiyordun.” Argelin kollarını kavuşturmuştu. Üzerinde zırhı yoktu ama kollarında altın şeritleri olan koyu kırmızı bir elbise giymişti. İnce bir sakalı ve pırl pırl koyu renk saçları vardı. “Çok güzel. Benim ne yapacağımı tahmin edecek kadar zeki olduğunu düşünmeye başlamıştım.”

Seth afalladıysa da belli etmemeye gayret etti. “O kadar zeki değilim,” diye mırıldandı.

Kadın üzerindeki pelerinin başlığını geriye attı. Tahmin ettiği gibi bu kadın Hermia'ydı. Sözcü beyaz, bol bir elbise giymişti ve saçları özenle şekillendirilmişti. Lavanta ve misk kokuyordu. Ayağa kalktı, sakince ona bakarken Seth kıvrınmamak için kendini zor tuttu.

“Rahibelerden biriyle komplo kurup Archon'un Sarayı'na kendi adayını yerleştirecek kadar zekisin,” dedi sonunda.

Seth hiçbir şey söylemedi. Önce burada neler olup bittiğini çözmesi gerekiyordu.

“Otur,” dedi Argelin.

Seth ilk önce bunu Hermia’ya söylediğini sandı ama ikisi de ona bakıyorlardı. Masaya yaklaştı ve çizgili kanepeye oturdu. Dizinin kanadığını fark etti.

Argelin masaya dayanarak durdu. “Zaman kaybetmeyeceğim,” dedi. “Sana bir tahsildarlık görevi teklif ediyorum, yılda bin gümüş ama tabii kendi ilişkilerin sayesinde gelirini daha da artırabilirsin. Vergiler doğru tahsil edildiği sürece bazı şeyleri görmezden gelebilirim.”

“Tahsildarlık!” Seth düzgün düşünemeyecek kadar şaşırmıştı. Vergi toplayıcılığı görevini elit insanlar yapardı. Tahsildarlar –on iki kişi– General’in Liman’daki ajanlarıydı, borç toplama, vergilendirme ve geçiş ücreti toplama gibi bütün büyük operasyonları onlar yönetirdi. Aldıkları rüşvet sayesinde dünya kadar para kazanıyorlardı. Son derece inanılmaz bir teklifti.

Argelin eğleniyor gibiydi. “Biraz şaşırmış görünüyorsun. Son terfi sana hak ettiğin için mi verildi sanıyorsun?”

Seth omuz silkti. “Hayır ama...”

“Bunu sana ben sağladım. Neler sunabileceğimi anlayan için küçük bir tadımlık. Sen hırslı birisin. Tüm hayatını İkinci Arşivci görevinde çürüyerek harcamak istediğini sanmıyorum.”

Hermia, kemikli yüzü dikkat kesilmiş onları izliyordu.

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu.

Argelin gülümsedi, masanın etrafında dolaşarak kâğıt destesinin üzerinden bir limon aldı, onu bir elinden diğerine atarak oynamaya başladı. “Peki. Önce çocuğun aklına bu seyahat fikrini kimin koyduğunu bilmek istiyorum. Rahibe Mirany mi?”

Seth dudaklarını yaladı. “Hayır. En azından... hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Ama ben bu konuda fazla bir şey bilmiyorum. Ben bir kâtibim, hepsi bu. Onlar bana söylemezler.”

“Söylemezler mi?” diye sordu Argelin yumuşak bir ifadeyle. “Çocuk bu fikri birinden almış olmalı.”

“Tanrı değil mi?”

Hermia ona dik dik baktı.

“Yani sonuçta o Archon.”

“Öyle mi?” dedi tıslayarak. “Keşke bundan emin olabilseydim...”

“Bu konudan ilk kez ne zaman söz etti?” diye araya girdi Argelin. Hermia öfkeli bakışlarını ona çevirdi ancak o henüz hiçbir şey söyleyemeden Seth kararını verdi. Her şeyden önce sesi güvenli çıkmalıydı. Yalan söylediğini anlayacak olurlarsa her şeyi kaybedebilirdi. Ama Çakal’dan söz edemezdi. Çakal da en az Argelin kadar tehlikeliydi, Seth ikisinin arasında kalmıştı.

“Duyuru günü. Şarkı Kuyusu hakkında aklında bir fikir var. Nereden geldiğini bilmiyorum ama oraya gitmek için çok hevesli. Kuyu suyunun saf olduğunu ve insanı neşelendirdiğini söylüyor. Söylediklerini duydunuz, halkı için o suyu buraya getirmek istiyor.”

“Ne dediğini duydum.” Argelin limonu parşömenin üzerine dikkatle yerleştirdi. “Tek sebep bu mu yani?”

“Bildiğim kadarıyla evet.”

“Başka bir şey yok mu? Örneğin Dağlar’da keşif yapmak gibi? İnci tüccarlarından gizli mesajlar almış olamaz mı?”

Seth terliyordu. “Bakın, ben bilmiyorum...”

Hermia karşısına dikildi. “Taşıyıcı dün Ölüler Kenti’ni ziyaret etti. Seni sormuş. Yanında bir şey getirmiş. Neydi o?”

İkisi birden saldırıyorlardı. Seth zihnini bulandırmamak için çabaladı. "Bilmiyorum. Ben orada değildim."

"Bohçaya sarılı küçük bir nesneymiş. Ağırılmış. Archon'un Sarayı'na götürmüş ve sen de oradaydın."

Seth başını eğdi. Yorgun ve hırpalanmış hissediyordu. "Bir... bir küreydi."

Argelin, Hermia'ya baktı. Yaklaştı, sesinde farklı bir ton vardı. "Bir küre mi?"

"Gümüştten yapılmış. Çok eskiydi."

"Nereden bulmuş?"

"Bilmiyorum." Seth üzerinde korkunç bir baskı hissetti. Suya ve soğuk havaya ihtiyacı vardı.

"Üzerinde yazı var mıydı?"

"Evet." Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Argelin başını salladı. "Deşifre etmen için sana vermiş ol-mahılar. Çocuk okuma yazma bilmiyor, kız desen ondan pek farklı değil. Okudun mu?"

Çaresizce başını salladı. Küre'yi uzatan Mirany'nin hayali kısa bir an aklına geldi. O anı anımsarken şimdiye dek fark etmediği bir şeyi anladı, Mirany onu izliyordu. Onu test etmişti. Kendini ele verdiğini, açgözlü olduğunu belli ettiğini biliyordu, bunu o da fark etmişti. Ve Küre'yi ona vermek istememişti.

Onun bu güvensizliği içini öfkeyle doldurdu. Küstah bir ifadeyle başını kaldırdı. "Çölde su bulmak için bir dizi talimat ve Şarkı Kuyusu'nun haritası." Ayağa kalktı, masanın üzerinden bir ibrik aldı ve bardağa doldurdu. Elleri titriyordu, birkaç damla kâğıtların üzerine sıçradı. Onlar kendisini izlerken suyu içti. Bittikten sonra kupayı masaya özellikle sertçe bıraktı. "Benden istediğiniz bu mu, onu size vermemi mi istiyorsunuz? Onlar, yani Alexos ve diğerleri orada susuzluktan ölsün diye mi? Ya

da orada yazan talimatları değiştirerek onları ıssız yerlere mi yönlendireceğim? Tahsildarlık karşılığında istediğiniz bu mu?”

Argelin gülümsedi. Gidip kanepeye oturdu ve nazıkçe yanıt verdi. “Hayır. Ben onların haritayı takip etmesini istiyorum. Tehlike varsa onu önce Archon bulsun. Ama sen benim casusum olacaksın. Seni Kent’e geri götüren subaya haritanın bir kopyasını vereceksin. Sen onu çizmeyi tamamlayana kadar başında bekleyecek. Ben de Şarkı Kuyusu’nun yerini öğrenmek istiyorum.”

Memnun görünüyordu, Hermia’ya baktı. Sözcü’nün yüzü soğuktu. “Burada henüz yanıtlanmamış pek çok soru var. Prens Jamil çok kızacak. Oracle ona çölü yasakladı ama şimdi diğerleri gidecek.”

“Hiç de değil. Archon hac yolculuğu yaparken başka kimse çöle giremez.”

“Bir de o çocuk sorunu var. Tabii, gerçekten Archon ise...”

“Bunların hiçbirisi önemli değil,” dedi Argelin, Hermia’nın elini tutarak.

“Benim için önemli!” Argelin’in elinden kurtulup odanın karşı tarafına yürüdü. Seth birden neredeyse kendisinin varlığını unuttuklarını hissetti. Birbirlerini kızdırıyorlardı, eski tedirginlikleri canlanıyordu.

Argelin ayağa kalktı. Yüzü kararmıştı, hızla Seth’e döndü. “Beni iyi dinle. Şarkı Kuyusu’nu bulduktan sonra Archon’un geri dönmemesini sağlayacaksın.”

Seth’in nefesi kesilir gibi oldu. Korku bir kıymık parçası gibi kalbine saplandı. “Ben katil değilim.”

“Ah, o kadar kolay olacak ki şaşıracaksın. Yüksek bir kayadan düşme. Zehir. Talihsiz bir kaza. Sakın bana ihanet etmeye veya beni aldatmaya kalkışma. Baban ve kız kardeşin burada,

seni temin ederim gözümü bile kırpmadan öfkemi onlardan çıkarırım. Pazara çıkarılmış iki köle daha... sonunda nereyi boylayacaklarını kim bilebilir? Yalnız olarak geri döndüğünde ofisin seni bekliyor olacak. Benim için iyi çalışırsan kariyer yaparsın. Şimdi git.”

Seth, Hermia'ya baktı. Yüzü donuktu ama gözleri öfkeyle parlıyordu, Seth'e kötü bir bakış attı.

Seth dönüp kapıya doğru yürüdü.

Dışarıda sanki üzerindeki ağırlığı arkasında bırakmış gibi hissetti, gözlerini kapadı ve ürperdi, bütün vücudu terden ıslanmıştı. Dizlerinin çözöldüğünü hissetti. Önce Yağmur Kraliçesi'nin resmine, sonra koridorun ilerisine baktı ve başını salladı. Ruhunu dağlayan bir umutsuzlukla ezildi.

“Neyse, baba,” diye fısıldadı karanlığa. “Sonunda senin istediğin olmuş gibi görünüyor.”

Dördüncü Adak
Bir Tutam Saç

Ben elmaları yıldızlara dönüştürdüm, elmas gibi beyaz, safir gibi mavi, yakut gibi kırmızı. Onları gökyüzünde sakladım ve milyarlarca yıldızın arasında kayboldular.

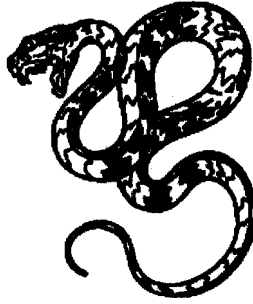
Ve nehirler kurudu.

Ben Rasselon'dum ve onun bedeninde, sessizlik içinde kendi sarayında amaçsızca dolaştım. Kuruyan havuzlarda balıkların nefessiz kaldığını, kuru dere yataklarında flamin-goların gagalarıyla yiyecek aradığını, bitkilerin kuruduğunu, çocukların yüzlerini sineklerin kapladığını gördüm.

Utanç yangınları güneşten daha kavurucudur.

Kuyu'yu bulmak için ömürler geçirdim.

Onu tekrar bulmak için ne yapmalıyım?

Mirany kulağına fısıldamıyor

Güneş kavuruyordu. Kan kırmızı günbatımı Ay Dağları'na ve yolun aşağısındaki müzisyenlerin ince uzun pan flütlerine vuruyordu.

Archon'un maskesine yansıyan kızılığın kapladığı gökyüzü, batıya kadar fırın gibi yanıyordu. Morların ve alacakaranlık mavilerinin her tonunu barındıran deniz hareketli bir hüznün kaynağı gibi çırpınıyordu.

Mirany, Dokuzlar'la el ele tutuşurken maskenin göz yarıklarının kenarından dalgaların içinde bir yunusun sıçradığını gördü. Suyu dalarken kuyruğu sanki yanıp sönüyor gibiydi, sonra bir tane daha, bir tane daha derken bütün bir yunus sürüsü ıslak ve kızıl pırıltılar saçarak dalıp dalıp çıktı.

Kutsal çemberin merkezinde Alexos duruyordu. Hemen önünde Oracle'ın karanlık çukuru vardı ve içinden belli belirsiz bir duman çıkıyordu. İki pürüzlü kenarı kükürt ve bazaltla billurlaşmıştı.

Alexos diz çöktü. Tüpleri ve sallanan lacivert taşlarıyla altın Archon maskesi ona çok büyük geliyordu ama iki elini kulla-

narak, dikkatlice kaldırdı. Mirany onun yüzünün terlediğini ve siyah saçlarının karmakarışık olduğunu gördü.

Gözüne düşen saçları üfleyerek havalandırdı ve maskeyi yere bıraktı.

Sessizce ve elbiseleri rüzgârda dalgalanarak bekleyen Dokuzlar ilahi okumaya başladılar. Bu arkaik ve ilkel ilahi kelimelerden değil, ağustosböceği gürültüsü, baykuş ötüşü ve akrep çingırağı gibi seslerden oluşuyordu. Sesleri yükseldikçe rüzgâr onları sardı. Dokuzlar ayaklarını vurarak ağır ağır, dalgalana dalgalana çemberin içine girdiler. Oracle'dan sürüklenen buhar havada asılı kalmıştı, Mirany bu büyük gücü soludu. Çemberin içinde maymunlar gevezelik ediyordu. Mirany onların Chryse ile Ixaca arasında durduklarını gördü, bir tanesi Ixaca'nın eteğine sıkı sıkı yapışmıştı. Yılanlar da vardı, koca bir düğüm çukurdan fırlamış, taş zeminde çözülerek dağılmıştı. Uçuşan nesneler, kuşlar, yarasalar ve yarı insan surathı, yarı kuş canavarlar vardı. Sonsuz basamaklara adımını attığı anda tıslayan kalababığın arasında, Alexos'un son derece sakin bir tavırla bir tutam saçını kestiğini, sonra diz çöküp çukurun içine attığını gördü.

"Benden bana bir bağış," diye fısıldadı. "Aydınlıktan karanlığa. Sesten sessizliğe. Yaşamdan ölüme."

Dumanlardan başı dönen Mirany kesilen saç parçalarının aşağıya düştüğünü biliyordu, burada da bulutlu alacakaranlıktan sürüklenen toz yağmuru onun üzerine düşüyordu. Çiseleyen yağmur taşların üzerine damlıyordu, tarlalardaki sulama kanallarını dolduracak miktarda olmamasına rağmen, Archon'un gelişinden beri yağın ender sağanaklardan biriydi.

Alexos ayağa kalktı. Sandaletlerini çıkardı ve boynuna astı, Sözcü'nün uzattığı tahta bastonu aldı. Bir an için göz göze geldiler, Alexos'un kara gözleri ile Hermia'nın çelik gibi keskin bakışları birleşti. Ardından Mirany sanki bir şey fısıldayacakmış

gibi Sözcü'nün maskesinin yan döndüğünü gördü. Ama hiç ses çıkmadı. Bunun yerine geriledi ve dansa katıldı.

Yavaş yavaş sesler kesildi. Dokuzlar sessizce durdu. Gök-yüzündeki alev neredeyse gitmiş, denizden sert ve serin bir rüzgâr başlamıştı.

Mirany nedense nefes nefese kalmıştı. Gözlerinin köşelerinde tuhaf nesneler uçuşuyordu. Küçük yaratıklar bacaklarını sarıyordu. Havadan ufacık bir bulut halinde ateşböcekleri geldi ve dans etmeye başladı.

Alexos, "Yolculuğuma burada başlıyorum, burada bitireceğim. Ben, Rasselon ve Horeb, Antinius ve Alexos, şimdiki ve sonra gelecek Archonlar, Yeryüzündeki Tanrı, Parlak Tanrı, Fare Tanrı, Güneş'in Binicisi olarak yolculuğuma başlıyorum. Şarkı Kuyusu'ndan su içeceğim. Ben dönene kadar benim için dua edin," diye konuştu.

Beyaz tunikli ince uzun çocuk karanlıkta öylece duruyordu. Dokuzlar tek tek uzaklaştı, yüzlerini dışarı doğru çevirerek, sırtlarını Archon'a dönerek bir daire oluşturdular. Mirany onlardan uzaklaştı, tahta basamaklardan indi ve daireyi çevreleyen çakıl yolda ilerleyerek geniş adımlarla taş kapının altından geçip bü-tün Ada halkının çift sıra halinde dizildiği, Archon'u maskesiz göremeyecekleri için sırtlarını yola doğru döndüğü yola ulaştı.

Mirany bulunduğu yerden onları, Köprü'de sıralanmış askerleri, bunun gerisinde çöle kadar uzanan kalabalığı, ellerinde meşalelerle oraya dizilmiş Liman halkından yüzlerce insanı görebiliyordu. Hermia Dokuzlar'ı onun arkasından götürdü ve Tapınak'a doğru yürürlerken Mirany'nin içini tuhaf bir hüznün sardı. Uçsuz bucaksız yolun ortasında, sırtını dönmüş kalabalığın içinde tek başına duran yalnız insan için endişelendi.

"Neşelensene biraz," diye fısıldadı Chryse. "Geri dönecek."

Mirany öfkeyle baktı. “Sanki senin umurumda.”

“Benim de duygularım var, Mirany.” Chryse Çeşnicibaşı maskesinin arkasından mavi gözleriyle bakıyordu.

“Evet, sen ancak akşam yemeğinde ne yiyeceğini ve yarın ne giyeceğini düşünürsün.”

“Haksızlık ediyorsun...”

Aşağı Ev’e girerken Mirany maskesini çıkarıp aniden saldırya geçti. “Evet, sen öyle birisin! Artık buna bir son ver, Chryse. Sana güvenemem. Asla güvenemem! Bir daha asla.”

Chryse’in gözleri dolmuştu. Ama maskesini çıkarıp gülümsemi. “Sana bir sır versem bile mi?”

“Bunu duymak istemiyorum.” Tapınak’a doğru hızlı hızlı yürüdü. Alexos’u mümkün olduğunca çok görmek istiyordu. Ama Chryse peşini bırakmadı.

“Dinleyeceksin! Çünkü Hermia ve Argelin’le ilgili. Çok kötü tartıştılar.”

“Daha önce de pek çok kez tartışmışlardı.” Tapınak’ın önüne geldiler. Karanlık cephesi yıldızlı gökyüzüne doğru yükseliyordu. Mirany hızla aşınmış basamaklardan çıktı.

“Evet ama bunun gibi değil!” Chryse nefes nefese durdu. “Of, Mirany, bekle! Beni dinle. Bana bir şans ver!”

Mirany durdu. Arkasını dönmedi ama Chryse’in yetişmesi için bekledi. Sonra, büyük bir çabayla, “Evet?” dedi.

“Mirany, bu seferki gerçekten çok ciddiydi, çok bağıştılar. Archon hakkındaydı. Hermia giderek Alexos’un gerçek Archon olduğuna inanmaya başlıyor. Bana fazla bir şey söylemiyor ama yağmur getirdiği zaman inanmaya başlamış olabileceğini düşünüyorum. O sırada ilaçla uyuşturulmuş olduğu için Hermia’nın inandığına pek emin değildim ama sanırım biraz da Yağmur Kraliçesi onu seçtiği için inanıyor.”

Ilk rüzgâr Mirany'nin eteklerini bileklerine doğru savurdu. "Bunu Argelin'e mi söyledi?" diye sordu.

"Hayır! O kadar aptal değil. En azından söylemiş olduğunu sanmıyorum. Ama Argelin biliyor. Şimdi Alexos uzaklara, çöle gittiği için sanırım Hermia olacıklardan korkuyor. Ona bir şeyler fısıldamak için nasıl yanaştı görmedin mi? Acaba ne söyleyecekti?"

"Ben de fark ettim," dedi Mirany düşünceli bir ifadeyle. Döndü, Archon'u görmek için gözlerini kısıtı ama Köprü üzerindeki meşalelerin küçük alevleri çok parlaktı ve insanlar çok uzaktaydı.

O sırada Rhetia basamakları çıkıyordu.

"Of, o geliyor! Ben gidiyorum," dedi Chryse. "Benden nefret ediyor." Merdivenlerden aşağı koştu ama Chryse'in alacakaranlıkta dans eden keleklerden fazla önemi yokmuş gibi, uzun boylu kız Rhetia başını çevirip ona bakmadı bile.

Merdivenlerin tepesinde Mirany'nin yanında durup yola baktı. "O küçük pislik ne istiyor?"

Mirany içini çekti. "Artık bizim tarafımızda olduğunu söylüyor."

Rhetia iğneleyici bir bakış attı. "Sakın bana ona inandığını söyleme."

"Pek değil. Ama..."

"Mirany! Çok yumuşaksın! Yaptığı onca şeyden sonra seninle arasını düzeltmeye çalışıyor. Onu unut! Sana söylediği her şeyin mutlaka bir amacı vardır. Ayrıca sakın ona hiçbir şeyini söyleme."

Mirany sessiz kaldı. Hangisinin daha tehlikeli olabileceğini düşündü, sinsi Chryse mi, yoksa hırsı ve acımasızlığıyla savaşa bile yol açabilecek Rhetia mı? Yan gözle uzun boylu kıza baktı,

kollarını göğsünde kavuşturmuş haliyle her zamankinden daha kendine hâkim ve güvenli görünüyordu.

“Ne yaptın sen?” dedi usulca.

Rhetia sırttı. Sonra parmağıyla burnunun kenarına vurdu.

Paniğe kapılan Mirany tısladı. “Sen ne yaptın, Rhetia? Jamil’le mi konuştun? Sana konuşmamı söylemiştim.”

Rhetia bakışlarını uzaklara, insan kalabalığına çevirdi. “Yalnızca şu kadarını bil, Argelin’i büyük bir sürpriz bekliyor. Çok yakında.”

Mirany buz kesti, kollarını bedenine doladı. Alexos için, Seth için ve Oblek için yine aynı kaygıları duymaya başlamıştı. “Dikkatli olun!” diye geçirdi içinden. “Dikkatli olun.”

Ay’ın ilk ışığı denizin üzerine vurdu. Düzensiz bulutların arasından bir çocuğun boyalı kalemle karalaması gibi suda bir parıltı oldu.

Çok dikkatli olacağım, Mirany, diye kulağına fısıldadı Ay.

Seth Köprü’ye geç vardı ve kalabalığın içinde yolunu bulmakta zorlandı. O kadar yorgundu ki. Bütün bir öğleden sonrayı tepesinden yazdığı her harfi kontrol eden Argelin’in adamıyla Küre’nin üzerindeki metni kopyalamakla geçirmişti. Kalabalıkta bir festival havası esiyordu, meşaleler ve sosis satanlarla birlikte varoşların hasat toplama festivali gibi bir heyecan ve sevinç vardı.

Ama kendine yol açarak ilerlemeye çalışırken insanlar daha sessizdi. Sonra uzaktan kısık bir flüt sesi duydu. Archon’un geldiğini anladı. İnsanlar bir anda arkalarını dönerek yüzlerini ve gözlerini kapattılar. Askerler bile büyük oval kalkanları ve uzun tören mızraklarıyla zorlanarak da olsa döndü. Her hareketlerinde bronz teçhizatlar tangırdıyordu. Yola Archon

için hediyeler yığılmıştı. Çiçekler, sevilenlerin küçük minyatür resimleri, şeritler üzerine yazılmış dualar, parlak kumaştan kokulu flamalar. Alexos küçük çıplak ayaklarıyla hediyelerin etrafından dolaştı. Arkası dönük insanların omuzlarının üzerinden hepsini merakla inceledi.

Bir an için Seth onların yaptıklarını yapmak için korkunç bir istek duydu. Yüzünü kapatıp arkasını dönmeyi ve Alexos'un yanından geçip gitmesini istedi. Bu ihanete bulaşmaktansa Liman'a gidip bir gemiye binmeyi ve buradan çok uzaklara gitmeyi istedi.

Ama babası ve Telia orada kalacaktı. Alexos durmuştu.

Seth herkesin arkasının dönük olduğunu fark etti, gözleri hepsinin üzerinde dolaştı, şaşkındı.

Alexos, "Seth? Geliyor musun?" diye sordu.

Seth kurumuş dudaklarını yaladı. "Elbette geliyorum," dedi huysuzca.

Köprü'yü bir kilometre kadar geçtikten sonra Archon yeniden durdu. Kalabalıktan arkasından uzun boylu, başına ve saçlarına doladığı harmaniden yalnızca gözleri görünen bir adam öne çıktı. Yolculuk için giyinmiş gibi görünüyordu ve sırtında da bir çanta vardı. Sabırla bekliyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Alexos onu işaret etti. "Sen."

Çakal bir adım ilerledi. Yükselen ayın kırılğan gölgesi yola vuruyordu. Üçü birlikte yürümeyi sürdürdüler.

Kalabalık giderek azalıyordu. Çöldeki ilk birkaç çalılık obebini geçtiklerinde çevrelerinde yalnızca uzaktan onları izleyen birkaç cüzzamlı kalmıştı.

"Dualarımız seninle, evlat," diye seslendi bir tanesi, çatlak ve boğuk sesiyle.

"Gerile," diye uyardı en yakınındaki asker, mızrağını kaldırarak. Alexos durdu. "Sorun yok, bırakın." Sesini yükselterek konuştu. "Size şarkıları geri getireceğim, söz veriyorum."

Hoşnutsuz mırıldanmalar oldu. Seth, Alexos'u çektiirdi.

"Archon'un sesinin asla duyulmaması gerekiyor," diye homurdandı.

"Sana bunların hepsini değiştireceğimi söylemiştim." Alexos başını ciddiyetle salladı. "Ben döndüğümde her şey değişecek, Seth. Çok eskiden olduğu gibi olacak. Argelin'den önceki gibi olacak. Muhteşem İkinci Hanedan dönemi gibi, nehirler kurumadan önce olduğu gibi."

Çakal başını sallarken eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Senin işin çok," diye mırıldandı.

Artık fazla insan kalmamıştı. Yalnızca askerler, sağ taraflarındaki karanlık ufukta kuleli görünümüyle duran ve bütün Archonlar'ın siyah gölgeleriyle yıldızların altında dizilmiş durduğu Ölümler Kenti'nin son sınırını belirleyen direğin oraya kadar, bronz bir çizgi oluşturacak şekilde dizilmişti.

"Benim heykelim de orada olacak," dedi Alexos düşünceli bir ifadeyle. "Çizginin bittiği o noktada. Bana benzemeyecek. Hiçbiri bana benzemiyor."

Seth terliyordu. Tökezleyince Alexos kibarca onu bekledi.

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız," diye sordu Çakal kibarca, "Archon'u da suç ortağınız mı yaptınız?"

"Yo, hayır. Ben pek çok değişik yöntemle bulundum. Bir keresinde bir kuş beni beşiğimden kapıp kaçmıştı. Bir keresinde güneş tutulması anında doğmuştum. Hepsini anımsayamıyorum." İcini çekti. "Keşke kalabalığın arasında annemi görebilseydim. Ona para gönderdin mi, Seth?"

"Evet."

Çakal onu tepeden tırnağa süzdü. “Durgun görünüyorsun. Şimdiden çalışma masanı mı özledin?”

Seth yanıt vermedi.

Son asker de mızrağını kaldırıp selam verdikten sonra yol boş kaldı. Onları çevreleyen çöl sessizleşince görünmeyen yaratıkların sesi yükseldi, ayak sesleri duyulur oldu.

Çalılık arazinin iki yanında da gri, biçimsiz gölgeler vardı. Kısa çalıklar karanlıkta değişik şekiller oluşturuyor, hava sanki titreşiyor, sıcaklık kayalardan yansıyor gibi hissediliyordu.

Çakal uzun bıçağını çekti. “Daha başından itibaren dikkatli olmalıyız. Çölde pek çok hayvan ve tehlike var. Kâtip sen arkada dur. Ben önden gideceğim.”

Daha Seth yanıt veremeden veya itiraz edemeden fırlayıp öne geçmişti bile. O zaman Alexos fısıldadı. “Küre’yi okudun mu, Seth?”

“Okudum. Mirany haklıymış, Kuyu’ya giden yolun haritası. Güvenli bir yerde, merak etme. Ama ona söylemeyeceğim.”

Alexos, Çakal’a baktı. “Sence onu alıp tek başına gitmeye kalkar mı?”

“Ne yapabileceğini kim bilir? Yolu bildiğini düşündüğü sürece güvendesin.” *Ama benden zarar görebilirsin*, diye düşündüğü anda neredeyse tökezleyip düşecekti.

Çakal aniden durdu.

Seth yanına gitti. “Ne oldu?”

“Birisi var. Gölgelerin içinde.” Sesi sakindi. Önlerinde dalları neredeyse yerlere kadar sarkmış, tek başına duran bir zeytin ağacı vardı. Dalların arasında bir şey tıkırdadı.

Sonra karanlıktan kısık bir ses geldi, tuhaf, yuva yapan kuşların sesi gibi bir sestti. Seth soluğunu bıraktı ve sesin sü-

rekli olarak sürdüğünü şaşkınlıkla fark etti, bu kez Çakal kısa bir ısıklık çaldı.

Çalılarının arkasından iki gölge çıktı. Tuzağa düştüğünü düşünen Seth hemen kılıcını kavradı ama ortaya çıkanlardan birinin sesini duyunca olduğu yerde donakaldı.

“Archon!”

“Oblek!” Alexos neşeli bir kahkahayla ona doğru koştu ve iri yarı adam onu kucaklayıp yıldızlara doğru kaldırarak döndürdü.

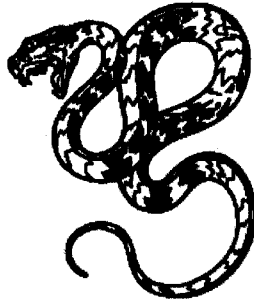
“Seninle gelmeyeceğimi mi sandım? Hem de Şarkı Kuyusu’na!”

Soluksuz kalan Alexos onu tuttu ve durdurdu. “Sana söylemiştim, Oblek! Bir gün oraya gideceğimizi söylemiştim.”

Şişman adam bir kolunu ona dolayarak sıkıca yanına çekti. “Söylemiştin, eski dostum. Artık ben de burada olduğuma göre kimse sana zarar veremez. Kimse ve hiçbir şey.”

Meydan okuyan bir tavırla Çakal’a, Seth’e ve aşağılayan bir tavırla peşinden ortaya çıkan her tarafı çeşitli silahlarla dolu Tilki’ye baktı. “Bunu hiçbiriniz unutmasın.”

Çakal’ın gülümsemesi soğuktu. “Yeniden bir arada olmamız ne güzel,” dedi alayla.

İlk huzursuzluk belirtileri

Mirany yeni inci kolyesini takarken birden aklıma geldi. Şimşek çakmış gibi anımsadı, sanki Tanrı'nın dokunuşu gibi sarsılmıştı. *Köle kadının oğlu!* Onu nasıl unutabilmişti!

Chryse başını kapıdan uzattı. "Hermia acele etmeni söylüyor. Tahtirevanlar bekliyor. Ben Ixaca'yla önden gidiyorum." Daha Mirany bir şey söyleyemeden dönüp gitmişti bile. Cilalı bronz çerçeveli aynada kendine bakarken dehşete kapıldı. Ya çocuk öldüyse? Ona ilaç göndermeye söz vermişti ve hiçbir şey göndermemişti!

Kolyesini elinden fırlatıp sundurmaya koşarak beyaz merdivenlerden indi. Bekleyen tahtirevanlara aldırmadan alçak duvardan atlayarak alt katta Dokuzlar için yemek pişiren, çamaşırlarını çitileyerek yıkayan kızların odalarına daldı. O akşamüstü Liman'da yeni yapılan Tapmak için adak günüydü ve kurban edilen keçi Tapınak'ın temeline gömülecekti. Tapınak masraflarını iki sezon üst üste mahsulleri kuruyan Arpa Üreticileri Birliği ödeyecekti. Bütün Dokuzlar orada olmak zorundaydı. Ama bu daha önemliydi!

“Genet.” Bir kadının una bulanmış kolunu yakaladı. “Nerede o?”

“Orada, Hazretleri ama siz...”

Kız ateşteki şişleri çeviriyordu, dizilmiş bir sıra kuştan süzülen yağlar ateşe damlıyordu. Mirany kızın yanına gitti. “Genet, dinle beni. Şimdi her şeyi bırak, bu daha acil. Bana birkaç battaniye, yiyecek, et suyu ve besleyici bir şeyler getir... depodan da küçük bir çocuğa uyacak kadar küçük bir harmani bulup getir.”

“Leydi...”

“Bu *çok acil*. Sehen’e git ve ona de ki, hazırlamasını söyleyeceğim ilaçları sana versin. Oğlan öksürüyor ve ağzının kenarında yaralar var. Bütün bunları doğruca Kent’e götüreceksin, temizlikçi kadın Patty’ye vereceksin. Plan Ofisi’nde çalışıyor. Ona söz vermiştim.” Kaşlarını çatı. “Geç kaldığım için özür dilediğimi de söyle.”

Kız hamur açan bir kadına bakarak öylece ayakta durdu.

“Temizlikçi kadın mı?”

“Evet.”

Başını onaylayarak salladı. “Gideceğim, Hazretleri.”

Mirany bu isteğinin bütün diğer emirler ve kurallarla çakıştığını o anda anlamıştı. Tereddütle geriledi. “Teşekkür ederim. Sana müteşekkirim... gerçekten.” Arkasını dönünce yaşlı bir kadınla çarpıştı, onun Rhetia’nın ekmeklerini tatmaktan sorumlu hizmetkârı olduğunu fark etti. Kadının elinde bir maşrapa şarap vardı, mahzenden çıkıyordu. Mirany şaraba baktı. Taze ve serin görünüyordu, üzerindeki yapraklar da sineklerin konmasını önlüyordu.

“Bu kimin için?”

Yaşlı kadın ona baktı. “Efendim için.”

“Dokuzlar Liman’a gidiyor.” Ama bunu söyler söylemez sırtında soğuk bir ürperti hissetti.

“Leydi Rhetia gitmiyor. Kendini pek iyi hissetmiyor.” Hizmetkârın sesi inandırıcı çıkmamıştı.

Mirany onu doğru dürüst dinlemeyi beklemeden merdivenlerden avluya çıktı. Tahtirevanlardan biri yola çıkmıştı, diğer köleler gölgede bekliyordu. “Bekleyin,” diye seslendikten sonra derin bir soluk alıp hızla Üst Ev’e doğru yürümeye başladı.

Etraf sessizdi.

Heykellerle dolu beyaz sundurma serin ve sakın görünüyordu. Denizden gelip açık bir pencereden içeri süzülen hafif rüzgâr perdeyi kıpırdatıyordu. Aşağıdaki çiçeklerin üzerinde arılar vızıldıyordu.

Sesler.

Rhetia’nın odasından geliyordu ve biri oldukça kalındı. Erkek sesi.

Bir erkeğin bu bölgenin yakınlarına bile gelmesi yasaktı. Mirany sandaletlerini çıkartıp çıplak ayaklarıyla serin mermere bastı. Argelin daha önce buraya kadar gelmişti. Ama bu o değildi.

Rhetia’nın kapısına gelince üzerindeki altın harflerle yazılmış SAKİ yazısına ve üstündeki akrep resmine baktı. Kapı sıkıca kapalıydı.

Mirany yanağını kapıya dayadı, tahtanın dokusunu hissedebiliyordu. Sedir ağacındandı ve tath bir kokusu vardı. Rhetia’nın sesi o kadar yakından geldi ki yerinden sıçradı. “Seni temin ederim, öyle olduğunu biliyorum, bundan eminim. Birkaç yıldır böyle sürüyor. İnsanlar onun zulmünden ve zorbalıklarından artık bıkmaya başladı.”

“Sen de bunun içinde misin?” Ses ciddi ve derindi. Mirany gözlerini kapattı. Bu sesin Prens Jamil’e ait olduğunu biliyordu.

“Ben de dâhilim. İki ay önce neler olduğunu duymuş ol-
mahsın.”

“Archon’un gelişinde olanları mı?” Bir duraksama oldu.
“Söylentiler İmparatorluk’a kadar ulaştı. Seçim Argelin’e ait
değilmiş.”

“Bir grup... işbirlikçi onu hazırlıksız yakaladı. Tanrı’nın
gerçek niyetini bilen kişiler.”

“Onlara sen de dâhil miydin?”

“Onları ben yönlendirdim.”

“Tanrı seninle konuştu mu?”

Rhetia’nın giysileri hışırdadı. Sonra sakince konuştu. “Be-
nimle Oracle aracılığıyla konuştu.”

Mirany başını arkaya attı ve kapıya baktı. Rhetia’nın
cüretkârlığı! Artık sinirine dokunmaya başlamıştı.

Koridorun sonunda elindeki şarap testisiyle kendisini iz-
leyen hizmetkâr kadını fark etmişti. El sallayarak onu oradan
göndermesi mümkün değildi, nasıl olsa daha sonra Mirany’nin
onu dinlediğini Rhetia’ya söylerdi. Utanıp kızarak kapıyı açtı
ve içeri girdi.

Rhetia pencerenin kenarında oturuyordu, inci tüccarı da
zebra derisi bir taburedeydi. O girince ikisi de irkilerek ayağa
kalktı.

“Burada ne yapıyorsun sen!” diye parladı Rhetia.

Mirany çok kontrollü davranmaya karar vermişti. “Bunu
sorması gereken benim. Beni tanıştırmayacak mısınız?”

Rhetia öfkeden kudurarak derin bir nefes aldı, sonra ko-
nuştı. “Prens, Leydi Mirany. Tanrı’nın Taşıyıcısı.”

Eğilerek selam verdi. “Hazretleri. Sanırım daha önce kar-
şılaşmıştık.”

“Rhetia’nın sözünü ettiği *işbirlikçilerden* biri benim.” Adamın yüz ifadesini inceliyordu. Ama Prens sakindi, hiçbir şey belli etmedi.

Kapı açılıp hizmetkâr kadın şarabı getirdiğinde rahatsız edici bir sessizlik oldu. Kadın itinayla şarabı iki kupaya servis etti, sonra sordu. “Hazretleri için de bir kupa getireyim mi?”

“Hayır,” dedi Mirany, sorunun Rhetia’ya yöneltildiğini bilmesine rağmen.

Kadın gider gitmez bir koltuğa oturup konuştu. “Prens Jamil. Keşif gezinize izin verilmediği için üzüldüm. Ama sanırım bir konuda dikkatli olmanız...”

Prens görkemli giysilerinin altında bedenini öne eğdi. “Leydi, eğer Oracle artık doğruları söylemiyorsa bunun bütün dünya için etkisi büyük olur. Oracle dünyanın merkezidir. Bütün yöneticiler Tanrı’nın sözlerine güvenir. En ufak bir skandal söylentisi ya da doğruları söylemediği dedikoduları daha en başından engellenmelidir. Başka kimse olmasa bile Tanrı bizden bunu bekler.”

Mirany sakın kalmakta zorlandı. Kendini küçük ve güçsüz hissetti. İçinde dışarı taşmaya çalışan şeyler vardı. İnci Prensi ona küçük bir kıza bakar gibi nazık bir ifadeyle bakıyordu. “Hazretleri, korkunuzu anlıyorum. Ama bu bilgiyi İmparator’la paylaşmak zorundayım.”

“Yapmayın,” dedi kesin bir tavırla.

Kaşlarını çatarak durdu. “Leydi...”

“Yapmayın.” Rhetia’nın dik bakışlarına aldırmadan ayağa kalktı. “Büyük bir ordunuz var, savaş arabalarınız, filleriniz, silahlarınız. Biz burada İki Diyar’da çok az şeye sahibiz. Ülke-miz kuraklık yüzünden yıllardır kıtlık içinde, bizi hayatta tutan tek şey tuz ticareti ve Oracle’a yapılan hac ziyaretleri. Eğer bu

bilgiyi yayarsanız... bu söylentiyi... bizi yok etmek için savaşmanıza bile gerek kalmaz.” Ona yaklaştı ama Prens oturduğu halde gözleri ancak onun yüzü hizasındaydı, koyu renk ve ciddi bir yüzü vardı. “Kimseye söylemeyin. İsterseniz Argelin’e karşı çıkın. Çöle gidin. Dağlar’a gidin ve gümüş ticaretine başlayın. Oracle’ı temizleme işini de bize bırakın.”

“Mirany.” Rhetia öfkeden buz kesmişti. “Boyunu aşan işlere karışıyorsunuz.”

Prens Jamil elini uzattı. Sonra ayağa kalktı. “Bana söylediklerinizi düşünceğim,” dedi, bunu Mirany’ye söylemişti. Sonra Rhetia’ya baktı. “Sizin çekincelerinizi de, Hazretleri, dikkate alacağım. Size haber gönderirim.”

Kapıda durup onlara döndü. “Pek çok ölüm olmadan harekete geçmek mümkün olmayabilir. Buna hazır mısınız?”

“Evet,” dedi Rhetia sakince. “Eğer Tanrı isterse.”

O gidince ikisi sessizce oturdu. Mirany, Rhetia’nın patlamasını bekliyordu ama o yalnızca bir süre sonra ayağa kalkıp pencereye giderek dışarı baktı. “Sanırım Tapınak’a gitmek için artık geç oldu,” dedi düşünceli bir tavırla.

Şaşırان Mirany ona baktı. “Senden ona söylememeni istemiştin! Sen ne başlattın böyle!”

Rhetia döndü. Öfkesi soğuk ve ürkütücüydü. “Bu sabah kölelerimizden biri öldü. Odamdaki portakallardan bir dilim yer yemez hem de. Taze görünüyordu ama dikkatli bakınca üzerinde keskin bir iğnenin açtığı küçücük bir delik gördüm. O zehirliydi, Mirany.”

Ürperen Mirany ellerini kavuşturdu. “Hermia mı?”

“Başka kim olabilir?” Dönüp ona baktı, başını gururla dik tutuyordu. “Savaş başladı, Mirany. Ama başlatan ben değilim.”

Gece yarısını bir saat geçe Katra Vahası'na ulaştılar. Alexos bitkindi ve son birkaç kilometreyi Oblek'in sırtında gitmişti. Seth'in şimdiden ayakları ağrımaya başlamıştı, baldırları sızıyordu ve botlarına kum dolmuştu. Kendi kendine söylendi. Bu kadar yürümeye alışık değildi ve giderek daha da beter olacaktı. O bir Kâtip'ti. Kâtipler çalışma masalarında otururdu.

Vaha karanlığın içinde yanan birkaç kamp ateşinin hafifçe aydınlattığı bir yerdi. Orada her zaman insanlar olurdu. Burası kuraklığa teslim olmuş bir ülkenin su bulunan son yeri ve tuz düzlükleriyle kuzeybatıya giden yolların kesiştiği noktadaydı. Göçebelerin kervanları bu yolu yıl boyunca arşınlar, uzun deve kabileleri buradan geçerek Liman'a bazı kristal türleri ile opal ve tuz taşırdı. Seth onları daha önce de sık sık görmüştü; esmer tenli, kara kuru, her zaman siyah giyen ve eşleri ender olarak peçesini açan adamlardı. Tuhaf bir lehçeyle konuşurlardı ve tuhaf fikirlere sahiptiler. Onların kendi Tanrılar'ı olduğunu bile duymuştu.

Çakal durdu. "Şimdi," dedi, "temkinli olmalıyız. Kimseye kim olduğumuzu ve nereye gittiğimizi söylemeyeceğiz."

Oblek homurdandı. "Aptal değiliz."

"O senin görüşün." Yüzüne ay ışığı vuran mezar hırsızı Seth'e döndü. "Burada Dağlar hakkında bir şeyler bilen birileri olabilir."

"Onlara ihtiyacımız yok. Yolu biliyoruz."

Çakal'ın çekik gözleri onu süzüyordu. "Bunu duyduğuma sevindim."

"İndir beni," dedi Alexos uykulu bir sesle. Yere kaydı ve koyu renk saçlarını arkaya itti.

Birbirlerine yakın durarak grup halinde ilerlediler. Seth vahada ağaçlar olduğunu fark etti. Selvi ve çam ağaçlarının

dalları yıldızlara kadar uzanıyor gibiydi. Yaklaşınca şaşırarak gülümsedi, etraftaki koku ona perişanlığını unutturmuştu. Çiçeklerin birbirine karışan tatlı kokusu, ezilmiş çimen ve taze gübre kokusu. Bir köpek tiz bir sesle ve endişeyle havladı. Ateşlerin önünde duranlar kıpırdandı.

“Orada durun, yabancılar.”

Sol taraflarındaki ağaçların gölgesinden bir adam çıktı, arkasında biri daha vardı. Öndeki adamın elindeki zincire bağlı üç büyük köpek vardı. Seth daha önce hiç böyle bir ırk görmemişti, kara suratlı ve çok kashydılar. Yaratıklar ürkütücü bir hırlamayla onları tutan adamı çekiştirdiler. Eğer bırakırsa... diye düşündü Seth.

“Nereden geliyorsunuz?”

Çakal tetikteydi. “Liman’dan. Batıya gidiyoruz. Burada bir grup için daha yeriniz var mı?”

“Çiçek hastalığı veya haşereniz yoksa...” Öndeki adam konuşurken gölgelerin içinden çıkıp ay ışığının altına gelince Seth, Alexos’un dehşet içinde tepki verdiğini duydu ve midesi tiksintiyle buruldu.

Adamın yüzünün bir tarafı yara izleri ve büzüşmüş deriyle kaplıydı, sol gözü bembeyazdı ve bütün yanağı da sanki eritilip yeniden yapılmış gibiydi.

Çakal şaşırmışsa da belli etmedi. “Çiçek hastalığımız yok, dostum. Nerede kamp kurabileceğimizi göster, sizi rahatsız etmeyeceğiz.”

Yüzü yaralı adam ileri çıktı. “Burada yüz kişiden fazlayız, efendim, bu yüzden rahatsızlık verebileceğinizi sanmıyorum.”

Efendim mi, diye düşündü Seth. Çakal sesini biraz değiştirmişti ama yeterli olmamıştı anlaşılan. Bu büyük bir hata olabilirdi. Bekçi köpeklerinin yanından geçen adamların pe-

şinden ağaçların loşluğuna girerken, Seth bir eliyle endişeli yüzünü sildi. O kadar uykusu vardı ki.

Ağaçların altına deri iple tutturulmuş pek çok çadır kurulmuştu. Aralarına tek sıra halinde develer bağlanmıştı ve adamlar yanlarından geçerken yüzlerindeki şaşkın ifadeyle onları süzüyorlardı. Bazıları hâlâ ateşlerin etrafında oturuyordu. Ateş başında oturanlar, yabancılar geçerken kırmızı gözleri ve ellerinde tüttürdükleri çubuklarla kayıtsızca baktılar.

“Çadırınız var mı?”

Oblek omzunu silkti. “Hayır. Biz hac yolculuğu yapıyoruz. Eşyamız yok.”

“O zaman arzu ederseniz bizim fazla çadırlarımızdan birini kullanabilirsiniz. İçinde yalnızca tahıl çuvalları var.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Çakal kibarca.

Yüzü yanık adam ifadesizce başını salladı. “Önemli değil, efendim.” Onlara deri çadırı gösterdi. Tilki önden girdi, birkaç şeyi oradan oraya fırlattı, sonra kapı aralığından başını uzattı.

“Güvenli, Şef.”

Çakal döndü. “Yalnızca bir gece kalacağız.”

“Tanrı isterse. Ama çöl havasının nasıl olacağı belli olmaz.”

“Hava durumu mu?”

“Kum fırtınası olabilir. Ama kısa sürecek.”

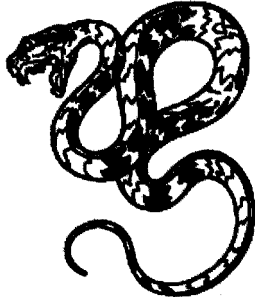
Oblek bir elini Alexos’un omzuna dayamıştı, onu karanlık açıklıktan içeri itti. “Sana nasıl hitap edeceğiz?” dedi kükrercesine.

Göçebe yaralı yüzünü çevirdi. Diğer taraftan normal görünüyordu, hatta yakışıklı bile sayılırdı. “Adım Hared. Bir zamanlar bu kabilenin reisiydim.”

Geri geri üç adım attıktan sonra sırtını döndü. “Tanrı hepinize iyi bir uyku versin,” dedi sessizce. “Sen de kutsamanı üstümüzden eksik etme, Lord Archon.”

Alexos çadırın kapısında çömelmişti. Uzanıp çadırın kapısından bir anda ok gibi fırlayan Oblek’in elindeki bıçağı aldı. Bir an için o ve göçebe kokulu karanlıkta birbirlerine baktılar ve konuştuğunda sesi yıldızlar kadar soğuk ve yaşlıydı.

“Kutsamam üzerinizde, evlat.”

Özel bir konu

Bir kız olmalıydı.

Sabah gözleri açık yatarken bunu düşündü, ancak bir kız Mirany'nin yanına kadar çıkabilir ve notu ona verebilirdi. Güçlü fırça darbeleriyle özenle yazılmış mektup battaniyenin altındaki avucunun içinde duruyordu. **BABAM VE TELIA TEHLİKEDE. ONLARI ADA'YA GÖTÜR. LÜTFEN.** Mirany okuyabiliyordu, belki o kadar iyi okuyamıyordu ama yeterince okuyabiliyordu. Yine de önce bu notun ona ulaştırılması gerekiyordu ve o tarafa giden bir tek göçebeler vardı.

Hared kum fırtınası konusunda haklı çıkmıştı. Seth, Oblek'in gürültülü horlamasının arasında bile deri çadıra çarpan güçlü kum tanelerinin sesini duyabiliyordu. Dikkatle başını kaldırdı.

Çakal'ın battaniyesi boştu, düzgünce katlanmıştı. Tilki de yoktu ama Alexos büzülerek, yalnızca saçının tepesi gözükecek şekilde yatmış, sırtüstü uzanan şişman adamın yanında uyumaya devam ediyordu. Seth doğruldu, botlarını çekti ve notu dikkatle bıçağını sakladığı yere yerleştirdi. Sonra başını çadırdan dışarı uzattı.

Vaha kırmızı bir girdaba dönüşmüştü. Hava yerine gözlere batan ve dudaklarda tuhaf bir tuzlu tat bırakan devasa bir toz burgusu vardı. Harmanisini yüzüne sıkıca dolayıp başını örttü.

Ağaçlar vardı, hem de çok sayıdaydılar. Onların altında da bir su parıltısı gördü, başı önde, o tarafa doğru güçlükle ilerledi. Su birikintisinin üzeri kırmızımsı bir tabakayla kaplanmıştı. Develer bir gözlerini ondan ayırmadan oradan su içiyordu.

“Çocuk!” Ses tanınmaz ve boğuktu. O tarafa dönünce diğerlerinden daha büyük ve tepesinden duman çıkan bir yapının önünde duran yaşlı bir adam gördü.

Seth tökezledi.

Adam onu yakalayıp içeri çekti. “Burada iç,” diye gürledi. “Yüzünü toprağa gömmekten daha rahattır.”

Soluksuz kalan Seth yüzünü açtı. “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Bir çeşit toplanma salonu gibi bir yerdı ve kalabalıktı. Bir köşede bir ateş yanıyordu ve bir çocuk üzerine şişler yerleştiriyordu. Et henüz çiğdi ama pişerken çıkardığı yağlı duman yüksek tavana kadar yayılıyordu. Yakınlarda daire şeklinde bir grup kadın oturuyordu, onların tığ ya da şişle bir şeyler yaptığını düşündü ama becerikli elleri koyu renk yünlerin arasında o kadar hızlı hareket ediyordu ki, yaptıkları açık renkli kumaşın nasıl ortaya çıktığını anlayamadı. Kadınlar ona bakınca kızardı, hepsi utangaç kahkahalarla güldü. Göçebelerin kadınlarını Liman’da neden peçesiz gezdirmediklerini şimdi daha iyi anlıyordu. Hepsi çok güzeldi, koyu renk saçlı, koyu renk gözlü ve kristal süslerle bezeliydiler.

“Onların hepsi evli,” dedi yaşlı adam.

Seth panikle döndü. “Saygısızlık etmek istemedim.”

“O zaman önüne bak. Yemek o tarafta.”

Yiyecek boldu. Sürahiler dolusu su, su katılmış şarap, zeytin, hurma, peynir ve sert kabuklu ekmek vardı. Seth bütün açlığıyla yemeğe başladı. “Herkes nerede? Bütün erkekler?”

“Toparlanıyorlar. Çadırları indiriyorlar. Hava düzelir düzelmez Liman’a doğru yola çıkıyoruz.”

Seth hurmasını düşünceli düşünceli çiğnedi. “Oraya gidince ne yapacaksınız?”

Yaşlı adam tükürdü ve güldü. Birkaç dişi kalmıştı. Ekmeğini suya batırıp ıslatarak ağzına attı. “General’in vergisini ödeyeceğiz! O her şeyin en az yarısını alır. Sonra yükü gemiye boşaltma işimiz var, eğer anlaştığımız gemi limana yanaşırsa. Değiş tokuş yapacağız. Pazarlık edeceğiz.”

“Siz hiç,” diye usulca sordu Seth, “Ada’nın yakınlarına gider misiniz?”

“Bazen Hared’in karısı ya da başka kadınlar gider. Tapınak’a adak sunmaya. Hared bir erkek evlat istiyor ama karısı... şey...” Başını acı acı salladı. “Bana sorarsan başka kadın alması lazım.”

“Onun karısı hangisi?” Bu yaptığı riskliydi ama sesinin olabildiğince bıkkın çıkarmaya gayret etti.

“Uzun küpeleri olan.”

Seth onun çok genç olduğunu düşündü. Mirany’dan büyük değildi. Onun da başını kaldırıp kendisine baktığını fark etti, birkaç saniye için bakışları buluştu. Gülmedi, hatta gülümsemesi soldu. Bir an sonra başka tarafa bakıyordu.

Seth gözlerini çadırda gezdirdi. Birkaç adam ateşin diğer tarafında dumanlı bir şeyler içip zarlarla bir oyun oynuyordu. Kendilerini olaya o kadar kaptırmışlardı ki etraflarına bakmıyorlardı bile. Çakal’dan hiç iz yoktu. Endişeyle sordu. “Arka-daşlarım nerede?”

“Uzun boylu efendi, Hared’le birlikte. Erzak alıyor.” Yaşlı adam parlak gözleriyle ona merakla baktı. “Yanınızda pek fazla şey getirmemişsiniz.”

“Archon’un yanında bir şey olmadan yolculuk etmesi gerekiyor. Yalnızca Tanrı’nın bize gönderdikleriyle idare etmeli.”

Yaşlı adam başıyla onayladı. “Ama su almalısınız. Batıda Dağlar’a doğru gittikçe çok az su bulunur.”

Seth çantasındaki gümüş küreyi düşündü. Bir an için onun çoktan çalınmış olabileceğinden korktu ama Oblek çantanın tam üzerinde uyuyordu. Onu yerinden kıpırdatmak için bir deprem gerekirdi. “Hiç o tarafa gittin mi? Oralarda ne var, çölde yani?”

Yaşlı adam yıpranmış haliya rahatça yerleşti. Bir anda Seth onun yüzündeki ifadeyi dehşetle tanıdı. Artık bir saat boyunca su bulmak için yerlerde sürünülmesi gerektiği, demir kanatlı kuşlar ve dev akrepler hakkında abartılı gezgin anıları dinleyecekti. Keşke bunu hiç sormamış olsaydı.

Yaşlı adam anlatmaya başladı. “Bazı şeyler duydum. Kuktan kulağa, babadan oğula geçen şeyler. Kabilemiz çölün anılarını korur. Buradan biraz daha batıya gidince yol biter ama sizin gideceğiniz yönde bir yol var. Genellikle kum kaplı ve oldukça belirsiz olsa da bir yol. Bir kayayla işaretlenmiştir, üzerine Yağmur Kraliçesi’nin resminin kazındığı bir kaya, o kadar eski ve aşınmış ki artık yüzü silinmiş.”

Seth başını salladı. Haritada o da vardı.

“Sonra, güneybatı yönünde bir günlük mesafede çalılıklar var. Orada küçük çöl farelerine bakının, iyi yemek olur. Sonra hafifçe eğim başlar. Eğer Archon’un yıldızını tam önünüzde tutarsanız, kuru ağaçlardan oluşan bir yere geleceksiniz. Kuru ağaçları geçince, yola devam ettiğinizde Birinci Hayvan’ı görürsünüz.”

Seth yeniden kadınlara göz attı; biri bir şaka yapmıştı, hepsi gülüyordu. Neşeli gürültü zar oynayanlara kadar ulaşmış, bir tanesinin onlara bakıp homurdanmasına neden olmuştu.

“Hayvanlar nedir?” diye sordu dalgınca. “Onları kim yapmış?”

Yaşlı adam omzunu silkti. “Ben Birinci’yi gördüm ama uzaktan, bir tepenin üzerinden. Gerçek şekillerini ancak yukarıdan bakarsan anlayabilirsin, o yüzden onları çöle çizenin Tanrı olduğu kesin. Bir inanışa göre, Tanrı küçükken oynayacak bir yer istemiş ve büyük tuz okyanusunu yaratıp üzerine tepeler ve saraylar inşa edip canavarlarla doldurmuş.”

“Canavarlar mı?”

“Göreceksin. Parmağıyla kuma çizdiği Hayvanlar. Geceleri veya ay varken onların yakınında konaklamayın.” Hatırlamaya çalışır gibi derin düşüncelere daldı. “Birinci’yi yani Büyük Kedi’yi gördüğümde ay ışığında parlıyordu.”

Ekmeğinin son lokmasını yedi, sonra kâsede kalan suyu içti. Yalayıp kuruttuktan sonra entarisinin cebine koydu ve konuştu. “Ama Archon. O bilir.”

“O yalnızca bir çocuk.”

“O Tanrı. O bu yolda yüzlerce kez yürüdü. Bir gün orayı, Şarkı Kuyusu’nu yeniden bulacak. Yükseklerde, kutsal bir mağaranın içinde olduğunu söylüyorlar. Orada yaptığı hırsızlık için af dileyecek.” Aniden ayağa fırlayarak konuştu. “Ye. Geri geleceğim. Yaşlı bir adamın böbrekleri dayanıksız oluyor.”

Yalnız kalınca Seth ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkararak fırlattı. Sonra rahatça kadınların oluşturduğu çembere dönerek kısık sesle sordu. “Seninle konuşabilir miyim?”

Genç olana söylemişti ama onu yalnız yakalaması mümkün değildi. Hepsini bir aradayken konuşma riskini göze almak

zorundaydı. Huzursuzlanan kız etrafına bakındı, sonra zar oynayanlara göz attı. Bozuk paraları sayarak tartışıyorlardı.

“Bu yasaktır,” dedi kısık sesle.

“Lütfen, benim... Archon’un yardımına ihtiyacı var.” Adamlar görmeden çabucak mektubu çıkarttı. “Bu parşömenin Archon için gizlice Ada’ya götürülmesi ve Tanrı’nın Taşıyıcısı’na elden teslim edilmesi gerekiyor. Başka kimseye değil.” Kâğıdı ona uzattı ama kız başıyla itiraz ederek almadı. Kadınlardan biri, “Ne yazıyor?” diye sordu.

“Bu gizli.”

“O Tanrı. Oracle aracılığıyla konuşabilir.”

Konuşulanları kaçırmamak için hepsi işlerine ara vermişti. Hepsinin mektuba merakla baktığını gördü. Neyse ki hiçbiri orada yazanları okuyamazdı.

“Sözcü’yle konuşabilir, evet. Ama bu Taşıyıcı’ya yazıldı. Özel bir konu. Lütfen, alman lazım.”

Diğerlerine aldırmadan kıza bakıyordu. “Bunu ancak bir kadın yapabilir. Kocanın bilmesi gerekmez. Kimsenin bilmesine gerek yok.”

Kadının parmakları yününü bıraktı, uzun ve inceydiler, tırnakları koyu kırmızıya boyalıydı. Mektubu ondan aldı, baktı ve üzerindeki Ölüler Kenti’nin simgesi olan yılan ve akrep figürlü ofis mührünü gördü. Sonra ona döndü. Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. “Karşılığında bir şey isterim.”

Seth diğer kadınlara baktı. Hepsi ciddi bir ifadeyle onu inceliyordu.

“Bir oğlum olmalı.” Elleri mektubun üzerindeydi ve onunkilere dokundu; Seth parmaklarının sıcaklığını hissedince neredeyse yanmış gibi irkildi. “Kocam... onu gördün. Yüzü yaralı olan.”

Seth başını salladı. Kızın babası olacak yaşta görünüyor, diye düşündü.

Kız dudaklarını yaladı. “İyi biridir. Katran kuyularının birindeki büyük yangında yaralandı. Onurunu kaybetti, bu yüzden kabilenin babası olamıyor çünkü bir lider kusursuz ve yakışıklı olmalıdır. Archon gibi.” Başını eğdi. “Hared bir zamanlar yakışıklıymış, öyle diyorlar.”

Zar oyuncuları zarları yine fırlattı. Ses onu tedirgin etti, gözlerini kaçırdı. “Onurunu temizlemek için bizim bir oğlumuz olması gerekiyor yoksa beni bir kenara atacak. Archon’dan bana bir oğul göndermesini iste. Ben de o zaman mektubu götürürüm.”

Kapının perdesi kaldırıldı. Seth parşömeni kızın parmaklarına itti ve tıslarcasına, “Tamam,” dedi ve su sürahisini kaparak titreyen elleriyle bardağını doldurdu. Bakmamasına rağmen içeri adamların girdiğini biliyordu, gelip yanına oturdular. Suyunu içerken Tilki’nin kendisine döndüğünü, Çakal’ın Hared’in yanında durduğunu ve her hareketinde etrafa kızıl kumlar saçıldığını gördü.

“Müzişyen nerede?” Tilki sürahiyi elinden almıştı.

“Uyuyor.”

Çakal onlara baktı. “Buraya gel, Tilki. Onları getir.”

“Kaçacaklarını mı sanıyorsun?” Seth tedirgindi, arkasındaki kadınların iş işlerken fısıldaşmalarını dinlemeye çalışıyordu. Hared karısına bir şeyler söyledi, sonra yüzü yaralı adam gelip masalarına oturdu. Seth yana kayarak ona yer açtı.

Çakal, Seth’e tuhaf bir bakış attı. Sonra konuştu. “Biraz tahıl, su ve meyve aldık. Fırtına kısa bir süre sonra dinecek gibi görünüyor, buradakilere göre yola çıkmamızda sakınca yok.”

Seth dalgınca başını salladı.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır.” Sesinin normal çıkmasına dikkat etti, Çakal’ın gözünden bir şey kaçmıyordu. “Şey, belki de biraz endişeliyim. Alexos... yalnızca on yaşında. Bu içimizdeki en dayanıklı insan için bile zor bir iş.”

Açık renk saçları omuzlarına inen mezar hırsızı suyunu içti. “Sen kendin için endişelen. Kâtipler bedenlerini çalıştırmaya alışık değildir.”

“Ama aklım çalışır,” dedi Seth bozularak. “Ve ona ihtiyacınız olacak.”

“Anımsadığım kadarıyla,” dedi Çakal buz gibi, “senin aklın yalnızca ihanete çalışıyordu.”

“Seninki de dolandırıcılığa.”

Hared ifadesiz yüzünde hafif bir şaşkınlıkla onlara bakıyordu. “Siz arkadaş değil misiniz?” dedi usulca. “Eğer birbirinize güveniniz tam değilse birlikte çöle gitmeniz hiç akıllıca olmaz. Çölde ancak birbirinize sahipsiniz. Orası bir adamın her şeyini alıp bir tek ruhunu bırakır.”

Seth başka tarafa baktı. Çakal sakince konuştu. “O zaman bunu kanıtlamamıza gerek kalmamasını umalım.”

Yaşlı adam geri geliyordu, arkasında da uykulu ve sarsakça yürüyen Alexos ile huysuz olduğu uzaktan bile anlaşılan Oblek vardı. Kadın işini bırakıp Archon’a baktı. Onu görünce hepsinin yüzüne değişik bir ifade gelmişti, bir teslimiyet, bir huzur. Hared’in karısı olan kızın gözlerine yaşlar dolmuştu.

Alexos masaya oturup birkaç hurma aldı. “En sevdiğilerimden,” dedi neşeyle.

Oblek şarap dolu bardağı kafasına dikti ve yemiden doldurdu. Elleri titriyordu, yüzünün derisi ve kel kafası kabuklu yaralarla doluydu. Gözleri şiş, giysileri pisti.

Çakal ona bakıyordu. “Çölde şarap bulunmaz.”

“Taşıdığımızın dışında.”

“Biz su taşıyacağız, şişman adam. Su ve yalnızca su.”

“Evet, Oblek.” Alexos ciddiyetle ona dönmüştü. “Şarap almamalısn. Senin için iyi değil, çalmanı da kötü etkiliyor.”

Koca adam ona baktı, sonra eğilerek saçını karıştırdı. “O zaman bırakın da şimdi içebildiğim kadar içeyim. Çalmama gelince eski dostum, o iş bitti. Şarkılar boğulup gitti.”

“Onları bulacağız.” Alexos düşünceli düşünceli Hared’e baktı. “Nezaketin için teşekkür ederim. Kutsamam senin ve halkının üzerinde olacak, çocuklarının da.”

Adam sağlam gözünü ona çevirdi. “Benim çocuğum yok,” dedi umutsuzca.

Alexos omzunu silkti. “Burası kavşak,” dedi. “Buradan her yere giden yol var.”

Tuhaf sessizlik Tilki’nin kızıl saçlı başım perdeden uzatmasıyla sona erdi. “Fırtına bitti, Şef,” dedi. “Gidebiliriz.”

Sözcü’nün verdiği değnekten başka bir şey taşımayan Archon hariç hepsinin yiyecek ve sudan oluşan ağır yükü vardı. Şimdi onunla oynuyordu, zincirlenmiş köpekleri kızdırıp neşeye havlatıyordu, ilgisini çekmek için önünde yuvarlanan köpekler bile vardı. Seth sırtındaki çantanın kayışlarını ayarlarken onu kıskandı. Çantanın ağırlığı onu iki büklüm etmişti. Kızgın güneşin altında sürünme fikri onu bezdirse de şikâyet etmenin anlamı yoktu. Tilki’nin ondan tam da bunu yapmasını beklediği için kendini tutup hiç ağzını açmadı.

Hared, “Bol şans, Yağmur Kraliçesi sizinle olsun ve gölge’nin yardımı da,” dedi.

“Gölgeler,” diye belirtti Çakal soğuk bir edayla, “tam da ihtiyacımız olan şey.”

Hızla yürümeye başladı, Oblek ve Tilki de tam arkasındaydı, Alexos elini salladı ve onlara, "Hoşça kalın!" dedikten sonra elindeki değneğin yardımıyla taşlardan atlayıp çıplak ayakla peşlerinden koştu.

Seth birkaç adım attıktan sonra arkasına baktı. Kadınlar çadırdan çıkmış, onlara bakıyordu. Genç olanı gördü, yüzünün yarısı peçesinin altındaydı, gözleri buluştu. Alexos'la konuşabilirdi ama Alexos ne yapabiliirdi ki? Mektup gizliydi. Bir an için diğerlerine söylemeyi düşündü. Neden olmasın? Neden onlara Argelin'in onun ailesini tehdit ederek şantaj yaptığını söylemeyecekti? Önüne dönüp kızın gözündeki çaresiz ifadede kurtulmaya çalıştı. Neden söyleyemeyeceğini biliyordu. Nedenini kendisine bile itiraf edemiyordu. Nedeni, başka bir yol bulamazsa General'in istediğini yapmak zorunda kalacak olmasıydı.

Ve eğer Çakal ya da Oblek bunu öğrenirse gırtlığını keserlerdi.

Bir süre sonra yeniden arkasına baktı ama kamp alanı boştu. Önünde sessiz, delik deşik, kavrulmuş, kurak ve kızıl toprak uzanıyordu.

Sırtındaki şimdiden omuzlarını ağrıtmaya başlamış olan çantayı düzelitti ve keyifsizce yürümeye devam etti. Çöle doğru.

Beşinci Adak
Dökülmüş Şarap

Bu insanların çevresinde hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir dünya var.

Bu dünyada toprak büyük canavarların şeklini alır, ağaçlar kadın olur, yıldızlar olgun meyveler gibi yere düşer. Bunu ancak şairler ile şarkıcılar görür, unuttukları zaman mutsuzlukları artar ve Kuyu'yu aramaya çıkarlar.

Kuyu'dan her kim içerse Tanrı gibi olur, hayallerin gerçeğini öğrenir.

Ben bu bilgi konusunda yine de endişeliyim. Bu tür bilgiler tehlikelidir.

Bu yüzden de Kuyu korunmalıdır.

Mirany evrenin sarsıldığını görüyor

Mirany.

Ses bir fısıltı halindeydi. *Dışarı çık ve bak, Mirany! Gel de gör.*

Gözlerini açıp sessiz odaya bakındı. Ayın gümüş ışıklarıyla aydınlanmış ve uzaktan gelen denizin sesi dışında çıt çıkmıyordu.

Aylarak yavaşça doğruldu, gözlerini odanın her köşesinde gezdirdi, elleri her zaman yastığının altında bulundurduğu bıçağa gitti.

“Sen misin?”

Başka kim olabilir? Görmeni istediğim bir şey var. Terasa çık. Güvenli olacak. Söz veriyorum.

Tuhaf hissediyordu, açlık hafifçe başını döndürüyordu. Günlerdir meyve ve yumurtadan başka bir şey yememişti, buna dayanmak zordu ama Rhetia'nın kölesinin ölümünden beri bir şeylere dokunmaya bile korkar olmuştu. O ve Rhetia yiyeceklerini güvendikleri hizmetkârlara özel olarak hazırlatıyordu ve önce onlar tadına bakıyordu ama buna rağmen Mirany yine de

ölümün çok yakında olduğunu biliyordu. Belki Seth döndüğünde yerinde yeni bir Taşıyıcı bulurdu, yeni bir sıralama yapıldı.

Kimse seni görmeyecek. Arkana bak, Mirany.

Tuniğine doğru ilerlerken yarı yolda dönüp arkasına baktı ve neredeyse çığlık atacaktı. İçinde büyük bir dehşet duygusu yükseldi, bağırmmamak için ağzını kapatması gerekti. Yatağında, kıvrılmış mışıl mışıl uyuyan başka bir Mirany vardı. Sanki bir hayaletmiş gibi kendi bedeninin içinden çıkıvermişti.

Korkma. O sen değilsin. Sen sensin.

“Öldüm mü?”

Gülermiş gibi mutlu bir ses çıkardı. *Öyle yapacaktım ama öncekinde çok korkmuştun. Bu yüzden bir süreliğine seni tanrıların dünyasına getirdim. Şimdi dışarı gel.*

Başı dönüyordu ama elleri ve ayakları soğuktu, bedeni önceki gibi sert ve gerçekti ama yine de emin değildi. Sandaletinin tahriş ettiği topuklarındaki kuru deri hâlâ kaşınıyordu. Demek ki ölü değildi. Kapıya gidip araladı ve dışarı baktı.

Bina sessizdi, ay ışığıyla hafifçe aydınlanıyordu. Sözcüler'in heykelleri gözlerini denize dikmiş, sonsuz karanlığa bakıyordu. En yakındaki ona döndü, mermerden oyulmuş yüzünde soğuk ve meraklı bir bakış vardı. Artık bunun bir rüya olduğundan emin olan Mirany dışarı adım attı.

Çıplak ayaklarının altındaki zemin soğuktu ve akan sularla ıslanmıştı. Su, Üst Ev'in duvar kaplamalarından çağlayan gibi süzülüyor, gökkuşağının tonlarında ışıklar saçarak derecikler gibi akıyordu.

Aşağıda, Kutsal Bölge'nin yarasalarının uçtuğu ve birkaç Tapınak kedisinin tüylerine gömülüp uyuduğu gölgeli avlu kısmı dışında geri kalanı karanlıktı.

“Bu gerçek su mu?” Avucuna biraz su doldurup dudaklarına götürdü.

Gerçek olan her şey kadar gerçek. O hep burada böyle akar ama sen uyanıkken onu göremezsin. Yukarı bak. Ayın sağ tarafına.

Gökyüzü siyahtı, yıldızlar parlıyordu. Etrafta çırpınan küçük kanatlar, görünmeyen böceklerin peşinde koşan yarasaalar olduğunu gösteriyordu. Mirany bekledi. “Bir şey görmüyorum.”

Böyle başlar, Mirany. Savaşlar da, gizemler de böyle öngörülür. Düşen yıldızlar ve gökyüzündeki alametlerle. Bak.

Bir ışık parladı. Karanlığın içinde yandı ve Mirany'nin sanki gözleri dağlanmış gibi soluğu kesildi. Bir anda gökyüzü kayan yıldızlarla doldu, meteorların minik ışıkları Tapınak'ın çatısında gümüş bir sağanak gibi göründü. Tamamen sessiz, yalnızca ışıktan oluşan bir gösteriydi.

“Yıldızlar düşüyor!” Soluk soluğa kalmıştı. “Hepsi mi?”

Hepsi değil. Çaldığım üç tanenin yeryüzüne geri dönmesi lazım. Biri zaten burada. Diğerleri de geliyor...

Doğuda iki kez ışık çaktı. Tam önünde yanıp söndüler ve arkasından korkunç bir yırtılma sesi geldi. Duvarları ve Tapınak'ın terasını sarsacak kadar şiddetliydi, o kadar ki heykellerden biri sarsıldı ve devrilerek binlerce parçaya bölündü.

Kapılar açıldı. Birisi bağırdı. Bir bekçi köpeği uludu.

İki yıldız düştü. Çatıdan daha alçağa, çöle, batıda uzak bir yere düştü. Onlar düşerken meteor yağmuru sağanağa benzemeye başlamıştı, hatta onun gerçekten yağmur olduğunu düşündü. Gümüş bir ıslaklık denize düştü ve yüzeyi kapladı, sıçrayan balıkları parlıtıya boğdu. Dev deniz canlıları ve canavarlar suyun derinliklerinden çıktı, gizemli deniz adamları ile güzel denizkızları gökyüzüne baktı.

Rhetia'nın kapısı çarparak açıldı, uzun boylu kız dışarı fırladı. Mirany'yi fark etmedi, göğe çevrilen yüzü ışıldıyordu. Şaşkın görünüyordu.

"Beni görebiliyor mu?"

Seni kimse göremez. Ama artık geri dönme zamanı.

"Çöle düştüler. Bu da demek oluyor ki..."

Seth'te bir tane var. Diğerlerini de bulmaları lazım yoksa hırsızlığım başlanmaz. Çok fazla hırsızlık oldu, Mirany. Hem yaşayanlardan hem ölülerden. Şimdi geri dön.

Gözlerini açtı. Rhetia onu sertçe sarsıyordu. "Gel de gör! Yıldızlar düşüyor! Bu bir işaret, Mirany, büyük bir işaret!"

Mirany başı dönerek oturdu. Yüzüne iğneler batıyordu, sanki ıslıl ıslıl yanyor gibiydi. Ve ayak tabanları da ıslaktı.

Yolu gösteren büyük kayayı geçtikten iki kilometre sonra Çakal harekete geçti.

Oblek arkadaydı, durdu, kaşındı, sırtını döndü ve çantasını yokladı. Şişeyi ağzına götüremeden çevik bir kol boğazına yapışarak sıkmaya başladı, bir bıçağın sivri ucu da sırtına batıyordu. Oblek küfretti ve dehşetle bir ayı gibi debelendi. "Seth! İhanet!"

Seth kıpırdamadı.

Tilki kendini kurtararak sol kolunu becerikli bir hareketle yakaladı ve büküdü. Müzisyen kudurmuş gibi korkunç bir acının etkisiyle böğürdü.

"Tamam." Çakal dönüp onlara baktı. "Tam da düşündüğüm gibi."

Şişeyi alıp burnuna götürdü. Sonra yavaşça kapağını açtı ve içindeki şarabın yavaş yavaş taşlı yola dökülmesine izin verdi. Dökülenler toz tarafından emilene kadar bir süre yerde kaldı.

Oblek şiddetle debelendi, Tilki onu daha sıkı tuttu. "Seni pislik!" Müzisyen kudurmuş gibiydi. "Uğursuz, kalles, pis herif!"

Çakal gözünü bile kırpmadı. Boş şişeyi yere fırlattı. "Bu senin kendi iyiliğin için. Söyle ona, Archon."

"O haklı, Oblek," dedi Alexos üzgün bir tavırla. "Sana getirmemeni söylemiştim."

"Başka var mı?" diye sordu mezar hırsızı.

"HAYIR!"

"Tilki."

Tilki sert bir hareketle Oblek'in çantasını indirdi, Çakal onu alıp Oblek'in lanet okumalarına ve küfürlerine aldırmandan iyice karıştırdı. İkinci şişeyi çıkarınca müzisyen sustu. Çakal doğruca ona baktı.

"Hayır!" dedi Oblek boğuk bir sesle. Alexos'a döndü. "Eski dostum, beni dinle. Bir şişe! Hepsi bu! Bütün bu çölde! Yakında belki de susuzluktan öleceğiz, belki ona ihtiyacımız olacak. Bunu yapmasına izin verme." Dudaklarını yalayarak Çakal'a baktı. "İzin verme!"

Seth böyle bir değişiklik görmemişti. Oblek dehşet içindeydi, o hiçbir şeye aldırmayan, korkusuz adam çaresizliğe kapılmıştı. Alexos kararsız görünüyordu. Başını kaldırdığında gözleri masum fakat acımasızdı. "Bunu yapmak zorunda, Oblek."

"Kesinlikle," diye onaylayan Çakal kapağı açtı. "Başka seçeneğimiz yok. Çölün insanları çıplak bıraktığını söylerken göçebe haklıydı. Burada birbirimize güvenmek zorundayız. Hayatlarımız birbirimizinkine bağlı."

Oblek yanıt vermedi. Dizlerinin bağı çözüldü, Tilki onu bırakınca neredeyse yüzüstü yere düşüyordu, küçük gözleri kumda kurumaya başlayan küçük dereye sabitlenmişti. Sıvı emilerek yok oldu.

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Seth gergindi, bir patlama, bir dövüş bekliyordu. Ama Oblek donup kalmış gibiydi. Bir adım atıp çantasını aldı ve sırtına yerleştirdi. Sonra yürüyerek önlerine geçti, dümdüz önüne bakıyordu, Alexos'a bile bir şey söylemedi. Ufalımsı görünüyordu, sanki içinde bir şeyler kırılmıştı.

Tilki bıçağını silerek yanlarına geldi. "Bu yalnızca başlangıç, Şef."

"Biliyorum." Çakal iri yarı adamın arkasından baktı. "Onu gözünün önünden ayırma. O senin sorumluluğunda."

Tilki yüzünü buruşturdu, dişsiz ağzını büzdü. "Ben, bebek bakıcısı."

"Bakıcıya ihtiyacı olacak."

Tek gözlü hırsız bıçağını silah kemerine yerleştirirken başını salladı. "Ya çok fazla sorun çıkarırsa?"

Çakal, Seth ile Alexos'a baktı. "Onu bir yerlerde bırakınız, Tilki. Akbabalara yem olur."

"Bunu ciddi bir şekilde söylemedimie seviniyorum," dedi Alexos yürürken, "yoksa ikimiz sorun yaşayabilirdik."

"Yo, gerçekten öyle düşünüyorum." Uzun boylu hırsız kibarca reverans yaptı. "Hazretleri."

Seth ciddi olduğundan emindi. Alexos yolu bildiğini düşündükleri sürece güvendeydi ama o ve Oblek her an harcatabilirdi. Bu yüzden birbirlerinin sırtını kollamaları gerekiyordu ama şişman adam şu anda pek güvenilecek durumda değildi. En arkada yürüyen Seth ayaklarının acısına aldırmamaya çalışarak kızgın akşamüstü güneşinde ilerliyordu. Şimdiden yüzünün derisi güneşten yanmıştı, dudaklarıyla yanaklarını bir kumaşla örtmüştü ama gözleri soluk renkli çöl kumlarına ve ısının etkisiyle oynaşmalarına bakmaktan neredeyse kör olmuş gibiydi. Yaşlı adamın uyardığı gibi ilk günün sonunda yol ha-

fif bir eğimle yükselmeye başlamış, etraftaki kayaların sayısı ve büyüklüğü artmıştı. Bir gün önce kuru ağaçların yanından geçmişler; renkleri açılmış, gövdeleri aşınmaktan neredeyse bir dokunuşla toz gibi olabilecek kadar yıpranmış kütükleri görmüşlerdi. Ama en azından gece güzel bir ateş yakmışlardı ve onlar uyurken önce Çakal, sonra da Tilki nöbet tutmuştu. Seth bir gözünü onların üzerinde tutmaya çalışmışsa da derin bir uykuya dalmış ve şafaktan önce Alexos göğsüne oturup onu uyandırana kadar uyumuştı. Planları erkenden yola çıkmak ve günün en sıcak anlarında bulabildikleri bir gölgede uyumaktı ama bu bölgede gölge bir yer bulmak kolay değildi ve giderek daha da zor olacaktı.

Arkadan gelen Seth etrafına bakındı. Çöl tamamen çıplak değildi. Bazı çalimsı bitkiler yetişmişti ve kalın, etli yaprakları vardı. Bazı çukurlara ve deliklere de rastladılar ama yaşlı adamın sözünü ettiği çöl farelerini görmediler. Belki de yalnızca geceleri ortaya çıkıyorlardı.

Böcekler yüzlerinin çevresinde vızıldıyor, onları sokuyordu. Diğerlerinin önden gitmesini izlerken onları eliyle kovaladı.

Oblek en öndeydi ve hırsla devrile devrile ilerliyordu. Alexos Çakal'la sohbet ediyordu, uzun boylu hırsız rahatça yürüyordu. Arkalarındaysa Tilki gözlerini kocaman açarak gökyüzüne, uzaktaki tepelere ve bazen de arkasını dönüp Seth'e bakarak ilerliyordu.

O konuyu bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Yapması gerekirse nasıl yapacağını ve başka seçeneği kalmazsa yapacağını düşünüyordu. Alexos keşif yapmaktan hoşlanıyordu, çukurlara giriyor, deliklere bakıyor, kaktüslerin altını kazıyordu. Her şey onu büyülüyordu. Onu itmek ve kaygan kayalar ile kumların işini bitirmesini beklemek çok kolay olurdu, fazla kolay. Ama bunu düşününce bile midesi ağzına geliyor, kendine öfkeleniyordu. Alexos'tan hoşlanıyordu. Çocuk tuhaftı

ama dostça davranıyordu ve kesinlikle art niyetsizdi. Ayrıca bununla da bitmeyecekti çünkü bir de Oblek vardı, hatta Çakal da... Seth eğer Kuyu'yu bulmayı başaramazlarsa Çakal'ın buna nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Bulamamış olurlarsa Küre'ye sahip olan kişi de Seth'di.

Bunları düşünmekten ve endişeden harap olduğunu hissetti. Argelin'i zekâsıyla yenebilirdi elbette! Her şeye rağmen Alexos'un Archon olmasını sağladıklarını düşünerek başını dik tutup kendine güven vermeye çalıştı! O Seth'ti! Bütün numaraları bilen bir entrikacı! Ve evet, Mirany mektubu alır almaz babası ve Telia güvende olacaktı.

Ada'da.

Kaşlarını çattı. Bir an için Ada'nın da en az çöl kadar tehlikeli bir yer olduğunu unutmuştu. Belki daha da beterti.

Kahraman olmaktan çok uzak bir ekip olarak, bir görev için yola çıkmışlardı. Hırsızlar, deli adamlar ve komplocularla. Hiçbiri diğerine güvenmiyordu. Tökezlerken, keşke Mirany de yanımızda olsaydı, diye düşündü. Ama belki Mirany de ona o kadar güvenmiyordu.

Güneş yükselince durdular ama çevrelerindeki tek gölge kaktüslerin dibiydi. Alexos emekleyerek birinin altına girdi ve hemen uykuya daldı. Tilki çabucak etrafta akrep aradı, sonra su içti ve kıvrıldı, bıçaklarından üç tanesini kuma saplamış hazır tutuyordu.

Çakal, Oblek'e soğukça gülümsedi. "Daha iyi misin?"

Müziyenin gözleri kırmızıydı. Elleri titriyordu. "Geber."

Uzun boylu adam başını salladı. "Suyu dikkatli kullan. Kendini idare et."

Oblek ona matarasının üzerinden öldürmek ister gibi baktı. "Merak etme. Benimki biterse seninki var."

Çakal, Seth'e baktı sonra bir dirseğine dayandı. "Uyusana şişman adam," dedi sakince.

Herkes uyuyordu ya da Seth öyle düşünüyordu. Ama saatler sonra bir taş sırtına batınca homurdanıp döndü ve gözlerini açtığında Çakal'ın sırtını onlara dönmüş, çölün sıcaklığında ayakta durup dağlara baktığını gördü. Yüzünü uzaktaki tepelere doğru kaldırmıştı, hafif esinti saçlarını savururken duruşundaki sert kararlılık rahatsız ediciydi. Sanki birinin onu izlediğini fark etmiş gibi döndü. Seth hemen gözlerini kapadı. Tekrar açtığında Çakal sırtını çantalara dayamış oturuyordu. Tuhaf bakışlarıyla ıssız geniş alanı tarıyordu.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde toparlanıp yürümeyi sürdürdüler, gecenin karanlığı önlerinde yükselirken doruklar sanki tanrıların toprakları gibi bir süre daha ışıkla parlamayı sürdürdü. Çöken karanlık derinleşirken çöl de soğudu, böcekler yerini tatarcıklar ile bulutlar halinde gezen ve bazı noktalarda durup gruplar halinde dans eden sineklere bıraktı. Bir esinti çıktı ama geceyarısından hemen önce etkisini kaybetti, öyle bir durgunluk vardı ki Çakal durup gökyüzüne baktı.

"Şef?"

"Dur, Tilki. Dinle."

Küçük bir grup oluşturarak durdular, Oblek kolunu küçük oğlana dolamıştı. Gece o kadar sessizdi ki Seth kumların kıpırtısını bile duyabileceğini sandı.

"Eğer duracaksak birkaç tuzak kurayım," dedi Tilki umutla.

Çakal doğuya baktı. Sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Archon!" dedi. "Gökyüzüne ne yapıyorsun?"

Alexos gerinmeyi bıraktı. Gözlerini kocaman açarak baktı. Gökyüzü aniden ışık patlamalarıyla aydınlanmıştı, parıltılar

şelalesi gibi görünüyordu. Bu muhteşem manzaranın altında Seth kalbinin dehşetle sıkıştığını hissetti.

“Ben yapmıyorum,” dedi Alexos soluk soluğa. “En azından yaptığımı sanmıyorum. Baksana, Seth!”

Kayan yıldızlar o kadar ani hareket ediyordu ve o kadar ışıltılıydı ki, izleyenlerin yüzünde gümüş yansımalar yaratıyordu. Oblek’in terden ıslanmış koca kafası yıldızların ışıyla parlıyordu.

Son olarak büyük bir hızla iki yıldız gevşedi ve düştü, büyük bir gümbürtü ve sarsıntıyla çöl sallandı, Seth onların tepesine düşeceğini düşünerek kendini yere attı. Alevler eriyip yandı, tepelerinin tütsülendiğini hissettiler.

Şaşırarak yıldızların karanlık dağlarda ışıldamasını izlediler.

Uzak bir sarsıntı dünyayı salladı.

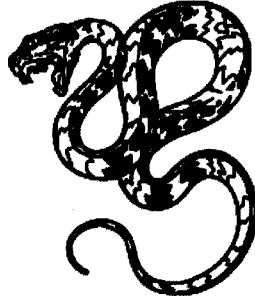
Sonra etrafa sessizlik hâkim oldu.

Bir süre sonra dirseklerinin üzerinde doğrulan Çakal, yüzündeki kumları temizledi. “Daha fazla yıldız düştü. Umarım bu iyiye işarettir.” Kendini yerden kaldırarak uzun saçları savrulurken zarif bir gölge halini aldı. Sakin bir ses tonuyla konuşmak için kendini zorlamıştı ama Seth onun göstermek istemese de sarsılmış olduğunu anlayabiliyordu.

Her yeri ağrıyan Seth dizlerinin üstüne kalkmıştı. Parmakları serin kumları kavradı. Meteor yağmurunun parlaklığı çölü kilometreler boyunca aydınlatmıştı. Yağmurun ışığında tuhaf çizgiler, hayaletimsi ve soluk kıvrımlar, fosforlu dönemeçler görebiliyordu. Neredeyse önlerinde devasa bir parmak onlara gizemli sembollerden oluşmuş bir yolu işaret ediyordu ve onlar da bu yolun tam ortasına doğru ilerliyordu.

“O nedir?” diye sordu nefes nefese.

Yanıt veren Oblek oldu, sesi kullanmamaktan çatallaşmıştı.
“Sana o değerli yazmalar bir şey öğretmedi mi mürekkep çocuk?
Bu Büyük Hayvanlar’ın Birincisi.” Kolunu Alexos’un omzuna attı.
“Bu Aslan.”

Oblek'in umurunda değil

"Bunun yapılması gerekiyor." Alexos içlerinde en azimli olanı. "Archon olarak Aslan'ın törensel yolunda yürümeliyim ve bu da bütün günümüzü alacak gibi görünüyor. Bu yüzden artık yemek de yediğimize göre başlayabilirim. Tamam mı?"

Seth başını salladı. "Neden uğraşacaksın? Neden yalnızca geçip gitmiyoruz?"

"Bu doğru olmaz, Seth. Buraya gelmemin nedeni bu. Yoksa Aslan peşimizden gelir ve sorun çıkar. Onunla konuşmalıyım."

Bunun bir işe yaramayacağını Seth biliyordu. Alexos bir şeye inandı mı asla vazgeçmezdi. Çöl faresinden artakalan son birkaç kemiği didikleyen Çakal'a baktı. "Ne zaman istersen başla," dedi uzun boylu adam. "Ama durup seni bekleyeceğimizi sanma."

Alexos iki elini kalçasına koyarak kalktı. "Bana karşı gelmeni tavsiye etmem, hırsızlar kralı," dedi boşlukta yankılanan sesiyle. "Benim kim olduğumu unutma."

“Ah, hatırlıyorum.” Çakal parmaklarını kare bir kumaş parçasına sildi. “Şarkı Kuyusu’nun yolunu bildiğini iddia eden deli bir çocuksun.”

“Bu da beni Tanrı yapar.”

“Öyle diyorsan.” Ayağa kalktı ve eşyalarını çantasına koymaya başladı. Sonra Tilki’ye döndü. “Yakında ay çıkacak ve beş saat daha karanlık olacak. Sanırım bundan faydalanmalıyız. Güneş çok sıcakken durup uyuyabiliriz.”

“Beni dinlemiyorsun!” Alexos öfkeyle ayağını yere vurdu. “Burada değilmişim gibi konuşmayı bırak! Söylesene ona, Oblek.”

Oblek kaşlarını çatı. “Çocuğu rahat bırak,” diye mırıldandı, fazla umursamadan. Ateş yanarken oturduğu eski yerine oturdu, sessiz ve dalgındı. Hiçbir şey yememişti. Baş çok ağrımış gibi düşüyordu. Giderek boşalan şişeden bir yudum içti, Seth onun ellerinin istemsizce titrediğini fark etti.

Bunu Çakal da fark etmişti. Alexos ona bir bakış attı, sonra dönüp tuhaf çizgilerin en yakınındakine doğru yürüdü. Seth peşinden gitti. Çizgiler sanki daha hafif bir maddeden yapılmış gibi duruyordu. Bir tanesine ayağıyla dokundu ve yıldızların ışığında bile kırık cam veya toz kristal gibi parladığını gördü.

Alexos çizgiye bastı ve onu sanki bir yolmuş gibi izlemeye başladı. Dikkatli ve dik bir yürüyüşle çıplak ayakları serin pütürlü çizgiye basıyordu. Çizgi yılan gibi kendi üzerinden geçiyor, labirent gibi spiraller çiziyordu. Aslan’m geniş dış çevresini izlemek saatler alacak, diye düşündü Seth. Geri dönüp çantasını aldı.

Çakal çizgileri umursamadan çölde ilerliyor, Tilki arkasından Oblek’le birlikte geliyordu. Şişman adam ne sağa ne sola bakarak dümdüz yürüyordu.

“Gelsene,” diye çağırdı uzun boylu hırsız.

Alexos aldırmadı. Kolları iki yana açık, Tanrı'nın çizgisinin üstünde parmak uçlarında dikkatlice yürüyordu.

Çakal emretti. "Getir onu."

"Git kendin getir," diye söylendi Seth.

Hırsız çekik gözleriyle ona baktı. Sonra gidip Alexos'u kolundan yakalayarak ayaklarını yerden kesip sırtına aldı. Oğlan debelendi. "Hayır! Bırak beni... bunu yapmam lazım."

Tekmeledi ama Çakal onu belinden sıkıca kavramıştı. "Aklını kaçırmış hallerin Liman'dayken eğleneliydi," dedi soğuk bir tavırla, "ama burası oyun oynanacak bir yer değil."

"Ama ben Tanrı'yım!"

"Yok canım. Haydi, o zaman beni bir şimşekle çarp da eğlenene geri dön."

"Oblek!" Alexos'un sesi yüksek çıktı ama müzisyen oldukça ilerideydi ve duyduysa bile arkasına bakmadı.

"Korkarım Oblek bu aralar biraz kendi derdiyle meşgul." Çakal oğlanın sırtından arkasında bir yere bakıyordu.

"Beni yere indir!" Archon o kadar çok debeleniyordu ki Seth onun boğulacağını düşündü.

"Onu bırak," dedi sakince.

"Eğer bırakırsam," dedi Çakal kararlı bir tavırla, "benimle yürüyecek. Kaçmak yok." Çocuğu yere indirdi ama kolunu sıkıca tutmaya devam ediyordu. "Seni bağlamak istemiyorum ama yaparım." Hızla yürümeye başladı, ufak bir çekiştirmeden ve arkasına öfkeli bir bakış attıktan sonra Alexos da peşinden gitti.

"Bu büyük bir hata," derken sesi öfke doluydu ve gözleri ıslaktı. "Ve buna pişman olacaksın. Artık Aslan bizi izliyor."

"Vah vah," dedi Çakal iğneleyici bir sesle. "Tanrı bununla başa çıkmak zorunda kalacak, çıkamaz mı?"

Arkalarında solan karanlığa doğru saatlerce yürüdüler. Zemin daha yumuşaktı ve çalılar seyrekleşmişti. Sonunda Alexos o kadar yoruldu ki, Çakal o uyurken onu sırtında taşımak zorunda kaldı ve Seth'le diğerleri sırayla dayanılmaz bir ağırlığa ulaşan iki çanta taşımak zorunda kaldılar.

Çöl geceleri tuhaf görünüyordu. Gökyüzü inanılmaz büyüklükteydi, parlak kırmızı ve mavi, milyonlarca yıldızın içinde daha önce Seth'in hiç görmedikleri vardı. Bazı takımyıldızların adını biliyordu, örneğin Akrep ve Koşan Adam ve Yağmur Kraliçesi'nin Kolyesi'ni ama tanıdık şekiller bile parlayan ışıkların arasında kaybolmuş görünüyordu. Boynu ağrıyana kadar onlara ve önündeki dağlara baktı. Karanlık zirveleri Kent duvarlarından çıktıklarından beri daha yakın görünmeye başlamamıştı. Dört erkek ve bir çocuk oraya nasıl ulaşabilirdi? Nehirler kurduğundan beri kimse Dağlar'dan geri dönmemişti. Burada olmakla bile çıldırmış olmalıydı.

Ayakları ağrıyordu. Baldırlarındaki kaslar gergindi, yerden kalkan kumlar sürekli oralara çarpıyordu. Sırtı ve omuzları sürekli zorlanmaktan artık tahriş olmuştu. Gözlerine kum giriyordu ve ovuşturmak durumu kötüleştiriyordu, saçına ve burun deliklerine kum dolmuştu, hatta ağzına kapattığı kumaşın kat yerlerine bile dolmuştu. Ve çok susamıştı. Her defasında yalnızca bir ağız dolusu içebiliyorlardı, her yudumda mataradaki değerli suyun miktarı azalıyordu. Öyle bir zaman gelecek ki, suyun beni boğması için dua edeceğim, diye düşündü.

Tilki durup onu bekledi. "Ben çantayı alayım, güzel çocuk."

"İdare ediyorum."

"Eminim. Ama sırayla taşıyoruz."

Dişlerini gayretle sıkkan Seth, çantayı sırtından attı. Rahatlık inanılmazdı, kendi çantası sanki kuş kadar hafif gelmişti.

Kayışlarını tutup Tilki'nin sırtına takmasına yardım etti, tek gözlü adam güçlüydü ve onu çok hafifmiş gibi tek omzuna attı.

Sonra birden topuklarının üstünde döndü. "Bu da neydi?"

"Nerede?"

"Bir ses duydum. Dinle."

Karanlıkta hiç kıpırdamadan beklediler. Arkalarında, çölün karanlıklarında sanki yerin altından gri bir pus yükseliyor gibiydi.

"Ben bir şey duymadım," dedi Seth sonunda. "Neye benziyordu?"

Tilki tek gözüyle pusa doğru bakıyordu. "Çıngıraklı yılan sesi gibi." Bir saniye sonra ekledi: "Belki de yanıldım."

"Sorun mu var?" İleride Çakal bekliyordu.

"Yok bir şey, Şef." Ama dişlerinin arasından Seth'e söylendi. "Gözlerini açık tut. Burası haydut bölgesidir."

Daha hızlı yürüdüler. Seth huzursuzdu ve artık en arkada olmak istemiyordu. Şafak öncesi serinliği arttı, arkalarından gelen pus dikenli çahların etrafından dolaşıyordu. Sanki tuhaf sesler duyuyordu, şingırtılar, ayak sürümesi gibi sesler. Kum oynaktı, hareket eden kristaller gibi ses çıkarıyordu. Bir şey bileğine sürtündü.

Seth durdu. Durunca kum grisi ve sessiz pusun neredeyse boynuna kadar yükselmiş olduğunu fark etti. İçinde sanki bir hareket vardı, tuhaf bir şekil. Bir adım gerileyip ağzını açtı ama daha bağırmasından önce ağzına dolup onu boğmaya başladı, her tarafını onu kör edercesine sarıp yönünü kaybettirdi.

"OBLEK!" diye seslendi güçlkle.

Birisi boğuk bir yanıt verdi. Çömelerek ellerini yere dayadı. Oradaydı. Onu duyabiliyordu, pençeleri taşı ve oynak zeminde hareket ediyor, büyük bedeni süzülüyordu. Buz gibi terleyerek

yana devrildi. Arkasındaydı, önündeydi, her yerdeydi. Bıçağına uzanıp çekti, bıçak nemden ıslaktı. Pus sanki soluğunu çeliğe veriyordu, yüzünü ona yaklaştırmış üflüyordu. Yumuşak ve bulutsu dilini üzerinde hissediyordu, o kadar korktu ki çığlıklar atarak haykırmaya başladı ve geri geri kaktüslere doğru süründü.

“OBLEK! ÇAKAL!”

Pus dağıldı. Kedi bıyığı kadar incelen dumanlar birbirinden ayrıldı ve içlerinde altın bir göz belirdi. Kamaşan gözlerini korumak için elini siper etti ve sisi delen altın ışıkların kehribar rengine dönüşüp onu erittiğini gördü. Bedeninin uzun bir gölge oluşturduğunu, aynı zamanda en yakınındaki kayanın ve ölü bir ağacın gövdesinin gölgesini gördü. Uzakta, ufukta güneş doğuyordu.

Omzunda hissettiği bir dokunuşla yerinden sıçradı. Çakal oradaydı, silahlıydı ve diğerleri de ona bakıyordu.

“Ne gördün?” diye sordu uzun boylu adam sakince.

Seth eliyle yüzünü kuruladı. Sesi korkulu ve boğuk çıktı. “Bir aslan. Pusun içinde.”

“Bir aslan.”

“Onu gördüm.”

“Sana söylemiştim.” Alexos yorgunluktan bitkin görünüyordu ama incecik kollarını kavuşturdu. “Onunla konuşmama izin vermeliydin.”

Çakal yavaşça başını salladı. “Demek ki artık şeytanlar tarafından izleniyoruz.” Gün ışığı yüzünü aydınlattı, başını çevirdi. “Bazılarımız için bu yeni bir şey değil.”

“Ne istiyor?” dedi Tilki. Çakal’la göz göze geldi. “Yani... onu demek istemedim...”

“Bizi durdurmak.” Alexos ona baktı. “Bizi yok etmek.”

“Sorun değil.” Çakal acımasızca yürümeye başladı. “Ne zaman olsa şişman adamı kuma bağlayabiliriz. Korku ve sisten oluşan bir aslanı bile doyurmaya yeter o.”

“Oradaydı,” diye ısrar etti Seth, hâlâ titriyordu.

“Tabii ki oradaydı. Aklımda. Sen ne dersin, müzisyen?”

Oblek onlara baktı. Bakışları boştu, konuşmak için dudaklarını zorla hareket ettiriyordu. “Hiç umurumda değil,” diye homurdandı.

“Kesinlikle,” dedi Çakal dönerek. “Benim de değil. Şimdi yürüyün. Hızlı. Tepeler hâlâ uzakta ve iki gün içinde su bulmazsak burada ölüp gideceğiz. İşte bu gerçek bir tehlike, sanrı ya da hayal değil.” Çantasını Tilki’den kaptı ve sırtına attı, gölgesi tepelere doğru uzuyordu. “Haydi.”

Alexos gelip Seth’in yanında yürümeye başladı. “Ben sana inanıyorum, Seth,” dedi. “Orada duruyor, nefes alışımı duyuyorum.” Arkasına, boş araziye baktı. “Ayak izlerimize bak. İzlemesi o kadar kolay ki.” Sesini alçalttı. “Küre ne diyor?”

“İlk Canavar *öfkeli yapıda olduğu için sakinleştirilmeli yoksa sinsice zihnine süzülür ve kıskançlıkları pençeleridir*. Bir de çiçekler hakkında bir şeyler yazıyordu ama birkaç satırını çeviremedim, çok yıpranmıştı.” Seth ani bir şüpheyle başını kaldırdı. “Burada ters giden bir şeyler var. Eğer Çakal senin Kuyu’nun yolunu bildiğini düşünüyorsa Tanrı olduğuna da inanıyor olmalı. Ama belli ki inanmıyor.” Yukarı baktı. “Sence Küre’yi biliyor olabilir mi?”

“Nasıl?”

Seth’in aklı hızla çalışıyordu. “Onun bir casusu var...” Bir an, kalp durdurucu bir an neredeyse ağzından, *Argelin’in karargâhında*, diye kaçırıyordu ama dilini ısırdı. “Her yerde. Belki Mirany’nin onu sana getirdiğini biliyordur.” Kulağa aptalca

geliyordu. Ama eğer Çakal Küre'yi biliyorsa neden onu alıp gitmiyordu? *Yine eğer Küre'yi biliyorsa Seth'e verilen emirleri de biliyor olması gerekmez miydi?*

"O zaman dikkatli olsak iyi olacak," dedi çocuk ciddi bir tavırla.

"Haklısın," diye mırıldandı Seth. Elini cebine atıp içindeki gizli bölmede taşıdığı Küre'de yazanların çevirisini yaptığı parşömeni çıkarttı. Çabucak okudu.

"Ne yapacaksın?"

"Yok edeceğim. Onlar Küre'den bir şey anlamaz. Canlıken işlerine yararım."

Alexos başıyla onayladı. "İyi fikir. Eğer hepsini hatırlayabileceksen."

"Hatırlarım." Çabucak ezberledi... Zaten saatlerce üzerinde uğraştığı için zor değildi. Sonra gözlerini Çakal'ın uzun sırtından ayırmadan parşömeni küçük parçalara ayırıp çöle savurdu.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Sonra Seth kuruyan dudaklarını yaladı. "Archon..."

"Ne?"

"Şu göçebe kadın. Ona bir oğlan vermek için sana sormamı istedi."

"Bu iyi olurdu," dedi Alexos hayal kurar gibi.

"Ve... ben senin Tanrı olduğunu biliyorum. Senin taşları dönüştürdüğünü... ve yağmur yaptığını gördüm. Yani eğer sen ona yardım edebilirsen. Ve sen şeyleri biliyorsun... şeyleri..."

Bu işe yaramıyordu. Alexos taşları değneğiyle yoklamakla meşguldü. Seth'in söyledikleriyle hiç ilgilenmiyormuş gibiydi. "Ben bir şeyler biliyorum."

"Benim hakkımda mı?"

Alexos güldü. "Senin akıllı olduğunu biliyorum, Seth."

Gözlerini kapadı. "Akıllı."

"Ve benim dostumsun." Oblek'e doğru koşmaya başladı.

Seth onun kirli beyaz tuniğin içindeki zayıf vücuduna, çıplak ayaklarına ve dağınık koyu renk saçlarına baktı. "O zaman dostlarından sakın kendini," diye fısıldadı.

Öğlene kadar hepsi tükenmişti. Güneş başlarının üstünde yükseliyor ve etrafı cehenneme çeviriyordu. Isısı sanki bir ağırlık gibi üzerlerine çöküyordu. Ama altına girecekleri bir gölge yoktu. Tilki en önden gidip yalnızca sağlam gözünü açıkta bırakan kumaşın ardından etrafı inceliyordu. Yüzyıllar önce suyun aktığı belli olan ama artık taşlıktan oluşan kuru bir vadiye ulaştılar. Bu acımasız ısıda hiçbir şey yetişmiyordu ve manzara arada esen hafif rüzgâra rağmen sıcaktan titriyordu.

Seth ağzını birkaç kez doldurarak su içti ve çömeldi. "Durmalıyız."

"Burada olmaz." Çakal'ın dudakları kumla dolmuştu. "Gölge yok."

"O zaman gölgesiz dururuz. Alexos tükendi."

Mezar hırsız uyuyakalan oğlana baktı. "Üstünü örtün, yoksa kavrulur."

Oblek çantasından bir pelerin alıp Alexos'un üstünü örttü sonra matarasını çıkarıp kana kana içti. Çenesinden su damlıyordu, âdemelması inip çıkıyordu.

"Yavaş ol," diye fısıldadı Seth.

Oblek'in küçük gözleri öfkeyle parlıyordu. Yüzü kabuklanmıştı ve başının etrafına doladığı harmanisiyle cüzzamlı gibi

görünüyordu. “Bunu bana bırak,” dedi homurdanarak. “Yeterince su buluruz, Archon ve ben. Yakında”

Sonunda kızgın güneşin altında uyumak zorunda kaldılar. Pelerininin altına kıvrılan Seth terliyordu. Küçük kum sinekleri burnunun ve yanaklarının çevresinde, sımsıkı kapadığı göz kapaklarında geziniyordu. Sanki kızgın bir fırının içinde gibiydi ama yine de uyudu, hiçbir şeye aldırmayacak kadar yorgundu.

Bir mırıltı onu uyandırdı.

Boğuk bir soluk, neredeyse dehşete kapılmış gibi.

Gözlerini açtı, pelerinin bir kenarını kaldırıp gizlice dışarı baktı. Işık onu şaşırttı, parmakları kuma değdiğinde sanki kumun yüzeyi kıpkırmızıydı.

Çakal’ın tuhaf bir şekilde uyuduğunu fark etti. Adam tamamen örtülere sarınmış yan yatıyordu ama hareketsiz değildi. Bendeni sanki bir karınca ordusunun saldırısına uğramış gibi kıvranıyordu ve Seth hırsızın acıyla keskin bir çığlık attığını duydu. Sonra adam gözlerini açtı, doğrulup oturarak etrafına bakındı.

Bir an için ondan hiç beklenmeyecek şekilde dalgın ve neredeyse olduğunu bilmezmiş gibi göründü. Sonra yüzünü ovuşturdu, uzun bacaklarını kendine çekerek oturdu, hızla nefes alıyor, toparlanmaya çalışıyordu. Tilki gelip yanına çömeldi ve ona su şişesini uzattı. Biraz konuştular ama o kadar kısık sesliydi ki Seth tek kelimesini bile duymayı başaramadı. Çakal su içti, sonra titrek ve ürkek bir sesle güldü. Ayağa kalktı, üzerindeki kumları silkeledi ve Tilki onun yerine yattı.

Seth pelerininin ucunu indirip karanlıkta düşünceli düşünceli yattı. Çakal kâbus görmüş olmalıydı. Onun öyle bir sorunu olacağını hiç tahmin etmezdi. Bir an, çok kısa bir an için de olsa mezar hırsızları oldukça korkmuş görünmüştü.

Seth öbür tarafına döndü. Uyku sersemliğiyle babasını ve Telia'yı düşündü. Mesaj Mirany'ye ulaşmış mıydı? Bir şey yapabilmiş miydi? Tekrar uykuya dalarken sanki çöl altından kayıyormuş gibi hissetti. Tuhaf bir algıyla sıcak bir karnın içinde yattığını, o gövdenin pireler yüzünden kaşındığını, kumları yer değiştiren tepelerin ve vadilerin aslında kürkün altında yer alan kas ve kemikler olduğunu sandı. Kalkıp herkesi uyarması gerektiğini düşündü.

Ama yaratık kulağına mırılınca uyudu.

Çılgılık.

Korkutucu bir kükreme.

Anında bıçağını eline alıp pelerinin altından çıkararak ayağa fırladı.

Çok fazla uyumuştı. Güneş batmış, batıda gökyüzü bakır kırmızısının tonlarına bürünmüştü. Bütün o kuru vadi çiçek açmıştı. Rüzgârda titreşen sarı çiçeklerle dolmuştu. Bu kadar kısa süre içinde kimbilir neyin etkisiyle, belki rüzgârdan, belki ısıdaki düşüşten, belki de ışıktan tohumlanmış, tohumlar patlamış, bitkiler uzamış ve çiçek bile açmıştı. Önünde göğüs hizasına kadar gelen ve minik hareketlerle dans eden bir çiçek denizi vardı. O bakarken tohumlar çatladı, taç yaprakları kurudu ve döküldü.

Bütün bu parlak çiçeklerin ortasında Çakal ve Oblek dövüşüyordu. Bağırıyorlar, küfürler havada uçuşuyordu, Alexos endişeyle haykırıyor Tilki onu zapt etmeye uğraşıyordu. Tohumlar ve çiçek özleri bir bulut oluşturmıştı ama arasından Seth, Oblek'in dev kollarının zayıf adamın etrafına dolandığını görebiliyordu, onu yerden kaldırıp tekrar yere vurdu. Ama Çakal da kolay lokma değildi, o da onun kolunu yakaladı ve döndürürken Oblek'in

midesine dirsek attı. Şişman adam iki büklüm olurken arkasına geçip bir kolunu onun boynuna dolayarak boğmaya başladı.

Oblek boğuk sesler çıkartarak debelendi. Alexos çığlık attı. "Ona zarar verme! O ne yaptığını bilmiyor!"

Çözülen ayçiçeklerine beline kadar gömülenler yok edici öfkenin etkisindeydi. Oblek çok güçlüydü, rakibinden kurtuldu ve öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle çıplak elle Çakal'ın kollarına yapıştı, onu yumruklayarak bir kez daha şanslı duruma geçti.

Seth soluk soluğa sordu. "Neler oluyor?"

"Şu deli suyumuzu çalmaya kalktı. Uzak dur." Ama Tilki Archon'u Seth'in üzerine doğru iterek iki elinde de birer bıçakla saldırı konumuna geçti.

"Onu öldürecekler." Alexos'un gözleri dehşetle açılmış, yüzü bembeyazdı. "Onu öldürmelerine izin verme, Seth."

Kararsız kalan Seth iki eliyle kuru çiçekleri kavradı. O bir kâtipti. Kâtipler dövüşmeyi bilmezdi. Ama öfkesinin onu ele geçirdiğini hissedebiliyordu, öfke onu kontrol etmeye başlıyordu. Çakal ile Tilki Oblek'e vahşice saldırırken sanki ne için kavga ettiklerini bile bilmiyor gibiydiler, yalnızca can yakmak istiyorlardı. Şişman adamın kolunu yakalayarak büktü, Oblek bağırdı ve nefesini kesecek kadar şiddetle ona saldırdı. İki büklüm olurken Tilki'nin bıçağının indiğini ve Oblek'in gözünün yanından geçerek kuma saplandığını gördü, müzisyen yakalanmıştı. Çakal yaralanmış ve bitkin bir halde arkasından gelip üzerine atlayarak kolunu büktü. Mezar hırsız sarı kedi gözleriyle ona baktı.

"Bitir işini!" diye haykırdı.

"HAYIR!"

Sanki bağırان çöldü. Aynı anda her yerden gelen bir kükreme, kuvvetli bir ses yeri sarstı.

Yer zangırdadı, kayalar yerlerinden kurtulup yuvarlandı.

Alexos ellerini açtı. *“Buna izin veremem.”*

Hepsi ona baktı. Öfkeden bembeyaz olmuştu.

“Bana Aslan’la konuşmam için izin vermenizi söylemiştim. Aslan burada, onun sırtında yürüyoruz. Aslan senin içinde! Onun öfkesi senin öfken. Ve benim de!”

Etrafında, ayağının olduğu noktadan başlayarak çiçekler ölüp dökülmeye başladı, yaprakları kopup düşüyor, kıvrılıp bükülerek kuruyorlardı. Onlar solup çürürken Seth çölün zemininin canlanıp böcekler ile farelere dönüştüğünü, akrep ve karıncaların, minik kertenkelelerin, inanılmaz boylarda örümceklerin etrafta koşuşarak kaçıştığını, vahşice birbirlerini sokmaya çalıştığını gördü.

Alexos gözlerini kısarak doğuya, geldikleri yöne baktı. Tıslar gibi konuştu. *“Onlara kendini göster.”*

Milyonlarca çiçeğin arasında, Seth Aslan’ı gördü. İnanılmaz bir büyüklükteydi, dev patileri tepeleri, gövdesi vadilerin kıvrımlarını oluşturuyordu. Geniş kayalık düzlük kafasını oluşturuyordu, burnunda uzun ve kalm bıyıklar vardı ve siyah göz bebekleri onlara baktıkça genişliyordu.

Sessizliği bozan tek şey minik tırmalamalar, çiçeklerin döküşünden çıkan ufak sesler, Oblek’in soluk alışı ve Tilki’nin tıslarcasma ettiği küfürlerdi.

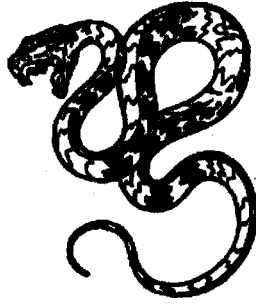
Aslan onları izliyordu. Kuyruğunu sallıyordu. Konuştuğunda sesi kumlardan çıkan sesler gibiydi. *“Varlığım ve senin yolculuğuna leke sürdüler. Onları yok etmeliyim.”*

“Onlar çok üzgün ve pişmanlar,” dedi Alexos sessizce. Sonra devam etti. *“Ben onların daha dikkatli olmalarını sağlayacağım.”*

Artık işaretlere saygı gösterecekler." İleri çıkan kirli tunikli küçük oğlan, canavarın tam altına gelene kadar yürüdü, tırnakları parlayan en yakındaki pati başından daha yüksekteydi. "Buna söz verebilirim, çünkü ben Archon'um, onlarsa yalnızca insan. Onlar hiçbir şey bilmiyor. Onlar seni bilmiyorlardı."

Aslan ağzını açıp kükredi. Ya da belki ışık oyunları öyle görünmesine neden oldu.

Çünkü tam o anda güneş Ay Dağları'nın ardında battı ve Aslan ortadan kayboldu.

Mirany'nin görevini başarması engelleniyor

Filler uzun bir sıra halinde, her biri önündekinin kuyruğunu tutarak yürüyordu. Artık denize ulaşmışlardı, köpüklü sular bacaklarına kadar yükselmişti. Üstlerinde uçuşan martılar şaşkınlıkla bağıyordu. Hayvanlar birbirlerine tuzlu su püskürttü, bakıcıları onları uzun fırçalarla yıkadı. Liman'ın haylaz sokak çocukları sığ sulara koşup oynuyor, güvenli bir uzaklıkta duruyor, üstlerine sinen pis kokuları yıkayarak çıkarmaya çalışıyorlardı.

Chryse biraz daha gölgeye kaçarak konuştu. "Onların bu hortumlarıyla su içip içmediğini merak ediyorum. Yani sonuçta bu onların burnu, değil mi?"

Mirany beyaz korkuluklara dayanarak aşağı baktı. "Samırım." Fillere bakmıyordu. Onların arkasında birkaç ticaret gemisi denize açılmıştı. Diğerleri hareket etmiyordu ve bir donanma gibi dizilmişlerdi. Şimdiye dek İmparator'dan haber almış olmalıydı. Bir şeyler dönüyordu. Koşuşturan denizciler gördü, aceleyle çekilen yelkenler vardı. Evlerine mi dönüyorlardı yoksa?

"Öyle olduğunu biliyorsun." Chryse kendi küçük burnuna dokundu. "Korkunç bir şey olmalı."

“Chryse, Tanrı aşkına!” Mirany bıkkınlıkla ona baktı. “Senin başka işin yok mu?”

Sarışın kız omuzlarını silkti. “Yüzdüm, yemek yedim, tırnaklarım boyandı. Başka ne kaldı?” Sonra yüzü birden ciddileşti ve yaklaştı. “Neden? Bir şeyler mi olacak? Archon’dan haber mi aldın?”

“Hayır.” Çabucak yanıt vermişti.

“Oracle aracılığıyla bile mi?”

Chryse’in sesinde bir şımarıklık vardı. Mirany ona rahatsız bir bakış attı. “Oracle aracılığıyla bile.”

“Yazık. Çünkü ben aldım.”

Mirany döndü. “Ne?” Bir an için Chryse’in Tanrı’nın onunla konuştuğunu söylemeye çalıştığını sanmıştı. Acıyla soluk aldı, sarsıcı bir kıskançlık duydu. Sonra onunla neden konuşamayacağım düşündü. Onunla bile konuşabilirdi.

“Dün geldi.” Chryse beyaz mermer banka oturmuş, giysisini düzeltiyordu. “Şafak Ayini’nden sonraydı. Sen ve havalı Rhetia çekip gittiniz, son zamanlarda hep yaptığınız gibi, ben de sona kaldım. Birkaç hacı vardı, bilirsin her zamankilerden. Ama zengin tiplerdi, adakları vardı. Onların yanından geçerken bir kadın öne çıktı ve yanıma gelip, ‘Hazretleri?’ diye sordu.”

Kirpiklerinin altından bakarak Mirany’nin dikkatini çektiğinden emin olunca gülümsedi. “Ben de, ‘Evet?’ dedim ve o sanki birinin dinleyip dinlemediğini anlamak ister gibi etrafına bakındı. Şu, gerçekten çok güzel çöl kadınlarından biriydi. Saçları son derece parlaktı, dudakları da kıpkırmızı. Sence bunun için ne kullanıyorlardır?”

“En ufak bir fikrim bile yok.” Mirany gelip tepesinde durmuştu.

“Yani onların kullandıklarını pazarda bulamıyorsun. Neyse, yanında başka kadınlar da vardı, bu yüzden önemli bir şey olmalıydı. Dedi ki, ‘Siz Tanrı’nın Taşıyıcısı’sınız, değil mi?’ Neden öyle düşündüğünü bilmiyorum. Belki birisi ona seni göstermiştir, o da yanlış anlamıştır. Yani hepimizde maske vardı zaten... neyse, ben de, ‘Evet,’ dedim.”

“Chryse.” Mirany öfkeye kapılmıştı. “*Sen ne yaptın?*”

Aldırış etmeyen mavi gözler onunkilerle buluştu. “Aslına bakarsan ben sana bir iyilik yaptım, Mirany. Çünkü onu ben almasaydım Hermia’nın eline geçebilirdi.”

“Neyi?”

“Mektubu.”

Ona bağırmanın anlamı yoktu. Mirany kendini derin bir soluk almak için zorladı. Olabildiğince sakin, tekrar sordu. “Ne mektubu?”

Chryse gülümsedi. “İşte anlatıyorum ya. Onu saklamam gerekti tabii. O kadın elini elbisesinin içinden çıkardı, harika gümüş bilezikleri vardı ve bana uzattı. ‘Onu yalnızca sana vermemi söyledi,’ dedi. Çok korkmuş görünüyordu. Ben de aldım. Mühürlenmişti. Ona, ‘Teşekkür ederim,’ dedim, o da, ‘Ona söyle, Archon’a söylesin, benim için çok büyük bir iyilik yaptı. Hared ve ben çok mutluyuz,’ dedi. Gözlerinde yaşlar vardı, Mirany. Hared’in kim olduğunu da bilmiyorum.”

“Peki ya mektup?”

“Sana sakladığımı söyledim ya. Gizli bir yerim var.” Tavırları o kadar şımarıktı ki Mirany kolunu yakalayıp bağrıta kadar arkasına bükmek istedi.

Ama bunun yerine çaresizce banka oturup sakince konuştu. “Bunun karşılığında ne istiyorsun, Chryse?”

Chryse mutlulukla gülümsedi. "İşte bu huyunu çok seviyorum, Mirany, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Ama bütün istediğim sana senin tarafında olduğumu göstermek. O mektubu Hermia'ya da verebilirdim, biliyorsun."

"Bunu zaten yapmış olabilirsin. Açtın mı?"

Chryse somurttu. "Evet."

"Ne hakkındaymış?"

"Bilmiyorum. Okuyamadım."

Mirany başını salladı. Chryse'in hiç okuyamadığını biliyordu, bundan emindi. "Kimseye gösterdin mi?"

"Tabii ki hayır, Mirany! Anlaştık mı?"

Başka seçeneği var mıydı? "Evet."

"Bunu kanıtlamak için de artık kahvaltını benimle yapacaksın, değil mi?"

Bunu kabul etmekle kendi ölüm fermanını hazırlamış olabilirdi. Ama o mektubu mutlaka görmesi gerekiyordu. "Evet! Artık onu bana ver."

Koşarak Aşağı Ev'e gittiler ve Chryse onu avlunun binadan oldukça uzakta bulunan bir köşesinde bekletti. Burada bolca mor çiçek vardı ve o sabırsızca beklerken üzerlerinde arılar vızıldayarak dolaşıyordu. Bir hizmetkâr elinde bir tepsi yemişle hızla yürüyordu. Mirany onun kolunu yakaladı.

"Neler oluyor?"

"İnci Prensi, Sözcü'yü ziyarete gelecek, Hazretleri."

Şaşırان Mirany başını salladı, tam o sırada biraz heyecanlı görünen Chryse geldi. "Aldım."

Parşömeni uzattı. Küçük ve buruşuktu. Mühür kırılmıştı ama Mirany Kent amblemini tanıdı, açtığına da Seth'in her

biri dikkatle çizilmiş harflerini gördü, okuyamayacağından korkmuş olmalıydı.

BABAM VE TELİA BÜYÜK TEHLİKEDE. ONLARI ADA'YA GÖTÜR. LÜTFEN.

"Bu dünden beri sende! Neden bana daha önce vermedin?"

Chryse şaşırmış göründü. "O kadar önemli mi?"

Mirany daha önce Oblek'ten duyduğu bir sözcüğü kullanarak küfretti, sonra hızla küçük parçalara bölerek tütsü yakıcısının üzerinde tamamen kül olduğundan emin olana kadar bütün parçaları yaktı.

"Neymiş?" dedi Chryse beklentiyle.

"Seth'in yapmamı istediği bir şey."

"Ah Mirany, söz vermiştin..."

"Sonra söylerim! Yaptıktan sonra."

Kaybedecek zaman yoktu. Bu çok acildi, bunu sonundaki o küçük sözcükten anlamıştı. *Lütfen*. Korku ifade ediyordu. Hiç Seth'e göre değildi. Chryse'in peşinden gelmesine aldırmadan aceleyle aşağı indi ve altı tahtirevan taşıyıcısı buldu, tahtirevan hazır olduğunda içine ilk binen Chryse oldu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Liman'a. Konuşma. Düşünmek istiyorum."

Adamlara acele etmelerini söyledi ama hava çok sıcak ve yol meyve taşıyıcıları, eşekler ve hacılarla çok kalabalıktı. Bütün yol endişe içinde somurttu. Neden babası aniden tehlikedeydi? Argelin yüzünden mi? Onları Ada'ya getirmek çok tehlikeliydi, küçük bir kız için bile. Hermia bunu hemen öğrenirdi. Kaşlarını çatıp başını salladı, işlerin nasıl olduğu hakkında Seth'in hiçbir fikri yoktu, *hem de hiç*. Güvende olacakları tek yer Kreon'un

yanıydı. Kent'e getirip mezarlara indirmeliydi. Orada onlardan başka kimse olmazdı.

Seth'in yeni evini görmemişti, bu yüzden ne kadar yukarıda olduğuna şaşırırdı. Taşıyıcılar köşeleri dönüp adresi sordular, çöplerden kaçınarak dar yokuş yolları tırmanırken sabırsızca koltuğa yapıştı. Sonunda tahtırevan dar bir sokaktaki bir arkın altından sığmayınca takıldıkları yerde aşağı inerek koşmaya ve bir yandan da Chryse'a peşinden gelmesi için bağurmaya başladı. Basamaklardan hızla çıkıyor, daracık sokaklar ve sıkışık evlerin arasından geçiyordu. Aradığı yere gelince o kadar ani durdu ki arkasından gelen Chryse neredeyse ona çarpıyordu.

Ev oradaydı. Argelin'in adamlarından biri kapısına dayanmış duruyordu.

Bir an bekledikten sonra tıslarcasına, "Burada bekle," diye emretti ve ileri yürüdü. Asker ona baktı.

"Burada yaşayan aile," dedi soluk soluğa. "Adam ve küçük kız. Onlarla konuşabilir miyim?"

"Onlar gitti," dedi muhafız kısaca. Kızın kim olduğu hakkında bir fikri olmadığı belliydi.

"Nereye gittiler?"

Pis bir gülümsemeyle baktıktan sonra ters ters konuştu. "Argelin'in zindanlarına, hayatım. Tutuklandılar."

"Hermia'ya göstermiş."

Dokuzlar'm sekizi ortalarında Chryse'la daire şeklinde oturuyordu. Daha Rhetia sözüne yeni başlamıştı ama o şimdiden ağlıyordu. Uzun boylu kız tepesine dikilmiş onu tehdit ediyordu. "Vermiş olmalı. Mesaj bir gün boyunca onda kalmış. Argelin'e haber verip asker yollamaya yetecek kadar uzun bir süre. Ona güvenemezsin, Mirany! Bunu şimdiye dek anlamahydın."

“Yapmadım!” dedi Chryse içini çekerek. “Yapmadım, yapmadım, yapmadım!”

“Senin sanmanı istediği kadar boş kafalı değil.” Rhetia sarışın kızı soğuk bir ifadeyle süzdü. “Bir zamanlar ben de öyle sanıyordum. O tehlikeli.” Diğerlerine döndü. “Ona ne yapalım?”

Mirany huzursuzca pencerenin yanında duruyordu. Terlemişti, endişeliydi ve sinirliydi. Seth ondan yardımını istemişti ve o onu yüzüstü bırakmıştı. Ama yine de, “Bana mektubu verdi. Eğer Hermia’nın adamı olsa neden bunu yapsın? Ortadan yok etmesi yeterdi. Öyle bir mektup olduğunu bile öğrenemezdim,” diye konuştu.

“Evet!” Chryse’in sürmeleri akmış yüzü umutla aydınlandı. “Bu doğru!”

“Bu da oyunun bir parçası. Mesajı hem insanları tutuklamak için kullan, hem de güven kazanmak için.” Rhetia sıkılmış bir tavırla omuzlarını silkti. “Her şey ortada, Mirany.” Arkasını döndü. “Sanırım onu cezalandırmalıyız. Dışlama cezası.”

Chryse sefilce hıçkırdı.

Mirany pencereye döndü. Teoride kimse Dokuzlar’dan birine parmağını bile süremezdi ama Rhetia’nın Ixaca’yı ve birkaç kişiyi daha Chryse’i zehirlemek için etkilemeyi başardığını görebiliyordu. Yani aslında Dışlama daha iyiydi ama Chryse öyle düşünmeyebilirdi. Kimse onunla konuşmayacak, kimse onunla birlikte yemeyecek ve ona dokunmayacaktı. Bütün özel eşyaları kırılacak, kolyeleri kopartılacak, parfümleri yerlere boşaltılacak ve giysileri yırtılacaktı. Sürekli onun duyabileceği şekilde kötü laflar atılacak ve sonunda kendini kaybedip bağırmaya başladığında sıkı sıkı tutularak Rhetia ya da içlerinden bir başkası ona tokat atacak veya görünmeyen yerlerini yumruklayacaktı. Bu böylece sürüp gidecekti. Mirany bunun nasıl olduğunu biliyordu çünkü geldiği ilk hafta bunları yaşamıştı. Her gece ağlayarak uyuyor,

evini özlüyordu. Chryse gibi sevmekten hoşlanmanın yanında her şeyin içinde olmayı seven biri için bu dayanılmaz olurdu.

Mirany döndü. “Hayır. Bunun için hepimizin oyuna ihtiyacın var ve ben bunun bir parçası olmayacağım. Bu hainlik ve çok acımasızca, üstelik onu Hermia’ya itmekten başka bir işe yaramaz. Bunun yanı sıra Rhetia, sen onun kendin için Dışlanma cezası almasını istiyorsun, bizim için değil. Senin savaş planlarını öğrenmesinden korktuğun için.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Dalgaların üstünden uçan bir martı acılı bir çığlık attı. Mirany diğerlerinin ne kadarını bildiğini biliyordu ama yüzlerinden şaşkınlık okunuyordu.

Chryse gözyaşlarını unutarak fısıldadı. “Ne savaşı?”

Mirany, Rhetia’ya baktı. Uzun boylu kız da dikkatle onu süzüyordu. Kendini ona yalvaracak hatta tehdit edecek kadar alçaltmayacaktı. Ama dağınık bırakılmış saçlarının altındaki gözleri soğuktu.

Mirany aşağı baktı. Sonra konuştu. “Rhetia Prens Jamil’e Oracle’ın bozuk olduğunu söylemiş. Ondan silahlı kuvvetlerini Argelin ve Hermia’ya karşı kullanmasını istemiş.”

Bir an için herkesin yüzünde inanmaz bir bakış belirdi. Sonra Chryse ayağa fırladı. “Bir de bana hain diyor!”

“Bu doğru mu?” Kutsal Yağ Sürücü Ixaca ayağa fırlamıştı.

“Evet.” Rhetia sakindi. “Doğru. Hepimiz Oracle’a ihanet edildiğini biliyoruz ve ben bu konuda bir şeyler yapacağım. Sözcü olmaya niyetliyim. Hepiniz, eğer yerlerinizi korumak istiyorsanız bana destek olursunuz.”

Ama bunları söylerken gözleri hâlâ Mirany’deydi.

Mirany kurumuş dudaklarını yaladı. O kadar gergindi ki bağıracağını sandı ama onun yerine, “Hermia’ya gidiyorum,” dedi.

Chryse ona baktı. "Neden?"

"Bunu durdurmayı denemek için. Belki kendisi çekilmeyi seçer. Belki Rhetia'nın Sözcü olmasını kabul eder..."

Rhetia bir adım öne çıktı. "Etmeyiz. Eğer bunu yaparsan Mirany, bunu yapmaya cüret edersen, o zaman bizi kaybedersin. Hepimizi. İki tarafın arasında tek başına kalırsın."

Bir an saf korku hissetti. Çünkü bu gerçektir. Seth, Alexos ve Oblek gitmişti ve şimdi de Dokuzlar ona karşıydı, üstelik Hermia ondan hâlâ nefret ediyordu. Ona yardım edebilecek kimse yoktu.

Benim dışımda.

Mirany sıçradı. Ses o kadar sakindi ki ama aynı zamanda da üzgündü. Yine de ona bir şey verdi, yeni bir cesaret. Başını salladı. "Bunu biliyorum," derken iki tarafı da yanıtlamış oldu. Arkasını dönerek çıkıp gitti.

Hermia'nın saçını yapan bir köle vardı ama Mirany ona, "Bizi yalnız bırak lütfen," dedi. Kız, Sözcü'ye baktı, Hermia başıyla onaylayınca kız gitti. Hermia yavaşça ayağa kalktı, Mirany'nin tedirginliğinden ve ellerini yumruk yapmasından sanki neler olacağını anlamıştı.

Ama bütün söylediği, "Prens Jamil'in ziyareti için hazırlanıyor olmalıydın," oldu.

"Buraya geleceğinden emin değilim." Mirany yukarı baktı. "Hermia, benden nefret ettiğini biliyorum. Bütün olanlar, Alexos'u Archon yapmam ve sana söylediğim diğer şeyler yüzünden. Ama şimdi seni uyarmaya geldim..."

"Uyarmaya mı?"

"... ya da çekilmen için yalvarmaya. Yeni bir Sözcü olmasına izin vermen için. Sen ayrılacak yaşa gelmek üzeresin. Yoksa..."

Hermia rahatsızca güldü. “Sen beni tehdit mi ediyorsun?” Aniden kabalaşarak yaklaştı. “Tanrı’yı duyabildiğini iddia eden sen mi? Tanrı’nın ne istediğini bilen sen mi?” Gülümsemesi soğuktu, siyah bukleleri beyaz tenine dağılmıştı. “Ben bunu daha önce düşünmüştüm, Mirany. Genç ve safken, Tanrı’nın ne istediğini bildiğimi sandım ama sonra onun kendi sesim ve kendi arzularım olduğunu anladım. Sözcü olunca bunun değişeceğini sandım. Oracle’ın güçlü bir sesle konuşup kendini duyuracağını.”

Parmaklarının arasında tuttuğu fildişi bir saç fırçasıyla oynuyordu. “O ilk gün o kadar dehşete kapılmışım ki soluk bile alamıyordum. Doğudaki bir şehirden bir grubu düşman topraklarına saldırıp saldırmamalarını konusunu sormak için göndermişlerdi. Soruyu sordum ve bekledim.”

Döndü. “Nasıl bir his olduğunu tahmin edebilir misin? O sessizliği? Çukurdan dumanların çıkmasını ama açık ağızdan hiçbir şey gelmemesini? Hiçbir şey. O adamların alnını taş dayamış, o anda hemen senden bir yanıt beklediğini bilmenin? Senden önceki binlerce Sözcü’nün o sesi duyduğunu ya da duyduğunu söylediğini bilmenin? Kaç tanesinin yalan söylediğini kimsenin bilmediğini? *Ya da yalan söylemen gerekip gerekmediğini düşünmenin?*”

Şaşkınlık içinde kalan Mirany sessizce durdu. Hermia’yı hiç bu halde görmemişti. Sözcü’nün gözleri ona kenetlendi.

“Sen başarısız olurdun. Pek çoğu başarısız olurdu. Ben olmadım. Çünkü bir sonraki düşüncem şehirlerin kaderinin, erkekler ile kadınların kaderinin benim ellerimde olduğuydu. Benim bir sözümle imparatorluklar kurulup yıkılabilir, krallar devrilir, bir kadın kayıp yüzüğünü doğru yerde arar, çiftçiler ürünlerini yetiştirirdi. Tüccarlar benim iznimle dünyanın ucuna kadar seyahat ederdi. Benim sözümle!”

Bir soluk aldı, gözleri parlıyordu, fırçayı gürültüyle elinden masaya bıraktı. “Bu güç insanı zehirliyor, Mirany. Oracle’ı bırakmayacağım, ne senin için, ne de Argelin için. Rhetia ne yapacağını düşünürse düşünsün.”

“Biliyor muydun?”

“İnci Prensi’yle birlikte bir komplo kurduklarını biliyorum. General de biliyor.”

Mirany ilerledi. “Bunu durdurabilirsin. Oracle...”

“Ne yani, Tanrı’nın benim emekli olmamı istediğini mi söyleyeyim?” Soğukça güldü. “Sen Oracle’ı temizlemek ve kendi istediklerini söyletmek konusunda ne kadar isteklisin. Ne kadar ikiye bölünmüşsün, Mirany.”

“Peki ya Archon?”

Sessizce sormuştu. Sesi huzursuz martılarla uzaktan gelen seslerin arasında kayboldu.

Hermia başını kaldırıp Mirany’ye rahatsızca baktı. Sonunda konuştu. “Archon konusunda üzgünüm.”

“Üzgün müsün?” Mirany buz kesmişti.

“Tam da çocuk hakkında senin haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Onda bir şeyler var... vardı...”

Sesindeki umutsuz soğukluk Mirany’nin ileri çıkıp onu kolumdan yakalamasına ve kendini bile korkutacak bir şiddette sıkmasına neden oldu. “*Vardı demekle ne demek istiyorsun?* Alexos’a ne oldu?”

Hermia kolunu kurtardı. “Bu Archon’un kaderi,” diye fısıldadı, “halkı için kendini feda etmek. Özellikle de Tanrı’ysa.”

Kapı çarpılarak açıldı. Zırh giymiş altı muhafız içeri daldı. Arkalarında Argelin vardı, acele etmekten kızarmıştı, zırhı toz içindeydi ve kan kırmızısı renkte bir pelerin giyinmişti.

Hermia ona döndü. “Neler oluyor? Ne cüretle!..”

“Cüret ederim, Leydi, çünkü ihanetin kökleri buradaymış.”

“Burada mı!” Öfkeyle karşısına dikildi. “Beni mi suçluyorsun?”

Adamın yüzü çok sakindi. “Dokuzlar’ı sen yönetiyorsun.”

“Rhetia’nın yaptığı hiçbir şeyden sorumlu olmadığımı biliyorsun.” Bir süre karşılıklı bir güvensizlik içinde birbirlerini süzdüler. Sonra sanki bir şey onu rahatlatmış gibi Hermia adama yaklaştı ve sesi yumuşadı. “Nedir? Ne oldu?”

Adamın gerginliği kırıldı, eldivenli elini pencereye doğru salladı.

Mirany bakınca nefesi kesildi.

Deniz maviydi ama boş değildi. Sıralar ve sıralar boyunca, dalgaların üzerinde karaveller, köle gemileri, devasa kürek gemileri ve üzerinde zümrüt rengi koşan bir attan oluşan İmparatorluk arması taşıyan bayrak gemisi vardı. Panikleyen martı sürüleri üzerlerinde uçuyordu, Liman’da kargaşa vardı ve koşuşturup bağırان insanlar ile taş limana yerleştirilen mancınıklar vardı.

“Jamil’in gemileri filleri almadan onlara katılmak için gizlice süzölmüş,” dedi Argelin öfkeyle. “Liman kapatıldı ve duvardaki bütün kapıları kapattırdım. Kent koruma altında ama Ada savunmasız. Benimle gelmelisin, seni güvende olacağın bir yere götüreceğim.”

“Hayır.” Bunu söylerken Mirany’ye baktı. “Benim sorumluluğum burada. Oracle’ı terk etmeyeceğim.”

“Hermia, yeterince birliğim yok...”

“Tanrı bizi koruyacaktır.”

Elini uzatıp kadının koluna dokundu, sonra yumuşamadığı görünce hemen çekti. “Öyle olsun,” dedi soğukça. “Ama

Dokuzlar'ın geri kalanı ev hapsinde tutulacak. Çıkmaya çalışsan olursa öldürülecek. Uyarma dönemi bitti." Mirany'ye baktı. "Herhalde memnun olmuşsundur. Senin yüzünden sokaklarda kan dökülecek."

Mirany dehşete kapılarak yutkundu.

Adam öfkeli yüzüyle önde eğildi. "Ben o kadar korkunç biri miyim, Leydi? O kadar acımasız biri miyim ki benim düşüşüm sizin için bu kadar değerli?"

Altıncı Adak
Etrafa Saçılmış Tüyler

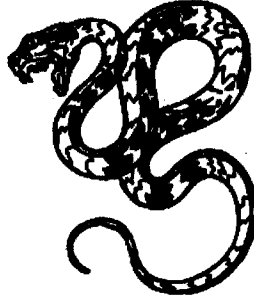
İstediğimi düşündükleri pek çok şey var.

Bana binlerce armağan gelir. Kuşlar, yaratıklar, zümrütler, gümüşler. Zaten her şeye sahip olan bir Tanrı'ya ne verebilirsin?

Gölgemin hiçbir şeye ihtiyacı yok, o karanlıktır. Yağmur Kraliçesi yaşam dağıtan sanatı için ödül beklemez.

Ama bu konuda düşününce istediğim bir şeyler olduğuna karar verdim: Kalbin ve ruhun. Bir de üç yıldız.

Yalnız bırakılmamalı.

İhtiyaçları onlara eziyet ediyor

Maymun ve şimdi de Örümcek vardı. Uzakta minicik görünen Alexos onların dolambaçlı yollarında zahmetli yürüyüşünü sabırla gerçekleştiriyordu.

“Ne düşünüyordur acaba oralardayken?” diye söylendi Tilki.

Seth başını salladı. Konuşmak çok acı veriyordu. Her üç saatte bir birer yudum suya kadar düşmüşlerdi ve artık dili şişmiş, boğazı tozla tıkanmış, yutkunmak bir işkence haline gelmişti. Ama yine de yutkunmaya çalışma dürtüsünü durduramaz haldeydi.

Küre’ye göre, bir sonraki su deliği iki saat mesafede, batıdaydı. Oraya ulaşmak zorundaydı. Ya da Alexos ulaşmalıydı.

Archon dönüp geri yürümeye başladı. Bir kere düşünce Seth panikle ayağa kalktı ama Alexos kalkmayı ve bitkince küçük sandaletli ayaklarıyla yolunu tamamlamayı başardı. Sonra gelip Oblek’in yanına oturdu.

Çakal konuşmadan ona su uzattı. Dikkatle küçücük bir yudum aldı.

Oblek'in kırmızı gözleri kan çanağı gibiydi ve batıyordu. İki gündür hiç konuşmamış, sürünür gibi yürümüştü. Uyurken terlemiş ve sayıklamış, boş gözlerle etrafına bakarken ürkütücü görmeye başlamıştı. Orada bir şeyler olduğunu Seth'e fısıldamıştı. Onu izleyen şeyler. Şeytanlar ve büyük gözlü köpekler. Ölü adamlar sürünerek ona yaklaşıyordu.

Seth bunun sıcaklık, seraplar ve içecek eksikliği yüzünden olduğunu biliyordu. Oblek kuruyordu, bedeni çaresizce şarap istiyordu ve eksikliği ona işkence yapıyordu, sıcaklık ve susuzluk onu çıldırtmaya başlamıştı. Seth acı acı onsuz daha iyi olacaklarını düşündü, iş oraya varırsa öyle de olacaktı çünkü ayakları artık sürünüyor gibiydi.

Çakal tek söz etmeden ayağa kalkıp etrafına bakındı. Herkes bitkince onu takip etti.

Hayvanlar sonunda yatışmıştı. Alexos onların etrafından dolaşmakta ısrar etmişti, onlarla konuşup her birinin önüne saçından bir tutam gömdü. Seth zımparaya dönmüş yüzünü sildi ve Aslan'ın öfkesiyle hepsini nasıl etkilediğini anımsadı. O zamandan beri canlı hiçbir şey görmemişlerdi, bir böcek bile yoktu. Artık dağlar daha büyük görünüyordu, her bir vadi ve tepe ayırt edilebiliyordu, şafakta ve alacakaranlıkta zirveleri sisle kaplanıyordu. Bazen bu beyaz pus onu umutlandırıyordu. Kar olabilir miydi? Daha önce hiç kar görmemişti, yalnızca gezginlerin güncelerinde okumuştı. Katı su. İmkânsız gibi geliyordu.

Yürüdüler.

Saatler geçtikçe yolculuk bir eziyete dönüşmüştü. Her adım yakıyordu. Sonu gelmiyordu. Titrek ayaklarının altında yer sert ve çatlağı, geniş bir tuz kristal ovasından geçiyorlardı. Yalnız gözleri açıktaydı ve bu halde bile kör olmamak için elleriyle gözlerini korumak zorunda kalıyorlardı.

Seraplar da onlarla birlikte hareket ediyordu. Puslu ağaçların ardında, uzakta, ışığın suda yansıması gibi görüntüler yüzünden, Tilki üç kez Oblek'i sürükleyerek geri getirmek zorunda kalmıştı. Müzisyen anlamsız şeyler geveliyordu. Su yoktu.

Dünya bir ocak gibi yanıyordu ve Seth içinden geçerken, bedeninde artık terleyeceği kadar nem bile kalmamıştı. Artık fazla çalışmayan aklımdan, öyküler ve ninnilerden karmakarışık dizeler geçiyordu. Nerede olduğunu da, kim olduğunu da unutmuştu.

Yürümekten başka her şeyi unuttu, bir ayak, sonra diğeri.
Ve dayanılmaz, boğucu susuzluk.

Ve sonra, o yer.

Pis kokuyordu. Acı, ham bir koku boğazına yapıştı ve öksürmesine neden oldu. Çöl karardı, tökezlerken yer yapışkanlaştı, yerden çıkan yapışkan madde temizlenmiyordu. Vıcık vıcık siyah madde bazı yerlerde havuzlar oluşturmuş, yapışkan, sıvı bile denemeyecek kadar koyuydu ve uzun süre bakarsanız aktığı görülüyordu. Baloncuklar yüzeye çıkıyor, uzun uzun öylece kalıyordu.

Önünde yürüten Oblek durdu. Yüzündeki bezleri açtı. "İşte!" diye bağırdı tiz bir sesle. Titreyen ve sıcacık kocaman elleriyle Seth'i yakaladı. "Orada! Baksana!"

Müzisyen gördüğü şeyden dehşete kapılmıştı. Seth bitkince yalpaladı. Havuzlardan yakıcı bir koku çıkıyordu. Yüzeyde bazı yerlerde mavi bir alev vardı, sanki altında yaşayan bir şeyler yüzeyi etkiliyor gibiydi. Orada yaşayan bir şey olabilir miydi ki? Eğer öyleyse Seth onu görmek istemiyordu.

"Şeytanlar!" Geri geri yürüten Oblek havuzcukları ilk kez görüyor gibiydi. Tökezleyerek dizlerinin üstünde o yağlı pis-

lişe düştü, sonra üzerindeki kileri görünce dehşetle temizlemeye çalıştı. “Archon! Kurtar beni! Onların kokusunu alabiliyorum Archon, metal kanatlı kuşlar, şişman kıvrımlı yılanlar! Bak, bana doğru sürünüyorlar! Archon!”

Çakal yüzünü örten kumaşları kaldırdığında gözleri kumla doluydu. “Onun işi bitti,” dedi gıcırtilı bir sesle.

“Hayır.” Alexos bir deri bir kemik kalmıştı. Konuşacak kadar bile gücü kalmamış gibiydi. “Orada hiçbir şey yok, Oblek ve buradan hemen gitmeliyiz. İleride su var. Çok yakında.”

Oblek duymamış gibiydi. “Beni bırakın,” diye mırıldandı. “Burada kalayım. Orada kuşlar var. Kokularını alıyorum.”

“Bu siyah yağ yüzünden...”

“Ya da en iyisi ben geri döneyim. Olur mu?” Oblek başını yukarı kaldırdığında yüzünde çılgın bir ifade vardı. “Liman’a döneyim. En fazla bir saat sürer. Gidip size su getiririm. Şarap da.”

Çakal ve Tilki bakiştılar. Sonra mezar hırsızı, Alexos’u yanına çekti. “Haydi,” dedi.

“Onu bırakmıyorum.” Alexos silkinip kendini kurtardı. “Bırakmam.”

“Devam edemez. Bunu sen bile anlamışsındır. Aklı gitti ve artık tehlikeli.”

“Bana zarar vermez.”

Çakal kaşlarını çatı. “Oğlum, bir kadeh şarap için boğazını keser.”

“Onu bırakmıyorum. Söyle onlara, Seth.”

Seth kuruyan dudaklarını yaladı. Sözleri ağzından çıkarmak işkenceydi ve Oblek’in bu çaresiz haline bakmak ona acı

veriyordu. Kendisini bile şaşırtan bir şey söyledi. “Su yakında. Onu birlikte oraya kadar taşıyabiliriz.”

Çakal hareket etmedi. Sonra çok soğuk bir ifadeyle gülümsemi. “Demek öyle. Çöl gerçekten de insanların içindeki gizli şeyleri ortaya çıkartıyor, kâtip.”

“Ve gizli isimleri, Lord Osarkon.”

Bu onu şaşırtmıştı. Gözünün seğirdiğini saklayamadı, Seth buna sevindi.

“Demek araştırma yaptın. Ölüler Kenti’nde hakkımda bir dosya mı var?”

“Ailen hakkında. Mezarları hakkında. Bir tanesi çok eskiden Archon’muş.”

“En kötü Archon. Rasselon.”

“O bile çölde bir adamı ölüme terk etmek istemezdi.”

Çakal ona soğuk soğuk baktı. “Bu şişman adama ne borcun var?”

“Beni bir kere kurtarmıştı. Düşerken.”

Geride kalan Oblek bir an bir anımsama belirtisi gösterdi. Seth’e bakarken gözlerinde bir şey anımsamış gibi bir pırıltı göründü.

Çakal omzunu silkti ve ilerleyip kolunu sıkıca Oblek’e doladı. Seth de yardım etmek için yaklaştı. Birlikte şişman adamı ayağa kaldırmayı başardılar ve kollarını omuzlarına doladılar.

“Yolu göster, çocuk,” dedi Çakal alayla. “Suyu bulmak için bir saatin var, daha fazla değil. Yoksa burada ölürüz.”

Ama yağlı zemin işleri zorlaştırıyor ve onları yavaşlatıyordu. Dumanlar ve pus güneşin ışığını azaltıyor, koku midelerini bulandırıp başlarını döndürüyordu. Sürünür gibi yürürken Alexos, Seth’in kulağına birkaç saat önce fısıldadığı yol tarifini hatırlı

lamasını diledi: dağlara doğru, yükselen zeminde, kaktüslerin başladığı nokta.

Ama boğucu havada bir saat daha yürüdükten sonra ancak yağlı bölgeyi geçebilmişlerdi ve etrafta tek bir kaktüs bile yoktu. Alexos ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerken hıçkırdı.

Seth çöle baktı. Eğer kaynak kuruduysa...

“O nedir?” diye işaret etti Tilki.

Kuşlar.

Yüksekteydiler, havada süzülüyorlardı.

Çakal yukarı bakarken belini tutuyordu. “Orası mı?”

Alexos Seth’e baktı, Seth başıyla çaktırmadan onayladı. Ama Çakal bunu gördü. O anda Oblek’i bırakıp yere düşmesine neden oldu ve pırl pırl parlayan kılıcını çekti.

“Şef?” Tilki de anında iki bıçak çekmişti.

Uzun boylu adam gelip kılıcını Seth’in boğazına dayadı ve çenesini ucuyla kaldırdı. Keskin uç sıcağı, teninde ufak bir kesik hissetti.

“Söyle,” dedi Çakal haykırarak, “burada neler oluyor.”

“Hiçbir şey.”

Soluğu kesilmişti. Keskin bir sesle çantasının askıları tek darbede koptu, yere düşen çantayı Çakal tekmeyle uzaklaştırdı.

“Ara şunu.”

Tilki’nin Küre’yi bulması birkaç saniye sürdü, onu fırlatınca Çakal tek eliyle yakaladı. İyice baktı. “Önce yıldız. Şimdi de ayın kendisi! Siz deliler benden başka neler saklıyorsunuz?”

“Pis hırsız,” diye hırladı Oblek. “Bir ayağa kalkarsam...”

Çakal ona aldırmadı. Bıçağını kaldırarak hızla Küre’yi inceledi. Parmakları kazınmış harflerin üzerinde geziniyordu. “Çok eski. Harita mı bu?”

Somurtan Seth başıyla onaylarken boğazını ovuşturdu. Kesilen yer acıyordu.

“Belli ki bu Kuyu’nun yolu. Sen onu okumuşsundur. Çevirisi nerede?”

Seth konuşmadı. Mezar hırsızı tek kaşını kaldırdı. “Buna inanabiliyor musun, Tilki? Bunu bize karşı kullanıyordu. Aynı geçen seferki gibi.” Yaklaştı. “Herhalde ezberlemiştir, değil mi?”

“Ben olmadan işine yaramaz.”

“Öyle mi? Ya ben de okuyabiliyorsam?”

Yüzünden bir panik ifadesi geçince Çakal acıyla gülümsedi.

“Ben de eğitim aldım *kâtip*, hem de sana ders veren hocalardan çok daha iyilerinden. Çok pratik yapmamış olabilirim ama bunu deşifre edebilirim. Bak, işte burası bulunduğumuz yer.” Yağ tarlasının olduğu yeri parmağıyla işaret etti, keskin köşeli kazınmış harflerle yazılmış ve çözmesi Seth’in saatlerini alan yeri anında buluvermişti.

“Bu hiyeroglif de kenar anlamına geliyor, yani kaynak.”

Yukarı baktı. “Buralar kurumuş. Bu yapılah yüzlerce yıl geçmiş olmalı. Ama hâlâ burada da olabilir.”

Yarım saat sonra Oblek hâlâ titriyorken ve Alexos yanına kıvrılmışken Seth’in ağrıyan sırtının verdiği acı artmıştı. “Buldum!”

Tilki çukura atladı, tahta küreği kaptı ve deli gibi çalışmaya başladı. Rahatlayan Seth yukarı tırmandı ve kaynayan kuma elleri yaralar içinde diz çöktü. Bütün bu kazma işlemi boyunca Çakal bir kenarda oturup ona bakmıştı, hâlâ çekik gözlü adamın bakışları üzerinden ayrılmamıştı, parmakları sıkıca Küre’yi kavramıştı.

“Su, Şef.”

Çukur ancak dize kadar geliyordu ve dibi çamurluydu. Şimdiden kumlu dibinin rengi koyulaşmıştı ve Seth orada yavaş yavaş bir havuzcuk oluşmaya başladığını görebiliyordu. Tilki dikkatle biraz su alıp tattı ve hemen tükürdü. “Tatlı su. Ama temizlenmesi zaman alacak.”

“Deliği genişlet. Bütün kapları doldurmamız gerekecek.”

Bu da bir saat daha sürdü. Delirmiş gibi ve susuzluktan yanarak çukurdaki suyun temizlenmesini beklediler. Güneş battı. Batıda, uzakta gördükleri kuşlar yamaçta daireler çiziyordu. Alexos onlara bakıyordu.

“Onlar kuş değil,” dedi aniden.

Çakal kuru bir zeytini çiğnedi. “Gerçekten mi?”

“Onlar kanatlı insanlar.”

Tilki alayla güldü.

“Bana inanmıyor musun?” Alexos şaşırarak ona baktı. “Ben Archon’um. Bilirim.”

“Sen beyninin nerede olduğunu bile bilmiyorsun, keçi-oğlan.”

Alexos somurttu. “O bana inanıyor.”

Zeytinin kalan kısmını yutmaya çalışıp başarılı olamayan Çakal’ı göstermişti. “Aslında Tilki, o haklı. İnanmaya başlıyorum. Son Archon da yaşlı delinin tekiydi. Bu çocukta yeniden doğmuş olabilir.”

Tilki sırttı ama Alexos kuma diz çöktü. “*Demek istediğim bu değildi,*” dedi kısık sesle. “*Ve sen bunu çok iyi biliyorsun.*”

Gece olmuştu. Sağladığı rahatlık bir anda her yeri kapladı. Çakal ve Alexos karşılıklı oturuyordu, tekrar konuştuğunda hırsızın sesi sertti. “Bir gün, yağmur geldiğinde senin gerçek Archon olup olmadığını düşünmüştüm... yani *merak etmiştim.*

Ama Tanrı, işini yapmak için hırsızları, müzisyenleri ve yalancı kâtipleri kullanmaz. Kader için önemli bir rolümün olduğunu sanmıyorum.”

“Herkes,” dedi Alexos ciddi bir ses tonuyla, “tanrılar tarafından kullanılır, Lord Osarkon.”

“En aşağılıkların en aşağılık olanı bile mi? Ölüleri soyanlar bile mi?”

Alexos sakın yüzünde hiçbir kıpırtı olmadan ona baktı. “Kendinden bu kadar mı nefret ediyorsun? Rüyanda ölüleri mi görüyorsun? Geceleri karanlıkta sana onlar mı işkence ediyor?”

Tilki kasıldı. Kanlı gözleri ilgiyle parlayan Obek bile dinliyor gibiydi.

Bir süre sonra Çakal yüzünü oğlanınkine yaklaştırdı, gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Pişmanlıktan acı çekmenin nasıl olduğunu bilirim. Ben de altın elmaları çaldım.”

“Pişmanlık mı?” Çakal gülümsemeyi başardı. “Ne için? Ölüler hazinelerini özler mi sanıyorsun? Mücevherlerine, suya, yiyeceklere ihtiyaçları mı var?”

Olduğunu biliyorsun.

Hırsız gözünü kırpar gibi oldu. Seth onun fırlayıp oğlana saldıracağını sandı ama o bunun yerine fısıldadı. “Bunu ben düşündüm. Bazen.”

Onların ayak sesleri rüyalarını lanetliyor.

“Tanrı bunları bilir.”

Biliyorum, oğlum.

“O zaman beni kurtar, Hazretleri. Sana yalvarıyorum, ruhumdan bu ağırlığı kaldır, o zaman Tanrı olduğuna seve seve inanırım. Bana güçlerini göster. Beni vicdan azabından

arındır. İnanmak istiyorum.” Gözlerinde Seth’in daha önce hiç görmediği bir bakış vardı, derin bir acı. Sonra güçlendi ve yana kayarak alayla konuştu. “Sen bir yandan bununla uğraşırken neden bir yandan da çölü balbal ağaçlarıyla donatmıyorsun?”

Tilki alayla güldü. Biraz rahatladığı için herhalde, diye düşündü Seth.

“Benimle alay ediyorsun,” dedi Alexos suratını asarak.

“Eğer Tanrı olsaydın, benim ne yaptığımı ve yapacağımı tam olarak bilirdin.” Gümüş Küre’yi dikkatle çantasına yerleştirdi. “O zaman senin güvenliğin için endişelenmeme gerek kalmazdı, değil mi?”

Bir yalama sesi sözünü kesti. Yere boylu boyunca yatan Oblek, yerdeki suyu bir köpek gibi yalayarak içmeye başlamıştı.

Saatler sonra tüketici bir uykunun derinliklerinde bir kozanın içindeymiş gibi sarmalanmışken, Seth su çukurunun taşığını gördü. Uyuduğu bütün gece boyunca su yükselmiş, şimdi de kenarlarından taşmaya, kabarak çölün zeminini kaplamaya başlamıştı. Ay ışığının altında parlayan kocaman bir göl gibi duruyordu.

Gölün üzerinde de gemiler vardı, her boydan ve türden savaş gemisi ona doğru geliyordu, rüzgâr olmamasına rağmen yelkenleri gergindi. Gemilerin omurgaları sonunda kıyıya oturdu.

Mirany yanındaydı ve ona dedi ki: “Mylos’tan ben de buna benzer bir gemiyle gelmiştim.”

Başını salladı.

Teknelerden inen askerlerin üzerinde İmparator’un armasını taşıyan üniformalar vardı. Filler bağırdı, suda zıplayan yunuslar, uçan balıklar ve su perileri vardı.

“Ne yapacaksın?” diye fısıldadı endişeyle.

Kız başını salladı. "Bilmiyorum, Seth. Artık kimin tarafında olduğumu bilmiyorum. Yani bir tek ben kaldım, tek başıma."

Donanma gitti. Kız bir kayanın üzerindeydi, bomboş denizdeki küçük tek bir kayanın. Ve Seth yüzme bilmiyordu, boğuluyordu.

"Oblek!" diye seslenmeye çalıştı boğulurcasına ama yanıt alamadı.

Aşağıda bir yerde, ayaklarının dibinde Oblek şiş karnıyla ve ıslak yüzüyle ona baktı.

Uyandı.

Birisi kollarını tutmuş, şiddetle sarsıyordu.

Yüzündeki teri silerek yana yuvarlandı.

"Seth," dedi Alexos. "Dinle. O biraz önce önce yıldız derken ne demek istedi?"

"Ne?"

"Çakal. Ne demek istedi? O, önce yıldız, şimdi de ay, dedi. Hangi yıldız?"

Seth alnını pelerininin yumuşak kumaşına dayadı. Kendini tükenmiş hissediyordu, elleri çukuru kazmaktan acıyordu. "Artık uyur musun!" diye homurdandı.

"Bu çok önemli!" Alexos delirmiş gibiydi. "Lütfen!"

"Bir yıldız. Onu ben satın aldım. Sonra da o onu benden aldı." Karanlıkta sözcükler karışık çıkıyordu, gece üzerine kapanıyor gibiydi.

"Gerçek bir yıldız mı?"

"Ona sor, Çakal'a sor."

Ve yeniden uykuya daldı. Uzaktan gelen sesi hayal meyal duydu. "Soramam. O gitmiş."

Bir saniye boyunca Seth hiç kıpırdamadan yattı. Sonra gözlerini açtı.

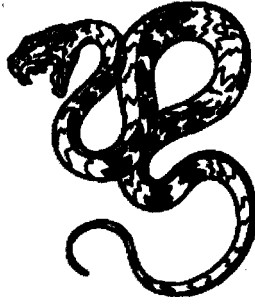
“Kim gitmiş?”

“İkisi de.”

Hızlı bir hareketle fırlayıp doğruldu ve etrafına bakındı. Sonra küfrederek ayağı fırladı.

Oblek su çukurunun yanında horluyordu. Yanında iki dolu çanta vardı.

Etrafları tamamen sessizdi, şafak öncesi tenhalığıydı, hiçbir şey hareket etmiyordu. Doğuda belli belirsiz soluk bir pembe ışık var gibiydi. Batıda dağlar parlıyordu, zirveleri parlaktı. Ne tarafa bakarsan bak, çöl bomboştı.

Özgürlük alınır ve satılır

Şartlar çok açıktı.

Liman teslim olacaktı, silahsızlanacaktı ve Argelin teslim edilecekti. İmparator oraya bir vali atar atamaz bir ayınle Oracle arındırılacaktı. Yeni bir Sözcü seçilecekti. “Jamil tarafından,” dedi Chryse soluk soluğa, “çünkü valinin o olacağı kesin.”

Mirany sabırsızca başını salladı. “Argelin’in kimsenin onu teslim etmesine izin vermeyeceğini anlamıyorlar. Başka?”

“Haraç da var. İmparator’a beş milyon gümüş ödenecek. Ya yabancı bir kadını Sözcü yaparlarsa, Mirany?” Dehşete düşen Mirany tahturevan sarsılınca koltuğun kenarına yapıştı.

“Kesinlikle direnecektir.”

Chryse başını salladı. Aşağı Ev’in dışında bekleyen muhafızlar öğlen değişmişti. Liman’dan gelenler onların yerini almıştı. Tekneyle gelen bir adam antlaşma şartlarının yazılı olduğu mektubu getirmişti. Argelin onu herkesin önünde ateşe vermişti. Habercinin bütün giysilerini ve mücevherlerini çıkarmasını istemiş, sonra kulaklarını kestirtmiş ve onu parçalara

ayırp Prens Jamil'e kendilerinden alabilecekleri tek haraç olarak göndermişti. Sonra da bombardımanın başlatılmasını emretmişti.

Bunu zaten kendi kulaklarıyla duyabiliyordu. Büyük mancıklar sabahdan beri denizi dövüyor, ılık sesleri ve suya düştüklerinde çıkarttıkları sesler Ada'dan bile rahatlıkla duyuluyordu.

"Ama bunun bir yararı yok," dedi Chryse gözleri kocaman açılmış, camdan bakarken, "çünkü donanma menzil dışında demirlemiş."

"Üstelik cephanesini de tüketmemesi lazım." Mirany kucağında duran maskesiyle oynuyordu. Kısa da olsa bir ablukanın bir felakete neden olacağını biliyordu. İmparator'un gemileri Liman'ı ablukaya almıştı. Hiçbir şey ne girebiliyor ne de çıkabiliyordu ve bu topraklar yalnızca ithalat sayesinde yaşayabiliirdi. Çorak topraklarda yetişen çok az şey vardı. Arkalarında sonsuz çöl uzanıyordu. Birkaç güne kadar kıtlık başlardı. Açlık, kavgalar. Tüccarlar olmadan Liman halkı açlıktan ölürdü ve binlerce Kent çalışanı maaş alamazdı. Bunun nasıl isyanlara yol açacağını düşünmek bile istemiyordu.

Tahtirevan hızla pazar yerine girdiğinde paniğin şimdiden başladığını görebiliyordu. Perdenin arasından bakarken boş tezgâhları, endişeli kuyrukları ve her yerde dolaşan askerleri gördü. Fiyatlar yükselmiş, tahıl çuvalları değerinin üç katına satılır olmuştu. Bir kadın arkasında dev gibi üç köle bulunan bir satıcıya avazı çıktığı kadar küfrediyordu. Ama insanlar bunu ödeyecekti. Yiyecekler mücevher fiyatına satılacaktı ve atılan yemek artıkları çöplerden toplanmaya başlanacaktı.

"Bize ne olacak?" diye fısıldadı Chryse. "Bağışlar yine de gelir mi?"

"Bilmiyorum. Bir süre için gelir. Zaten Ada yine de iyi durumda." Ne de olsa kilometreler boyunca tek yeşil alan orası,

diye düşündü. Orada zeytin, limon ve portakal yetişiyordu. Tapınak'ın altındaki ambarlar tahılla doluydu. Ama açlık ne kadar zamanda diğerk insanları buraya getirirdi?

Sonra birden tahtirevanın kapısını tuttu ve bağırdı. "Durun! DURUN! HEMEN!"

Altı köle bir anda durdu, şefleri ona dönüp şaşıarak baktı. "Hazretleri?"

Mirany elindeki Taşıyıcı maskesini Chryse'in kucağına fırlatarak dışarı fırladı. "Tut şunu."

"Nereye gidiyorsun? Ah, Mirany, askerler!.."

Harmanisini başına örttü. "Çabuk. Bana mücevherlerini ver, Chryse."

"Ne?"

"Hemen!" Chryse'm isteksizce çıkardığı yüzükleri kaptı, sonra kulaklarından küpelerini kopartırcasına çıkardı. Chryse tiz bir çığlık attı. "Onlar olmaz!"

"Burada bekle." Kölenin kolunu yakaladı. "Perdeler kapalı kalsın." Sonra tahtirevanlarla çevrili, artıklar ve maymun pislikleri için kavga eden köpekler ve yemek kuyruklarıyla dolu meydana koştu. Durup etrafına bakındı. Onu görmüştü. Neredeydiler?

Sonra bronz bir parıltı gözüne ilişti.

İki asker onu köle pazarına doğru sürüklercesine götürüyordu. Babanın bilekleri iple bağlanmıştı ve ipin diğerk ucu askerlerden birinin omzundaki bir halkaya takılıydı ama en azından zincirilenmemişti. Mirany arkalarından hızla gitti.

Bir köşeyi döndüler ve bir sonraki terasa çıkmalarından az önce onlara yetişti. Yolun girişinde bir ark ve üstündeki pencerede birkaç kırmızı çiçek vardı.

"Bekleyin! Bekleyin! Tanrı'nın emri!"

Muhafızlar döndü. Biri mızrağını kaldırdı ama onun yalnız olduğunu anlayınca tekrar indirdi ve saygıyla gözlerini yere çevirdi. Diğeri daha cüretkârdı ve düpedüz gözlerinin içine bakıyordu.

“Benim kim olduğumu biliyor musunuz?” diye sordu çabucak.

“Dokuzlar’dan biri.”

“Taşıyıcı. Tanrı’nın Taşıyıcısı.” Konuşan adamın tam karşısına dikildi. Gençti, korkusuzdu ve Mirany onu nasıl idare edeceğini bilmiyordu. *Bana yardım et, diye düşündü. Şimdi yardımına ihtiyacım var.*

Muhafız başını salladı. Bu onayladığı anlamına geliyor olmalıydı.

“Bu adam... Planlarda bir değişiklik oldu. Onu bana vermeniz gerekiyor.”

Baba hareketsiz duruyor, ona bakmamak için özen gösteriyordu.

Muhafızlar birbirlerine baktı. “Bize verilen emir...”

“Size ne emredildiğinin bir önemi yok.” Dik durup çenesini kaldırdı. “Ben söylüyorum. O benimle gelecek.”

Mızrak tutan muhafız dudaklarını yaladı. Mirany ondan emindi ama diğeri ona hoşlanmadığı bir şekilde bakıyordu. “Bu bizi aşar,” dedi. “Argelin onun satılmasını istedi. Kanıt olarak ona parasım götürmemiz gerekiyor.”

Mirany başını salladı. Adam gözlerini ondan ayırmamıştı. “Yani öyle olacak.”

“O zaman onu satın alırım.”

Çok çabuk olmuştu, acelesi ve korkusu baskın çıkmıştı. Seth olsaydı bunu başka türlü hallederdi. Daha sakin, daha

pazarlıkçı ve uyanık bir yöntemle. Ama buna zaman yoktu, eğer askerler onu aramaya çıkarsa...

Onlara hem kendinin hem Chryse'in mücevherlerini uzattı.

İfadesiz durmaya çalışmalarına rağmen muhafızların gözleri büyüdü.

"Bunu yapamayız..."

"Sizden alıyorum. Onu sizden satın alıyorum. Bütün bunlar sizin için. Bazılarını satın ve parasını Argelin'e verin. Gerisini kendinize saklayın. Bu on köle parası eder. Ama bu hemen şimdi olmalı ve bir sır olarak kalmalı."

Babanın ipi tutan elleri gerilmişti. Bir an martı çığlıklarının böldüğü bir sessizlik oldu. Sonra asker hareket etti. Mücevherleri kaptı ve bir darbeyle ipi kesti.

Aynı anda baba dönüp koşmaya başladı, Mirany de peşinden. Meydana dönerlerken adam bağırdı. "Telial neredede? Telial'yı da buldun mu?"

"Tahtırevana koş. Orada."

Chryse ayakta duruyordu, köleler tahtırevanı yere indirmişti. Mirany koşarken ona bakıyorlardı, Mirany babayı içeri itti ve Chryse'a, "Gir içeri! Çabuk!" dedi.

Acele eden köleler çömelip yüklendi. Fazladan eklenen ağırlık onların yavaşlamasına neden olmuştu, bu yüzden Chryse başını çıkarıp onlara seslendi. "Acele edin. Geç kaldık."

Nefes nefese olan Mirany yumuşak koltukta arkasına yaslandı. Karşısında duran baba iki büklümdü.

"Telial neredede?"

"Bilmiyorum! Seth benden sizinle ilgilenmemi istedi. Evimize gittiğimde kimse yoktu."

“Argelin bizi tutuklattı.” Baba ona bakıyordu. Yıkılmış gibiydi. “Nedenini bilmiyorum.” Sonra devam etti. “Ona ulaşmak için bizi kullanıyor olmalı. Telia’yı bu sabah götürdüler. O nerede? Ona ne yapıyorlar?” Sesinden acı çektiği belli oluyordu.

Mirany yüzüne maskesini geçirdi. Sesi boğuk ve yankılı geliyordu. “Sana söz veriyorum. Onu bulacağız.”

İzler çok belirgindi. Batıya gitmişlerdi ve Seth de onları izliyordu. Yanında Oblek sırtındaki çantayla yalpaladı. Alexos yavaşça sağa doğru sallandı.

Rüzgâr kumları kaldırıp onlara vuruyordu ve dayanılmaz bir sıcaklık vardı. Deri mataraları kumlu suyla doldurmak saatlerini almıştı ve bütün bu süre boyunca Oblek Çakal’a, evine, ailesine, anne babasına, onların anne ve babasına küfretmişti. Boş kumlara rağmen hiçbir Çakal ve Tilki’nin gittiğine inanamamıştı. Seth kendini, etrafta dolaşp ellerini gözlerine siper yaparak onları ararken bulmuştu.

Sonunda gerçeği kabullendiler ve tartışmalar başladı. Seth geri dönmelerini önerdi, Alexos yola devam etmeleri için ısrar ediyordu.

“Onu asla Kuyu’ya kadar götürmeyi başaramayız!”

“Ama oraya Oblek için gidiyoruz, Seth. Şarkılara ihtiyacı olan Oblek!”

Tartışma şişman adamın elini kuma dayayarak ayağa kalkıp çantayı sırtına almasına kadar sürdü. Sonra tepesinde durup Seth’e baktı.

Bir şey değişmişti. Gözleri daha sabitti, hâlâ kırmızı ve şişti ama daha sabitti, artık şeytan aramıyor gibi görünüyordu ve elleri daha az titriyordu. Dik durdu ve harmanisini başına bağlayıp uçlarını kirli tuniğinin boynundan içeri soktu. Sonra

Tilki'nin giderken kuma saplayarak bıraktığı kısa kılıcı aldı ve keskinliğini parmağıyla kontrol etti. Sesi kullanılmamaktan kuru ve paslanmış gibi çıkıyordu. "Sana borçlandım, mürekkep çocuk."

"Ben de sana borçluyum. Hem de iki kere."

Müziyen başını salladı. "Beni gözünü kırpmadan bırakırdı. Bize su ve yemek bırakmış. Bize geri dönme şansı vermiş. Eğer istiyorsan git. Başarabilirsin."

"Daha kısa süre önce sen kesinlikle..."

"Daha kısa süre önce aklım yerinde değildi. Şimdi ölmüş gibiyim, titrememi durduramıyorum, bacaklarım jöle gibi ve tenimin içinde dolaşan böcekler varmış gibi hissediyorum. Ama yeniden Oblek oldum. Hiçbir mezar faresinin acımasından faydalanıp geri dönmeye de niyetim yok." Kollarını kavuşturmaya çalıştı. "Bir zamanlar müzisyendim. Hem de en iyisi, en ender bulunanı. Onsuz yaşamı da tattım ve berbat. Ben artık kurumuş kalmak istemiyorum kâtip, şarkısız kalmayacağım. Orada ne varsa aşacağım, gerekirse yolun her santimini emekleyerek geçerim." Eğilerek Alexos'a baktı. "Haydi o zaman, beni sihirli Kuyu'na götür, eski dostum."

Şimdi, saatler sonra Seth ona bakıyordu. Şişman adamın dayanıklı olduğunu kabul etmeliydi. Kızgın güneş herkesi öldürebilecek güçteydi ama Oblek titremesine ve çıldırmasının üzerinden çok az zaman geçmiş olmasına rağmen Seth'in nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemeyeceği kişisel cehenneminden çıkmıştı. Çakal onun bittiğini düşünmekle yanılmıştı. Kaşlarını çatı. Mezar hırsız Küre'yi almıştı ve artık onlara ihtiyacı yoktu. Ama onların tamamlamaları gereken kendi yolculukları vardı.

Oblek tepesinden baktı. Sesi kuruydu. "İçmemiz lazım."

Seth başını salladı.

Yere çömeldiler. Barınak yoktu, kaya yoktu, bitki yoktu. Çakal'ın izleri uçsuz bucaksız çölde kaybolmuştu.

Deri şişe elden ele dolaştı ve her biri içerken diğerleri ona bakıyordu. Oblek yanan dudaklarındaki su damlasını dikkatle yaladı. "Bana yolu tarif et. Eğer sana bir şey olursa..."

Seth omuzlarını silkti. Sonra fısıldadı. "Hayvanlar'ın bölgesini geçtik. Birkaç tane daha var, Böcek ve timsaha benzeyen bir şey ama onlar çok kuzeyde kalıyor ve yolumuz oradan geçmiyor." Öyleydi. Küre Böcek'ten söz ederken, "*Çürümenin ve bozulmanın temsil edildiği hayvandır. Onun gücü en gizli yerlerde, mezarların küflü derinliklerinde ve vebanın bulaşıcılığında gizlidir,*" diyordu.

Eğer yatıştırılmazsa belli ki onun intikamı korkunç olurdu.

"Sonra?" Oblek çenesini kaşdı, ellerinin titremesini saklamaya çalıştı.

"Zor. Metin çok yıpranmıştı. Kuşların göçüyle ilgili bir şey vardı, başımızın üstüne tünemeleriyle ilgili." Dizlerinin soyulan derisini kaşdı. Bir sözcük daha vardı ama onu kendine saklamayı tercih ediyordu.

"Bize söyle," dedi Alexos usulca.

Seth panikleyerek ona baktı. Yutkundü. "Bir hiyeroglif. Onu deşifre etmek için eski yazmaları araştırmak saatlerimi aldı. Sretheb'in zamanından kalma bir hece tablosuyla yazılmış."

"Bu da ne demek?" diye homurdandı Oblek.

Seth kaşlarını çatı. Sonra devam etti. "Silip süpürme. Diri diri yemek."

Sessiz kaldılar. "Yiyecek olan bir yerden söz ediyor olamaz mı?" diye homurdandı Oblek.

Seth omuzlarını silkti. Hiçbiri buna inanmamıştı.

Alexos konuştu. "Çakal bu işareti okumuş olabilir mi?"

Seth aşağılayıcı bir tavırla yanıtladı. "Hiç şansı yok. O kendine çok güveniyor ama benim bile saatlerimi aldı."

"*Senin bile.*" Oblek başım salladı. Parıldayan topraklara bakarak devam etti. "Bizi bırakıp gitmemeliydi. Onu parçalara ayırmadan önce bunu onun o prens suratına söyleyeceğim."

"İşte asıl Oblek bu."

Archon gökyüzüne, batıda, uzakta belli belirsiz görülen bir daire şekline bakıyordu. "Kuşlar mı?" diye sordu Seth'e.

"Kuşlar değil." Çocuk ona en gizemli bakışlarından biriyle baktı. Sonra, "Sanırım kaçtılar. Rüyalarından," dedi.

Tiyatro tamamen dolmuştu. Her koltuk, her bir taştan oyulmuş oturma yeri erkekler, kadınlar, kâtipler, denizciler, tüccarlar ve fahişelerle doluydu, çeşitli seviyelerden köleler tepede ayaktaydı. Gürültülü konuşmalar ve Argelin'in muhafızlarının düzeni sağlamak için yaptıkları Mirany'yi hayrete düşürdü. Maskesinin içinden sesleri bozuk duyuyordu ve ter damlaları alnından süzülüyordu. Askerler gürültülü bir şingirtıyla bütün mızraklarını çaprazlayınca çıkan ses gösterinin başlayacağını haber veren timballerin sesi gibi duyuldu.

Dokuzlar kendileri için özenle düzenlenmiş gümüş yaldızlı yerlerine oturdular. Ortada bir mangal yanıyordu ve arkasında da Tanrı'nın aynaya bakan bir resmi vardı, en saf mermerden yapılmış, birbirine bakan ikiz yüzler.

Alexos. Hermia, Alexos hakkında ne söylemek istemişti?

Ayakta duruyordu, uzun ve gösterişliydi. Argelin onun yanındaki yerini almak için basamakları tırmanırken kalabalık sessizleşti.

Dokuzlar'ın geri kalanı da ayağa kalktı, beyazlar giymiş, şingirdayan baş süslerinden lacivert taşlarıyla süslü kuş tüyleri sarkarken sakince gülümseyen maskeleri yüzlerinde, kalabalığa doğru dönerek durdular. Başlarının üzerinde, gökyüzünde üç kuş daireler çiziyordu.

Argelin saygıyla eğilerek Sözcü'yü selamladı, sonra kalabalığa döndü. "Yurttaşlar. Saldırıya uğradık. Topraklarımız büyük İmparatorluk tarafından tehdit ediliyor, onlar bizden daha güçlü, daha fazla gemileri ve silahları var. İthalatımız kesildi, Liman işgal edildi, bunların hepsi İnci Prensi'nin topraklarımızdaki hazineleri ele geçirmek istemesi yüzünden. Tanrı'nın adına konuşuyor."

Akustik o kadar iyiydi ki neredeyse sesini yükseltmesi bile gerekmiyordu. Onu sessizlik yanıtladı, sözleri bütün yapıyı fısıltı halinde dolaşıyordu.

Esinti harmanileri ve elbiseleri uçuşturuyordu.

"Teslim olmamızı istiyorlar. Bizi yönetmek, vergiler koymak ve köleleri gibi satmak istiyorlar. Gücü ele geçirmek ve dünyaya Tanrı'nın ne söylediğini duyurmak istiyorlar. Ben diyorum ki, asla böyle bir güce sahip olamayacaklar. Oracle bize bu savaşı nasıl kazanacağımızı söyleyecek. Tanrı halkını kurtaracak!"

Alkış koptu. Önce tedirgin ve yavaş, sonra askerlerin bağırmasıyla bütün tiyatroya yayılan bir tezahürat oldu. Argelin düzgün ve sakalı özenle şekillendirilmiş yüzünde sakın bir ifadeyle onları izliyordu. O bir oyuncu, diye düşündü Mirany. İzleyicisini korkutan çok iyi bir oyuncu. Adam elini kaldırınca gürültü azaldı.

"Sizden beni onlara teslim etmenizi istiyorlar. Eğer bunu istiyorsanız giderim. Yalnızca söylemeniz yeterli."

Rhetia'nın küçümseyici bakışlarla kıpırdanmasının dışında her şey sessizdi. Kimse kıpırdamıyordu, kalabalık en ufak bir hareketlerinin başlarına bela açacağı korkusuyla dehşet içinde donakalmıştı. Argelin'in gözleri sıraları taradı, askerler kıpırdamadan izliyordu.

Nefes almaya bile korkuyorlar, diye düşündü Mirany.

En azından senin arkasına saklanabileceğin bir maske var.

Neredeyse şaşkınlıktan soluğu kesilecekti. Chryse'in gözleri maskesinin deliklerinden ona kilitlendi.

"Sen! Konuşmamı istemiyorsun umarım, öyle değil mi? Bütün bu insanların önünde?"

Konuşabilirdin. "Git teslim ol!" diye bağırabilirdin. İnsanlar da sana katılabilirdi, ayaklarını yere vurup alkışlayabilirlerdi. Cesur olanlar. Onun bu blöfünü görebilirdin, Mirany.

Sessizlik korkunçtu. Baskının onu boğacağını zannetti. Tanrı'nın sesi soğuk ve ciddiye. *Hayır. Onları hor görme, Mirany çünkü hepsi senin gibi.*

Argelin selam verdi. Sonra tekrar onlara baktı. "Sizin güveniniz arkadaşlar, bana onur veriyor." Burada gizli bir aşağılama vardı ve Mirany bunu hissetmişti, Rhetia da hissetmişti. Saki öne doğru küçük bir adım attı.

Dokuzlar'ın geri kalanı dondu.

Hermia çabucak dönerek ellerini kaldırdı, tütsülüğe bir tutam tütsü attı. Çatırtılarla yanmaya başlarlarken etrafa kokulu bir duman yayıldı.

Kolları iki yana açık, dumanı içine çekti. Argelin geriledi. "Söyle bize Tanrı'nın Sözcüsü. Oracle ne buyuruyor? Oracle sen neredeysen oradadır. Tanrı burada ve onu yalnızca sen duyabilirsin."

Mirany döndü. Rhetia hareketsizdi, sakinliği insanı etki-
liyordu.

“Ona izin verme!”

*Onu durduramam. Ama risk alacağım sanmıyorum. O
Argelin’in bu savaşı kaybedeceğini düşünüyor.*

“Kaybedecek mi?”

Sessiz ol, Mirany. Kendi konuşmamı duyamıyorum.

Hermia sallanıyordu, maskesinin açık ağız kısmından soluk
sesleri duyuluyordu. Chryse ve Ixaca düşerse tutabilmek için
ona yaklaştı. Argelin konuştu. “Parlak Olan, Güneş Lordu, Fare
Tanrı, Akrep Kral. Bize yol göster.”

Kelimeler ağızdan çıktı. Yankılanırken bütün tiyatro hepsini
duydu. Sözcükler şöyleydi: “Bir kurban. Bana sahip olduğunuz
en değerli şeyi verin.”

“Bir şey mi öldürmüşler?”

Loş ışıkta Seth yere çömelmişti, kumdaki çukurları inceli-
yordu. “Belki. Bu kan. Ve bak, bunlar da kuş tüyleri.”

“Neyle?” diye homurdandı Oblek. “Tilki’nin oku yoktu.” İri
adam kollarını kendi bedenine sarmıştı. Kontrolsüzce terliyordu.

“Belki düşmüştür. Sürülerden birinden.”

Alexos tüyleri aldı. Onlara yakından bakıyordu, koyu renk
gözleri ilgiyle tüylerin birleşme yerlerine, sıklığına, boyutlarına
kilitlenmişti, uzun parmakları onları aralarında boşluk kalma-
yacak şekilde düzeltiyordu. “Fakat bunlar bir tür kuştan değil,
Seth. Değişik türden kuşlara ait.”

Seth ayağa kalktı. Gölgesi de onunla birlikte kalktı, öğlen
saatlerinden beri yollarını tıkayan yumuşak kum tepelere doğru

uzuyordu. Artık gece olmuştu, karanlık birden çökmüştü ve ay, dağların tepesinde alçakta duruyordu.

Uzanıp onlara dokundu. Küçük sarı tüyler. Biri uzun, siyah-beyaz ve kırık. Bir avuç gri yumuşak tüy. Bir çeşit flamingoya ait görünen pembe uzun tüyler.

“Bunlara da bak.” Alexos kumdan bir şeyler çekiyordu. “Bunlar da martı tüyü.”

“Bu pis çölde martı olmaz.”

“Olmaz, Oblek, bunu ben de biliyorum. Bir de buna bakın.”

Bir kumaş parçasıydı. Oğlan çekince kumdan o kadar ani çıktı ki sırtüstü yuvarlandı. Koyu kırmızı ve çizgiliydi, parlak renkli bir kumaştı. Sessizce ona baktılar, ıslaktı ve kan lekeleleriyle kaplıydı. Konuşan Oblek oldu. “Bunu Tilki kullanıyordu. Başına sarıyordu.”

Seth eline alıp kumaşı çevirdi. Çok kan vardı.

“Bunu ne tür bir kuş yapabilir?” diye fısıldadı.

Alexos aniden yukarı baktı. Uzakta, batıda, neredeyse dağ sıralarının arasına gizlenmiş karanlık bir şey kanat çırpıyordu.

“Her neyse,” dedi soluğunu vererek, “geri geliyor.”

Onu bembeyaz giydirmişler, tüylerle süslemişlerdi.

Mirany göz deliklerinden onun basamaklardan çıkarıldığını gördü, askerler sepetlerin kapaklarını kaldırdıkça gökyüzüne bir bulut gibi dağılan beyaz güvercinler salmıyordu.

Telia.

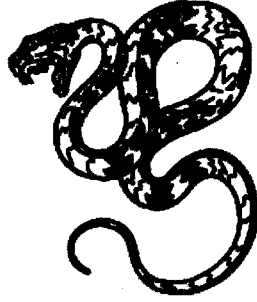
Kalabalığın içinden biri köpek gibi uludu. Bu Seth’in babasıysa, Mirany onu sıkı sıkı tutuyor olmalarını diledi.

Küçük kız sessizce, yüzünü kalabalığa dönerek durdu. Yüzü sakindi, Mirany’nin daha önce de gördüğü gibi yoğun düşünce-

ler içinde kaybolmuş gibi duruyor, korkusuz yüzlerden oluşan insan denizine bakıyordu.

Argelin gelip elini onun omzuna koydu, kız ona ciddi bir ifadeyle baktı. Onu taş sunağa doğru götürdü ve kaldırarak üstüne çıkardı, çıplak ayakları kenardan sarkıyordu.

Sonra Hermia'ya döndü. "Parlak Olan. Archon burada değil. Halkı için kendi yaşamım veremez. O yüzden onun yerine size başkasını getirdik."

Küçük şeyler bir araya geliyor

Kuş devasaydı.

Kanat açıklığı neredeyse onu havada tutmaya yetmeyecek kadardı, hava akımlarına kendini teslim ederek gökte hareketsiz süzülüyordu. Karadan gelen sıcak dalgalar karşısında hafifçe yön değiştiriyordu. Sonra alçaldı.

Yavaşça zikzak çizmeye başladı, gözleri tüylerin ve kan lekeli kumaşın olduğu zeminden hiç ayrılmıyordu. Her tarafta kum çukurları ve tepeler vardı, sanki orada bir kavga olmuş gibi görünen ayak izleri oraya kadar gidip sonra aniden bitiyordu.

Kuşun gururlu ve heybetli görüntüsü tartışılmazdı. Güçlü ayakları bedeninin altına kıvrılmıştı. Gece topraklarında hiçbir şey kıpırdamıyordu, ne bir fare, ne de bir böcek. Kilometreler boyunca hiçbir şey yoktu.

“Ne yapabiliriz?” diye fısıldadı Mirany.

Biz mi?

“Bir şey yapmalıyız! Ona göz kulak olmamı istedi benden... anlamıyor musun, hepsi benim suçum!” Çığlık atmak, bağırarak ortaya fırlamak istiyordu. Seth’i düşünmek acı veriyordu.

Bu çok aptalca, Mirany. Pek çok insan bir arada hareket ediyor. Chryse sana mektubu vermedi, Argelin onları tutukladı. İnsanlar her zaman kendi hareketlerinin çok önemli olduğunu düşünür. Sesi neredeyse somurtuyormuş gibi geliyordu. Mirany dehşete düşerek fısıldadı. “Onu kabul etmeyeceksin, değil mi?”

Sessizlik oldu. Sonra, *O da başka bir konu. İnsanlar her zaman her şeyin en iyisini bildiklerini düşünürler.*

Duman ve tütsü. Binlerce seyirciden yükselen ısı, taş oturakları ısıtan sıcaklık, bayraklarla donanmış sahne. Yumruklarını sıktı.

“Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim.”

Telia dağınık kâküllerinin arasından görünen koyu renk gözleriyle ona bakıyordu. Argelin dönüp başım salladı, bir köle ileri çıkıp kızın oldukça sessiz bir şekilde yatmasına yardım etti. Büyük ihtimalle uyuşturulmuş olmalıydı. Bir anda bu planın gerçekleşmesine Hermia’nın da yardım etmiş olduğu gerçeği Mirany’ye çarptı. Argelin ve Hermia bunları birlikte planlamıştı.

Sözcü sallanarak ve ayaklarını sürüyerek öne çıktı. Yoğun bir baharat kokusu yükseliyordu ve baş süsü o kadar ağır görünüyordu ki zarif boynu bükülmüştü. İki elini sunağa koydu ve başını yukarı kaldırarak şahin gibi gözleriyle kalabalığı süzdü.

“Bu adağı kabul ediyorum, halkım. Ve inanın bana, sizi kurtaracağım.”

Tezahüratlar azaldı. Bu kez gözle görülür bir rahatlama olmuş gibiydi. Liman’daki top atışları duyulabiliyordu.

“Onlar senin konuştuğunu sanıyorlar,” dedi Mirany öfkeyle titreyerek. “Neden onlara göstermiyorsun...”

Sen neden göstermiyorsun? diye fısıldadı.

Kuş daireler çizdi. Gagası uzundu, korkutucu bir kanca gibiydi.

Yükseldi ve yeniden daire çizdi.

İçgüdüleri avının oralarda olduğunu söylüyordu ama çok büyüktü ve batıda bir yerlerde bir şey küçük pençe sesleri çıkararak bir şeyleri tırmalıyordu.

Döndü ve kanatlarını çırpı. Gitmişti.

Sessizlik içinde ay ışığının altında vahşi yaşam sürüyordu. Sonra kumlar birden patladı.

Kumdan, önce bir kol çıktı sonra bir başkası fırladı. Seth ağzına dolan kumları tükürdü, bacakları, karnı ve kolları ezilirken üstündeki kum ağırlığından kurtulmaya çalıştı. “Oblek!” diye haykırdı ve yanında başka çukurlar açılırken bir tanesinden öksürerek kum içinde kalmış müzisyen çıktı, yüzünde dehşet ifadesi vardı. Seth kör olmuş gibi hissederek doğrulmaya çalıştı. Yüzündeki saçları çekti ve el yordamıyla Alexos’u aradı.

“Archon! O gitti! Güvendeyiz!”

Kanlı canlı bir el ona dokundu. Oblek parmaklarıyla kumları kazarak oğlanı çıkarmaya çalıştı. “Alexos?”

İnanmaz bir bakışla Seth’e döndü. Sonra ikisi kazmaya başladılar, ellerini kürek gibi kullanarak, yan yana. Ama bir şey bulamadılar, Seth kalkıp ayakta durarak etrafına bakınmaya başlayana kadar boş yere kazdılar.

Oblek’in kükremesi dehşet doluydu. “Archon! *Neredesin!*”

Bronz kâse boştu, Mirany’nin ayaklarının dibinde duruyordu. O sabah Oracle’ın başında dakikalarca durduğu halde içine hiçbir şey girmemişti. Ama Hermia bunu düşünmüş olmalıydı çünkü Telia’nın tepesinde dikilirken elleri boş değildi. Kıvrık bir hançer taşıyordu, kabzası zümrüt ve incilerle donatılmıştı, bronz bıçak kısmı tırtıklıydı.

Mirany soğuk soğuk terleyerek dehşet içinde durdu. İtiraz etmeye kalksaydı daha ağzından birkaç sözcük çıkar çıkmaz askerler onu yakalar ve “Leydi’nin bayıldığını” açıklarlardı. Rhetia’ya baktı, uzun boylu kız dimdik duruyordu. Bunun olmasına izin mi verecekti? Büyük ihtimalle. Rhetia acımasızdı. Eğer Hermia bir kurban verip savaşı yine de kaybederlerse, bunu ileride onun Tanrı’yı duymadığının bir kanıtı olarak kullanmak çok işine gelecekti ve insanları ona karşı kıskırtabilecekti. O küçücük kız Rhetia’nın umurunda değildi.

“Ama benim umurumda. Sen de yardım edeceksin, değil mi? Edeceğini biliyorum.”

Yanıt gelmedi. Mirany çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve ileri çıktı.

“DURUN!”

Küçük, tek bir sözcüktü ama etrafta çınladı. Çıkardığı sesin büyüklüğüne kendisi de şaşırان kız dehşetle irkildi ve etrafına baktığında yalnızca soğuk, kızgın, kibirli yüzler gördü.

Sözcü’nün maskesi anında ona döndü. Argelin’in yüzü kıpkırmızıydı.

Daha emirler yağdırmaya başlayamadan kız tekrar konuştu. “Durun!” Ve o anda sanki aniden bir huzur ışığında yıkanır gibi ay ortaya çıktı. Altın gibi bir ışık herkesin üstünde parladı, kız bu işin arkasında onun olduğunu biliyordu, sahnenin arkasında Tanrı’nın resmi olan yer ışıklar içindeydi. Onların yüzlerinden, askerlerin gerilemesinden ve sonra yere diz çökmesinden. İnsanların şaşkınlıkla kalakalmasından ve esintinin tiyatronun sıraları arasında dolaşmasından bunu anlamıştı.

Döndü. “Tanrı burada,” dedi, sesi net ve yüksekti. “Tanrı.”

Başta hiç hareket etmedi. Onun yerine insanlara baktı. Uzun bedeni, beyaz tuniği, maskeli yüzü ve Mirany’nin her

sabah gördüğü incinmiş gibi bakan gözleriyle Tapınak'taki heykeller gibi saf ve temiz görünüyordu. Üzerindeki tek ışık aydı. Mirany'nin yanından geçerek basamaklardan inerken ay ışığı saçlarında parlıyordu, sunakta donmuş gibi duran Hermia'nın yanına yürüdü ve Telia'nın elini tutarak onu kalkmaya zorladı. Sonra onu kaldırdı ve küçük kız uykulu gözlerini ovuşturarak otururken yanında durdu.

Sessizlik seslerle doluydu. Bombardıman artık duyulmuyordu ama gece gece öten sürüler halinde kuşlar daha önce hiç ötmedikleri kadar güçlü ötüyordu. Rahatsız olmuş gibi bağırان martılar dalıp sudaki avlarını yakalarken bağırıyorlardı. Fareler de ortaya çıkmıştı. Kediler Liman'daki milyonlarca cıvı, kırma kedi, kapıların altından, askerlerin ayaklarının arasından geçerek zümrüt yeşili gözleriyle etrafta dolaşıyordu. Tanrı'nın yaşamı etrafta dolaşıp onlara hayat veriyordu. En önemlisi de akrepler.

Argelin bir küfür savurdu, Chryse çaresizce içini çekerek hıçkırdı.

Etraflarında herkes hareket halindeydi, canlıydı. Ay ışığı karmaşayı aydınlatıyordu. Bütün deliklerden, mermerlerin arasından, bayrak direklerinden, Yağmur Kraliçesi'nin sakın yüzüyle oturduğu yerden, her taraftan bir şeyler çıkıyordu. Kırmızı, altın rengi, siyah, irili ufaklı yengeçler, akrepler Tanrı'larına ulaşmaya çalışıyordu.

Sahnedeki hiç kimse tek bir kasını bile oynatmaya cesaret edemiyordu.

Ve Tanrı konuştu. *Ölüm olacak, eğer ölüm istiyorsanız. Barış olacak, eğer barış istiyorsanız. Benim tek yapabileceğim, bir zamanlar çaldığım üç elmayı yerine koymak ve size Kuyu'nun yerini göstermek, böylece içebileceksiniz. Ve evet, eğer dilerseniz nehirler yeniden akabilecek.*

Telia'yı yavaşça yere, nazıkçe onun elini tutan Ixaca'nın yanına indirdi. Sonra etrafta dolaşan akreplere aldırmadan çıplak ayaklarıyla Hermia'nın yanına yürüdü.

İki maskeli birbirlerine baktılar, parlak metalin arasından yalnızca gözleri gözükiyordu.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Hermia.

Dinle beni, Sözcü. Sözümü kesme.

Hermia gerilerek ona baktı. "Gerçekten sen olabilir misin?"

Kurban yok. Ben dönene kadar olmayacak ve o zaman da ihtiyaç olursa kurban ben olacağım. Benim kim olduğumu biliyorsun. Arkasını dönerek sahnenin gerisine doğru ilerledi, çıkışta durdu. Tamamen aydınlıktı, zamanlama harikaydı tam bir oyuncu gibi. Korkma Hermia. Sen bunu uzun zamandır biliyorsun.

"Seth. Bana yıldızdan söz et."

Seth bir kedi gibi dönerek yerinden sıçradı. Alexos bacaklarını çaprazlamış, su çantalarının yanında oturuyordu.

"Nereden çıktın sen?"

"Kendim kazarak çıktım." Oğlan ikisine de tuhaf bakıyordu. "Boğulduğumu mu sandınız?"

Kumlardan grileşmiş Oblek ona baktı. Sonra yutkundü ve yüzünü eliyle sildi.

"Çakal neden onda bir yıldız olduğunu söyledi?"

Seth müzisyene baktı. İkisi de biraz önce oğlanın orada olmadığını biliyordu. Oblek hiçbir şey söylemeden titreyen elleriyle suya uzandı. Gökyüzüne baktıktan sonra Seth kendini sakince oturtmak için zorladı.

“Ben o yıldızı sana hediye olarak satın aldım,” dedi boğuk bir sesle. “Çakal onu benden aldı. Yanında götürdü.”

“O da mı düştü? Diğerleri gibi mi?”

“Denize düşmüş.”

“Ve sonra üç tane oldular.” Koyu renk gözleri parladı. “Gör-müyor musun, üç elma yıldıza dönüşmüştü. Onları sapasağlam taktığımı sandım ama gevşeyip düşmüşler ve şimdi buradalar, onları yanımıza almalıyız.” Neşeyle başını salladı.

Oblek homurdandı. “Eski dostum. Tanrı adına, sen ne-redeydin?”

Alexos onlara kafası karışmış gibi baktı. “Buradaydım, Oblak, değil miydin?”

Müzisyen yanmış dudaklarını yaladı. “Burada değildin. Seni aradık. Senin için endişelendik.”

Oğlana bakarken gözlerinde beliren korkuyu Seth ilk kez görüyordu. Oblak’ın gözleri ona kaydı ve devam etti. “Kuş git-tiğinde sen bizim seni gömdüğümüz yerde yoktun.”

Alexos hafifçe omuzlarını silkti ve ayağa kalktı. “Mirany’yle konuşuyordum. O Telia’yı korumaya çalışıyor, Seth.”

Dehşete kapılan Seth’in yüzü kıpkırmızı oldu. “Öyle mi?” dedi soluk soluğa.

“Evet. Senin ondan istediğin gibi.” Alexos ciddi bir ifadeyle gülümsedi. “Acele edelim, olur mu? Çakal’a yetişmek istiyorum. Yıldızımı istiyorum.”

Kimse konuşmadı. Üç gölge ay ışığının altında sessizce yürüdü, gökteki avcırı kollamayı ihmal etmiyorlardı. İnce harmanisine sarıyan Seth hızla düşündü. Mektubu biliyorsa başka neler biliyordu? Argelin’in adamlarının onu izlediğini mi? Onlardan hiç iz yoktu. Bu nasıl bir kuştu, çok büyüktü. Çakal’ı

öldürmüş müydü? Yakında yarısı kum yengeçleri tarafından yenilip temizlenmiş kemiklerine rastlarlar mıydı?

“Seth.”

Oblek’in homurtusuydu, şişman adam önlerinde durmuştu.

Bir an için soğuk bir korkuyla Seth onun ne bulduğunu tahmin etti, bunda zorlanmamıştı. Çakal’ın ona ne faydası olmuştu?

Ama müzisyen bir yeri işaret etti. “Bu da ne?”

Kilometrelerdir tırmanıyorlardı. Şimdiyse simsiyah gökyüzünün önünde karşılarında bir bina yükseliyordu. Duvarları ve kuleleriyle yıkıntı halinde bir binaydı. Başta bir kayahğın üstüne oturduğunu ve sırtını Ay Dağları’na yasladığını düşünmüştü ama sonra gözleri alışınca kayanın bir kaleye dönüştürüldüğünü gördü. Taşlar binanın ana malzemesini oluşturmuştu, kuleler ve minareler o denli yıkılıp dökülmüştü ki, neresinin insan eliyle yapılıp neresinin kayadan oluştuğunu ayırt etmek imkânsızdı. Siyah görünüyordu ama alçalan ayın üzerine vuran ışıkları parlamasına neden oluyordu.

Onlar öylece durup bakarken gökyüzü soldu. Arkalarında, kilometrelerce gerilerinde, sanki üzerinden yaşamlar kadar zaman geçmiş bir yerlerde, Ada, Liman, deniz ve Ölümler Kenti’nde güneş doğuyordu. Seth, “İnsanlarla dolu,” diye fısıldadı.

“İnsanlarla değil. Küçük şeylerle. Bir araya gelmişler.” Oblek’in elleriyle korumaya çalıştığı gözleri kumlu rüzgârlar nedeniyle berbat olmuştu. “Milyonlarcası.”

Alexos başını salladı. “Kuşlar,” dedi sakince.

Arenanın çevresinde ışıklar yanmış, meşaleler yakılmıştı. Akrepleri karanlıkların içine geri gönderdiler, böcekleri kovdular ve kediler de evlere geri döndü. İnsanların durumu farklıydı,

onlar ışıkların olduğu bölgede toplanmış konuşuyor, gördüklerini ve mesajı enine boyuna tartışıyor, Mirany'ye göre bütün bunlar sanki tuhaf bir gösteriymiş gibi davranıyorlardı. Belki de öyleydi. Argelin çekilmişti, korumaları onun etrafında etten duvar örmüştü, Hermia'ya endişeli bir bakış atmasına rağmen buna karşılık alamamıştı. Aslında Hermia da kimseye tek kelime etmeden kaçarcasına oradan ayrılmış, tahtirevanına atlamış ve ona katılmak için arkasından gelen Chryse'in suratına kapıyı kapamıştı.

Huzursuz olan Dokuzlar'ın geri kalanı birbirlerine bakıyordu.

Mirany maskesini çıkarıp gözlerine gelen saçını çekti. Gidip Telia'nın elini tuttu. "Beni tanıdın mı?"

"Sen o kızsın. Seth'in arkadaşı."

"Adım Mirany."

"O senden hoşlanıyor." Telia dik taş basamaklardan inen babasına baktı. Babası onun elini sıkıca tutmuştu. Yüzü bir anda birkaç yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Ama bütün söyleyebildiği, "Biz nereye gideceğiz?" oldu.

Mirany hızla düşündü. "Kent'e. Seth'in geçiş iznini kullanın. Patty adındaki temizlikçi kadını bulun, ona sizi benim gönderdiğimi söyleyin. Sizi Kreon'a götürür. Onun yanında kahn."

"Albino olan mı?"

"O... bundan çok daha fazlasıdır. Sizin geldiğinizi bilecektir."

Baba sabırsızca askerlere baktı. "Peki ya sen?"

"Ben olduğum yerde daha çok işe yararım. Çabuk gidin!"

Adam başını salladı ve çocuğu çekti. Basamakların sonunda durup arkasını döndü. "Sana asla yeterince teşekkür edemem. O senin için geldi."

Mirany yanıt veremeyecek kadar yorgundu. Adam koştururcasına uzaklaşırken Liman'dan büyük bir gümbürtü koptu. Bağırışma sesleri duyuldu, daha önce hiç duymadığı gürültüler vardı, çarpışan metal sesleri, korkunç bir sarsıntı. Birisi kolunu sıkıca yakalayıp sarstı. "Leydi! Acele edin!"

Tahtirevana doğru yarı uçarcasına itildi, biner binmez adamlar koşmaya başladı. "Neydi o? Neler oluyor?"

Yüzü ıslıl ıslıl olan Rhetia perdeleri açtı. Alevler yüzünde kırmızı bir yansımaya neden oldu, neşeyle açıkladı.

"Jamil saldırıyor."

Yedinci Adak
Mavi Yumurta

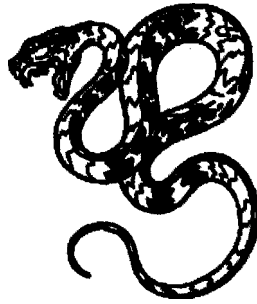
Tanrıların güçlü olduğunu sanmayın. Biz sizden daha kırılganız.

Ne kadar da kolay unutuluruz! Kaderimiz çok hassastır, onun için size muhtacız ve siz de ne kadar değişkensiniz.

Ağaçlardan, kuşlardan ve tuhaf şeytanlardan kendinize tanrılar yapmışsınız. Taşlara tapmış, hakkımızda milyonlarca mitolojik hikâye uydurmuşsunuz. Güçlü zamanlarınızda bizimle alay etmiş, zayıf zamanlarınızda çaresizce bize dua etmişsiniz.

Dünyayı mavi bir küre gibi iki elimin arasında tutuyorum ama birinizin ağlaması bile içime işliyor ve onu yok edemiyorum.

Tanrılar sizin önünüzde birer çocuk gibidir.

Dehşet yuvası

Saka kuşları, diye karar verdi Seth arkın altından dikkatle geçerken.

Milyonlarca ama milyonlarca saka kuşu vardı, muhabbet kuşları, ispinozlar, papağanlar, serçeler, bilmediği türler, uzun kuyruklu, değişik tüyleri olanlar, beyaz tenli prensesler ve cinli perili masallardan fırlamış gibi duranlar, buraya kadar kilometrelerce uçmuşlardı.

Terk edilmiş bir şehri tüylü bir tabakayla kaplamışlardı. Kanat sesleri ve minik ciklemeleri, aralarındaki itiş kakışlarıyla kum tepeciklerini ve eski taşların üstünü tamamen doldurmuşlardı. Yerler beyaz kuş pisliğiyle kaplıydı ve Seth yürüdükçe botları yüzyıllar boyunca orada üst üste birikmiş sakız gibi yapışkan maddeye gömülüyordu. Havada kötü bir koku vardı. Oblek yüzünü iyice kapatmıştı, aldırılmaz görünen bir tek Alexos vardı, ekmek artıklarıyla kuşları kendine çekmeye çalışıyordu.

Kuşlar boncuk gibi gözleriyle onlara bakıyordu. Küçük bedenleri her tarafta sıralar oluşturacak şekilde yan yana dizilmişti.

Tünemiş veya sarkmış bir biçimde bitip tükenmek bilemeyen bir hareket içindeydiler.

Onlardan başka canlı yok gibi görünüyordu.

Oblek kapının girişinde durakladı. Etrafına dikkatle baktı, sonra Seth'e elini salladı. İlerledikçe şehir daha da uğursuz bir görünüm kazanıyordu, yaklaşık bir saatten beri yıkık dökük sokaklar ve meydanlardan geçiyorlardı. Güneş şimdiden kahverengi tuğla duvarları dokunulmayacak kadar ısıtmıştı.

"Hızlanın!" diye seslendi Seth arkasından gelen Alexos'a.

"Ne kadar çok kuş var, Seth! Bu kadar kuş ne yiyor?"

Bu iyi bir soruydu. Burada hiçbir şey yetişmiyordu, sudan da hiç iz yoktu. Yıkık yapı kayalıklara kadar yükseliyordu. Boş ve tozla kaplı odalar çatısızdı, yalnızca sütunları vardı ve bir de çöl rüzgârının kurutup aşındırdığı gerçek boyutlu, kırılmış heykeller. Emekleyerek kalıntılardan birinin altından geçerken, Seth başını kaldırıp ona baktı. Kısa bir tunik giymiş bir bacak ve bir beden gördü, altında da kayalardan özenle kazınmış bir kaide vardı. Kırık parçalar her yere dağılıp engeller oluşturmuştu ve üstlerinden tırmanarak geçmek zorundaydılar. Bir tanesi ayaklarının altından kayınca Seth tökezledi ve elini taş koyarak döndü. Oyularak tüyler yapılmıştı, çok büyüktü. Bir kanattı. Buna şüphe yoktu. İki sıra halinde dizilmiş devasa kanatlı yaratık heykelleri taşlı yolun iki yanında duruyordu. Hiçbirinin yüzü yoktu, sanki yüzlerce yıl önce bir ordu buraya gelerek bu tuhaf mabutları kırıp dökerek yok etmişti.

"Onlar tanrılar mı?" diye fısıldadı Seth.

Oblek omuzlarını silkti, Alexos'a baktılar. Siyah bazalt bir heykelin yanında dururken yüzü çok yorgun ve solgun görünüyordu. "Eğer öyleyse Seth, umarım onlara tapanlar burada değildir."

Kentte yukarı doğru ilerledikçe karanlık ve başsız şekiller kanatları kapanarak çömeliyordu. Buraya çölün sıcak rüzgârları geliyordu. Yukarılarda bir nokta daireler çiziyordu.

“Çakal buraya gelmiş midir?” diye homurdandı Oblek.

“Küre yolun buradan geçtiğini söylüyor. İşaretli bir kuyu var. Onu arayacaklardır.”

“Eğer hâlâ hayattalarsa.”

İç koridor kuşlarla doluydu. Yaklaşırlarken binlerce göz onları izliyordu, huzursuzlukları artmış, gürültüleri çoğalmıştı.

“Duvar dibinden gidin,” diye fısıldadı Seth. “Onları rahatsız etmeyelim.”

Oblek’in küçük gözleri sağa sola hareket etti. “Sen önden git,” dedi soluk soluğa.

Seth ona baktı, sonra kemerin içinden geçerek karanlığa adım attı. İlerledikçe daha da beter oluyordu, yerler beyaz maddeyle kaplıydı. Hiç ses çıkarmadan ve yavaş adımlar atarak yolunu bulmak zorundaydı. Tepelerindeki kuşlar sanki zihnini ağırlaştırıyor, düşünmesini zorlaştırıyor gibiydi. Taşlar kenara konmuş, yol açılmıştı. Sonra, tozlu bir dönemecin ardından onları gördü.

Sessizce Oblek’e baktı ve eliyle işaret etti.

Ayak izleri. Botlar, iki kişi olabilirdi, belki daha fazlaydı ve yanlarında başka birilerine ait izler vardı. Çıplak ayaklı, tuhaf şekilli. Uzun parmakları kanca gibiydi ve topuk kısmından tuhaf bir uzantı çıkıyordu.

Oblek’in derin bir soluk aldığını duydu.

Hiçbir şey yoktu, belli belirsiz bir ses vardı ama yeterli değildi. Bir kuş cikledi, kanat çırpı. Bir diğeri havalandı, hareketlendi, bir an sonra hepsi havalanıyordu. Panikle dolu

çığlıklar atan gagalar, korkuyla çarpan kanatlar ve akılsız bir dehşet gruba hâkim oldu.

“Yere yatın!” Oblek, Archon’u yakaladı ve bir eliyle kuşların çırpan kanatlarından korunmaya çalışırken diğeriyle oğlanın başını koruyarak onu yola doğru çekti. Seth kemerin altına atladı, çırpan bedenler duvarlara, taşlara çarparken yırtıcı gagalar ve pençeler saçlarına pike yapıp ellerini yırttı. Gürültü dayanılmazdı, tırmadıkları bütün o sokaklar boyunca her yerden kuşların havalandığını ve bu rengârenk kütlenin birilerini alarma geçirdiğini biliyordu. Çünkü orada birileri yaşıyordu. Ya da bir şeyler.

“Buraya!” diye bir çığlık attı Seth.

Oblek kalkmaya çalıştı ama kuşlar izin vermedi. İki büküm olan Oblek kollarını Alexos’un bedenine dolamıştı, küfürler ve lanetler yağdırarak kemerin altına doğru yürüdü ve Seth uzanarak onu yakaladı. Hep birlikte yaralar, bereler ve kesikler içinde yuvarlandılar. Kuşlar her yerde kontrolsüzce uçuyordu, birbirlerine ve tepedeki kemere çarpıyor, çaresizce oradan çıkmaya çalışıyorlardı. Gözlerini vahşi bir saldırıdan kurtaran Seth arkasında sert bir şey hissedince hemen döndü.

Bir kapı.

Onu itti, yerdeki taşlardan zor açılıyordu ama yine de hareket etti. Sonra Oblek geldi, bütün gücüyle abanarak kapıyı açtı ve aralıktan öbür tarafa geçtiler. Basamaklar onları yukarı, karanlığa çıkardı ve hiç durmadan koşarak tırmandılar. Onlar çıktıkça aşağıdan gelen gürültü ve karmaşa azalıyordu.

Sonunda Oblek durdu ve soluk soluğa duvarlara tutundu. “Tanrım,” demeyi başardı.

Seth ağrıyan tarafına doğru eğildi. Sonra o da oturdu.

Alexos ağlıyordu, korkusunu bu şekilde boşaltıyordu. Yüzünde bir çizik vardı ama hepsi o kadardı. Oblek'in ellerinin üstü yaralıydı, kuşlar pençelemişti. Seth kendisinin de yara bere içinde olduğunu hissediyordu, tozla kaplıydı ve boğazı kum doluydu. Bir su şişesi çıkararak minnetle birkaç yudum içti. Sonra diğerlerine geçirdi. Oblek'in titreyen parmakları onu sessizce aldı ve tek bir damlasını bile dökmeden içti. Şişman adam içtikten sonra başını salladı ve terli derisinden tozlar kalktı. "Nasıl bir dehşet yuvasına daldık biz böyle?"

Bir süre sonra Seth yukarı baktı.

Basamaklar gittikçe karanlıklaşıyordu. Yukarıdan bir pencereden süzüldüğü anlaşılan hafif bir güneş ışığı aydınlığı vardı. Bir kuş oradan girip çıktı. Burası daha serindi, duvarlar kalın olduğu için dışarıdaki bunaltıcı sıcaklığın içeri girmesini önliyordu.

"Aşağıya geri dönmemizin bir anlamı yok. Bu yoldan devam edersek yukarıda bir yerlerden çıkarız. Başka bir çıkış bulmak için şimdi tırmanmamız lazım."

Oblek kendini tırmanmak için zorladı. "Parmak ucunda yürümemize de gerek yok. Sen iyi misin, Archon?"

"Burayı hiç sevmemişim, Oblek."

"Ben de sevmemişim, eski dostum."

"Burada yaratıklar var. Kuşa benziyorlar. Öfke dolular."

Oblek kocaman kolunu ona doladı. Oğlan yukarı bakarken ciddi yüzü kir içindeydi. "Seni seviyorum, Oblek," dedi aniden.

"Ben de seni seviyorum, eski dostum. Geri döndüğümüzde senin için binlerce yaşamın boyunca bile duymadığın şarkılar yapacağım. Şimdi yola çıkma zamanı. Burası oyalanılacak bir yer değil."

Basamaklar genişti. İlk sahanlıktaki kırık kapılar odalara açılıyordu, çoğu boştu, tavanı olmayan bazıları kuşlarla doluydu. Eskiden sık perdeler oldukları anlaşılan kırmızı paçavraların olduğu bir koridoru dolaştılar. Artık oldukça uzaktan gelen papağanların çığlıklarını saymazlarsa, her yer boştu ve sessizdi.

Sonra Alexos durdu. Oblek'in avucunun içindeki elini sıktı. "Sesler duyuyorum," diye fısıldadı.

Tahtirevan sallandı. Mirany çaresizce tutundu. "Bizi düşürecekler!" dedi soluk soluğa.

Kent'in kapısına gelmişlerdi, muhafızlar uyarmak için seslendi ve tahtirevan sarsıntıyla yere indirildi. Rhetia birkaç saniye içinde dışarı fırladı.

"Açın kapıyı!"

"Leydi, çıldırdınız mı?"

"Açın şunu! Dokuzlar'm Ada'ya dönmesi gerekiyor."

Kapıdan sorumlu muhafız ne yapacağına karar veremezmiş gibi etrafına bakındı. "Liman saldırı altında!"

"İşte bu da burada olmamamız için bir neden daha." Rhetia gururla adamın üzerine yürüdü. "Yoksa ölümümüzden sen mi sorumlu olmak istiyorsun!" Adam tereddüt edince üzerine gitti. Mirany onun yüzündeki zafer kazanan bakışı fark etti. "Açın," dedi adam asık suratla.

Arkasındaki muhafızlar tahta bariyerlere doğru koştu. Tahtirevanı boş veren Rhetia kapının tamamen açılmasını bile beklemeden hafifçe aralanır aralanmaz aradan içeri daldı, Mirany de peşinden gitti. Çöl sıcak ve sessizdi. Arkalarından, Liman tarafından kışkırlarla çarpışma sesleri duyuluyordu. Mirany saldırganların karaya ayak basıp basmadığını ve duvarlara ulaşip ulaşmadıklarını merak etti. Rhetia'nın peşinden koşarken Ölüler

Kenti'ni çevreleyen siyah çitleri ve akşamüstü ışığında parlayan Archon heykellerini gördü. Bir çakal başı yerde önünden geçti, sonra dönerek ona baktı.

Rhetia'nın arkasında koşarken bir yandan da düşünüyordu. Seth, neredesin? Archon'un villasının bahçelerinden geçerken oradaki bütün hayvanları düşündü, maymunları ve diğer armağanları. Peki ya sen neredesin, Parlak Tanrı?

Bu kez yanıt yoktu.

Sonra Rhetia durdu ve arkasına baktı. Arkalarında kapı yeniden açılıyordu. İnce giysili birkaç kişi aradan süzülerek geçti. Kumlu yol boyunca dimdik ve asaletle yürüyorlardı. Mirany bir ürperti hissetti. "Hermia."

Rhetia kaşlarını çatı. "Çok korkmuş olacağını sanmıştım."

"O korkmaz. Onu hafife alma."

Sözcü onlara yaklaştı. Yüzü soluktu, uzun bir burnu ve özenle şekillendirilmiş kaşları vardı. Havanın sıcaklığına rağmen saçı hiç bozulmamıştı. Ama farklı bir şeyler vardı. Hermia sarsılmıştı, Mirany bunu hemen fark etti. Liman gibi onun da savunması düşmüştü.

Ama Rhetia'nın karşısında dikildi. "Saki. Sen ve Taşıyıcı benimle gelin."

Rhetia soğuktu. "Buraya gelmeni beklemiyordum. Sana söylediklerinden sonra."

Sözcü yaklaştı. Gözleri birbirininkilere dikilmiş aynı boyda iki kız soğuk bir öfkeyle karşı karşıya durdular. Bir an için Mirany, Hermia'nın saldıracağını düşündü. Oysa o onun yerine sözcükleri dikkatle seçerek konuştu. "Ben Sözcü'yüm. Sen değilsin. Liman önemli değil. Jamil'in asıl istediği Oracle ve bunu ancak biz önleyebiliriz. Şiddetle değil. Sessizlikle." Sakince başını salladı. "Senin hırsların için bütün ülkenin yanmasına

göz yumamayız, Rhetia. Biz, Dokuzlar, birlik olacağız. Tanrı'nın öfkeli sessizliğini koruyacağız. Argelin'e karşı, Jamil'e karşı. Sonunda her şey bitene dek." Yaklaşan Ixaca ve Gaia'ya baktı. Arkalarındaki Chryse onları izliyordu, gözleri heyecanla açılarak kocaman olmuştu. "Birlik olmamız lazım. Bizimle misiniz?"

Rhetia geriledi. Önce Mirany'ye, sonra diğerlerine baktı. Sonra aşağıya, kalabalık gemilere baktı, Liman yoğun bir dumanla kaplıydı.

"Şimdilik," diye homurdandı.

Sözcükler daha yüksek geliyordu. Tuhaf, sert sözcükler. Seth kalan kırmızı perdelerden birinin altına süzüldü ve orada çömelmiş Obek'le karşılaştı, şişman adam parmağıyla bir yeri gösteriyordu.

Seth dudaklarını ısırdı. Yanındaki Alexos'un şaşkınlığını hissedebiliyordu.

Yukarıda, dar bir balkondaydılar. Altlarında geniş bir giriş vardı, delik şeklindeki pencerelerden içeri ışık giriyor, her şeyi ısı çizgileriyle işaretliyordu.

Tam ortada, bir taş platformun üzerinde tuhaf ve karmaşık bir yapı vardı. Tahtadan yapılmış gibi görünüyordu, ince dallar birbiriyle birleştirilmiş gibiydi. Yüzlerceydiler ama nereden getirildikleri belli değildi çünkü çölde en yakındaki ağaç kilometrelerce ötedeydi.

"Bu bir yuva," dedi Alexos soluk soluğa.

Seth bakakalmıştı. Bir yuva. Ama kuşlar için değil. Çünkü içinde kırık ayaklı masalar, sandalyeler ile tik ağacından yapılmış başka kırık dökük nesnelerle basamaklar vardı. Tepesinde oturan, yastıklarla ve tonlarca kuş tüyüyle desteklenmiş yaratık kanlarını dondurdu.

Devasaydı ve o tuhaf yatağa kurulmuştu. Elbisesi tüylerden yapılmıştı, maskesi siyah ve kırmızıydı, bir de kartal gagası vardı. Parmakları şişmiş gibiydi, oldukları yerden bile parmaklarının düğüm düğüm olduğu görülebiliyordu. Yağlı gibi görünen saçlarında kırmızı, mavi ve sarı düğümler vardı. Elinde bir yelpaze tutuyordu, koyu renk deriden yapılmışa benzeyen yelpazeyle kendini serinletiyor ve boğazının derinliklerinden gelen soğuk bir sesle konuşuyordu.

Konuştugu kişi Çakal'dı.

Seth'in gözleri büyüdü. Mezar hırsızı berbat görünüyordu. Açık renk saçları dağınıktı ve yüzünde bir kesik vardı. Tilki daha da beter durumdaydı, acıyla yere çömelmişti, doğrulmayı bile başaramıyordu. Beyaz fildişinden ya da kemikten yapılmış bir çeşit kafesin içindeydiler. Kemik. Seth yutkundu. İnsan kemiklerine benziyordu.

Etraflarında adamlar vardı. Hepsi de o korkunç kuş maskelerinden takmışlardı ve giysileri kuş tüylerinden yapılmıştı ama yine de insandılar. Uçları sivriltilmiş minerallerden ya da taştan yapılmışa benzeyen mızrakları vardı.

Oblek kaşındı. Sonra soluk aldı. "Şimdi kimin başı belada acaba, hırsızların efendisi?"

Çakal kafesin parmaklıklarına tutundu. "Hiç bilmiyordum," diyordu gergince, "inançlarınızı da, ritüellerinizi de. Kuşların burada kutsal olduğu hakkında hiç bilgimiz yoktu. Yalnızca yemek bulmaya çalışıyorduk."

"Siz hırsızsınız."

Oldukları yerden bile Çakal'm bir kaşını kaldırdığını görebiliyorlardı. "Hiç de değil," diye karşılık verdi.

Oblek yüzünü buruşturdu. "Pis yalancı."

“Ulu Efendi’yi öldürmeye çalıştınız. Sonra buraya geldiniz ve geliş nedenini biliyoruz. Yıldızı arıyorsunuz. Ama onu bulamayacaksınız.”

Alexos, Seth’in yanında kıvrandı. “Yıldız! Düşenlerden biri.”

“Şimdiyse,” dedi kadın elini kaldırarak, “artık sizinki de bizde.”

Elinde saf ışıkla parlıyordu. Seth kaşlarını çattı, onun için hâlâ ödemesi gereken yüz elli gümüş vardı. Archon yıldızı tanıyınca ürperdi. “Çok oldu,” diye fısıldadı. “Onu görelî çok uzun zaman oldu.”

Çakal zarîf ellerini açtı. “Sizi temin ederim hanımefendi, bir yıldız herkese yeter.”

Yanlış bir şey söylemişti. Kuş-adamlar öfkeyle yaklaştı. Kadın elini havaya kaldırdı. Sesi çok tuhaftı, hem yağlı hem de sanki boğazında bir şey varmış gibi.

“Ulu Efendi yıldızı yuttu.”

“Kuşlar,” diye homurdandı Seth. “O büyük kuştan söz ediyor.”

“Akbaba mı?”

“Ona benzer bir şey.”

“Leşten başka şeyler yediğinden eminim.” Oblek etrafını inceliyordu, köşedeki çıkışı gördü, doğu tarafındaki duvarda bir çıkış daha vardı.

“Onu almış olamaz!” dedi Alexos yıkılmış bir tavırla.

Çakal yeniden konuştu. “Saygısızlık etmek istemeyiz. Yıldız sizde kalsın. Bütün istediğimiz serbest kalıp buradan gitmek.” Sesi gergindi ama Seth onun soğukkanlılığını takdir ediyordu. Hiç şansı olmadığını anlamış olmalıydı.

Yapışkan ve sinsi bir ses duyuldu. Kadın gülüyordu. Kuş-adamlara başını salladı. Sonra konuştu. “Ruhlarınız serbest kala-

cak. Rüzgârda, göğün yüksekliklerinde. Etleriniz didiklendikten sonra. Ulu Efendi onları nereye götürmeyi uygun bulursa...”

Çakal çaresizce parmaklıklara dayanınca kafes sallandı. Tilki, Çakal’ın yüzündeki ifadeyi görünce dehşetle uludu. Uzun boylu adam zorlanarak doğruldu. “Ayağa kalk, Tilki,” diye homurdandı. “Onca yıl ölüleri yağmaladıktan sonra ölüm sırası sonunda bize geldi.”

Seth sızlandı. “Onları burada bırakamayız,” dedi kararlı bir ifadeyle ama karşılık alamadı.

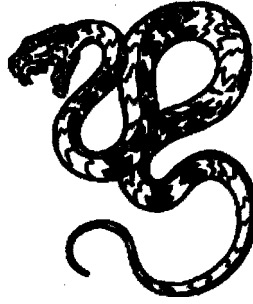
Oblek sakindi. “Bırakırız.”

“Hayır!” dedi Alexos soluk soluğa ve şişman adam onun saçlarını okşadı. “Yalnızca şaka yapıyordum, eski dostum.” Sırttı. “Bu pisliğin işini bitirecek biri varsa o da benim. Bir tek o yüzden bu zahmete gireceğim, anlıyorsun değil mi?”

Alexos ciddi ciddi başını salladı. “Elbette Oblek, bundan eminim.”

Kadın ayağa kalktı. Bunu sanki yataktan hiç kalkmıyormuş gibi zorlanarak yapmıştı. Yattığı yerde, tüylerin arasında bir şey vardı. Soluk renkli bir şey orada tüylerin arasına gömülmüştü. Seth dikkatle baktı. “Bu da ne böyle?”

Alexos’un koyu renk gözleri kocaman açıldı. Sonra yanıtladı. “Bu bir yumurta.”

Benimle yüz yüze konuştu

Yumurta çok büyüktü, Seth'in kolu kadar vardı. Tuhaf benekleri vardı ve mavinin en açık tonlarındaydı. Sıcak kalacak şekilde yerleştirilmişti ve kadın onu yastıklarla destekleyerek özenle örtmüştü. Sonra tuhaf bir yürüyüşle basamaklardan inmeye başladı.

"*Kuluçkaya* mı yattıyor?" Oblek önce şaşırmış sonra iğrenmiş göründü. "Kuşların tanrı olduğunu düşünüp onlardan yumurta mı yapıyorlar?"

"Tek bir kuş. O kocaman olan." Seth çabucak etrafına bakındı. "Kafesi kesip aşağı indirmeliyiz. Kuş duvardaki şu açıklıktan giriyor olmalı." Hızla döndü. "Archon, yardım edebilir misin? Bir şey yapabilir misin?"

"Tabii ki edebilirim," dedi Alexos hevesle. "Ne istersen."

"Yani..." Seth Oblek'e baktı. "Sihirli bir şeyler."

Çocuk somurttu. Başını kaldırdığında gözleri koyuydu ve sesi kapalı mekânda hafifçe yankılandı.

Bir Tanrı'nın bir diğerini etkilemesi adil mi?

“Masallarda böyle şeyler hep olur,” dedi Seth aldırılmaz bir tavırla.

“Onları ben yazmıyorum, Seth.” Endişeli görünüyordu. “Bak, sanırım kuş geliyor.”

Kafes oldukça yüksekteydi, tavandan sarkıyordu. İki adam başında bekliyordu, bir pencereye, bir yere bakıyorlardı. Seth Çakal’ın atlamaları halinde ne olacağını hesaplamaya çalıştığını biliyordu. Aşağıda kuş-adamlar ve Kraliçe’leri geri çekilmişti ve ilk kez buranın zemininin de kalenin geri kalanı gibi bileğe kadar gelen beyaz yapışkan maddeyle kaplı olduğunu fark etti.

Dışarıdan gelen kulak tırmalayıcı bir kuş çığlığı buz kesmesine neden oldu.

“Oblek. Aşağıya inecek bir yol bul ve mızraklı adamları hallet.”

“Hepsini mi?”

“Eğer tavana tırmanıp ipi kesmek istemiyorsan.”

Oblek öne eğilerek duvardan yukarı doğru çıkan dar çıkıntıya baktı. Sonra eliyle Seth’in omzuna bir şaplak attı. “Al senin olsun, mürekkep çocuk,” dedi ve önünde Alexos’la dönüp gitti. Seth kuruyan dudaklarını yaladı.

Önce bir bacağına balkonun üzerinden attı, sonra diğerini, elleri metal korkuluğu sıkıca kavramıştı. Sonra bacaklarını uzatıp altındaki kaya çıkıntısının sağlamlığını hissetmeye çalıştı. Taş sağlama benziyordu ama ağırlığını verince kenarlar ufalandı ve balkonun demirlerine asılı kalarak sessizce cesaret bulmak için dua etti.

Sonra ellerini bıraktı ve taşa tutundu.

Altında, girişin loş ışığında havanın karardığını görebiliyordu. Meşaleler yaklıyordu ve etraflarında hafif bir duman tütüyordu, koku ona tütsü kokusu gibi tanıdık geldi. Boğa-

zına kaçınca öksürecek gibi oldu ama öksürüğünü yuttu. Sonra ayağını kaydırarak dumandan is lekeleriyle kaplanmış duvar kenarından kafese doğru ilerlemeye başladı.

Tilki dua ediyordu, aynı boğuk sözcükleri sürekli tekrarlıyordu. Çakal da dizlerinin üstündeydi ama Seth dikkatli bakınca hırsızın becerikli parmaklarıyla kafesi tutan ipin düğümlerini hızla çözmeye çalıştığını anladı.

Bir şey ışığın içeri süzülmesini engelledi, büyük bir kanat.

Seth tutunarak korkuyla baktı.

Kuş dışarıdan uçarak geçti, o kadar yakındı ki kanca gibi gagası bile görünüyordu. Akbaba değildi. Efsanelerde anka kuşu adı verilen, bir yatak vardı. Belki bu oydu.

Duyduğu çığlık daha sıkı tutunmasına neden oldu ve başını çevirdi.

Onu görmüşlerdi. Kuş-savaşçılardan biri onu işaret etti, kadın bir şey fırlattı ve bir adam mızrağını kaparak gerileyip nişan aldı. Çakal ona bakıyordu, Seth şaşkınlıkla donakalmıştı.

Mızrağın ıslık sesi duyuldu. Sol tarafındaki taş oymalara çarpıp birazını kopardı ve dökülen parçaların bazıları saçına geldi. Anında kollarını gererek kendini birkaç adım daha yukarı çekmeyi başardı, sırtı ve omuzları ağrıyordu. Başka bir mızrak yanından geçerek duvara saplandı.

Terden ıslanan eli kaydı. Kıpırdarsa düşeceğini biliyordu, sonra Çakal bağırdı. "Haydi, Seth! Çabuk ol!" Kendini daha yukarı çekti, koyu renk taşlar yanağına serin ve yumuşak geliyordu, harcadığı çaba nedeniyle kolları titriyordu.

Gözünün ucuyla mızraklı adamın yeniden nişan aldığını gördü, öleceğini hissetti ama o anda aşağıda Oblek'i gördü. Kılıcı havayı kesiyordu, adamları parçalara ayırıyor, doğruyordu.

Darbelerinden biri mızraklı bir adamın yüzüne geldi ve adam yıkıldı. Oblek'in ağırlığı bir kişiyi daha yere indirdi.

"Seth!" Çakal yaklaşmıştı, kemik kafesi tutuyordu. Bir an için gözleri buluştu ve aralarında şaşkınlıkla karışık umutlu bir bakışma yaşandı. Sonra elleri kaydı, çığlık atarak yeniden tutundu ve bütün kaslarını kullanarak duvardan sarkan ipin kancasını tuttu.

"Kes şunu!" Tilki de ayaktaydı ve ellerini yumruk yapmıştı. "Çabuk ol, çocuk! Kuş!"

Sıkışarak koca gövdesini pencereden sıdırmaya çalışıyordu. Keskin gözlü kafası, kanca gibi gagası, koyu sarı kalın bacakları taşlara değdikçe sinir bozucu sesler çıkarıyordu. Aşağıda kuş-insanlar Oblek'i zapt etmeye çalışıyordu, Kraliçe geride duruyordu. Kadın kollarını iki yana açmış şarkı söylüyordu, tuhaf seslerden oluşan sözsüz bir şarkıydı. Cikleme ve viyaklamalardan oluşan tuhaf ve çok yabancı bir şarkıydı. Duraksayan kuş onu dinlerken altın gözlerinden biri ona sabitlenmişti.

Seth botunun içinden bıçağını çıkardı. Çaresizce ipleri kesmeye çabaladı, ip çok kalındı ve sıkıca dolanmıştı.

Kadının şarkısı sona erdi. O ve kuş birbirlerine bakıyorlardı. Sonra Tilki'nin ciyaklamasına, Çakal'ın küfretmesine neden olan bir anilikle kuş devasa bedeninin geri kalanını da içeri sokmayı başardı ve dev kanatlarını çırparak havalandı.

İplerden biri koptu. Kafes yana yattı, adamlar içinde devrildi.

Oblek aşağıdan bağırdı, korku ve bıkkınlık dolu sesler birbirine karıştı. Kuş ileri atıldı, pençelerinden biriyle kafesi yakaladı. Sonra gagası açıldı ve haince Çakal'ı gagaladı.

Adam kendini geriye fırlatarak arka tarafa yapıştı. Becerikli kuş anında döndü ve yeniden gagaladı, adamlar korkuyla kaçıp köşelere sinmeye çalışıyorlardı. "Tanrım! Kahretsin!" diye

uludu Tilki. Teri gözlerine akan ve kolları acı içinde olan Seth ipe atıldı. Lifler koptu ve çatırdadı. Sonra korkunç bir çatırtıyla onu geriye savurup korkunç bir çığlık atmasına neden olarak birden hepsi koptu.

Kafes düştü. Yere çarpınca kırılarak açıldı. Seth duvara uzandı ama tutunmayı başaramayınca kafesin peşinden karanlığa doğru düşmeye başladı. Üzerine düştüğü yumuşak karanlık altında homurdanıyordu. "Kalk üstümden! Çabuk!"

Çakal çoktan kalkmış, toparlanmıştı. Bir mızrak kaptı ve kuş kanatlarını açıp üzerine gelirken bağırarak ileri doğru savurdu, etrafa kar gibi tozlar yağdı. "Tilki'yi al!" diye haykırdı ama Seth çoktan kalkmış Oblek'in yanına gitmişti bile.

Ona doğru savrulan mızraktan tedirgin olan kuş yeniden çığlık attı. Tilki kafesten arta kalanların arasında emekliyordu, Oblek kalın kolunu ona dolamıştı. Seth uzanıp bir mızrak kaptı ve kadının suratına doğru fırlattı.

Kadın maskesini çıkardı. Yüzü küçücüktü, yağ katmanlarının arkasına saklanmıştı, saç jiletle kesilmiş gibi kısacıktı. Öfkeden kudurmuş gibi görünüyordu, Seth korkudan donakaldı, hareket bile edemiyordu.

Çakal'ın öyle bir sorunu yoktu. Koşarak kadına doğru gitti ve yıldızı tutan kolunu yakalayarak bükmeye başladı. Kadın onun yüzüne şaşırtacak kadar şiddetli bir darbe indirdi. Bir an için adam geriye savruldu ama sonra mızrağını kadının göğsüne dayadı.

"Onu bana ver!" derken sesi buz gibi soğuktu.

"Bırak onu!" diye bağırdı Oblek.

Çakal çekik gözlerini kırpmadı bile.

Kadın tehlikede olduğunu biliyordu. Yerlerinden doğrulmaya çalışan adamlarına baktıktan sonra avucunun içinde parl parl parlayan yıldızı yavaşça gösterdi.

“Lanetlensin, sen de onunla birlikte.”

“Çok geç, Leydi,” dedi Çakal onu çabucak elinden kaparak. “Ben zaten lanetlendim.”

“Seth!” diye kükredi Oblek.

Seth döndü ama kuşu gördüğünde geç kalmıştı. Kuş kalın pençesiyle onu yakaladı ve korkuyla çığlıklar atarken demirden pençeler onun yan tarafını yırttı ve yere düştü. Kuş-adamlar hemen yanında belirdi, mızrağını acıyan ellerinden kaptılar. Onu tekmiyorlardı, Oblek bağırıyor ve çırpınıyordu ama onların sayıca üstün olduğunu ve her şeyin bittiğini hepsi biliyordu.

Bütün bu karmaşa ince ama net bir ses duyulana kadar böyle sürdü.

“Durun! Hepiniz!”

Seth adamları iterek doğruldu.

Alexos tepelerinde duruyordu, yuvanın üzerinde dikkatlice dengesini sağlamaya çalışıyordu. İki eliyle mavi yumurtayı tutuyordu.

“Durun,” dedi sakince. “Yoksa onu kırarım.”

Dokuzlar köprüyü birlikte geçti.

Hermia muhafızlara döndü. “Burayı terk edin. Size şimdi Liman’da ihtiyaç vardır.”

“Leydi...”

“Dediğimi yapın. Oracle’ı biz koruruz.”

Kendilerine verilen görevle Liman’dan gelen sesler arasında bir değerlendirme yapan adamlar birbirine baktı. Başka

bir söz söylemeden hızla çöl yoluna doğru uzaklaştılar. Hermia dönüp yürümeye başladı. Dokuzlar'ın hepsi korkularıyla yüzleşerek yürümeye devam etti. Mirany kurumuş dudaklarını ısırdı, Seth'in orada olmasını dilerdi, Alexos'un da. Oğlan önceden tahmin edilemeyen ve tuhaf biriydi ama Archon'du ve Tanrı'nın gücü onun içindeydi. Oblek'i bile özlemişti, saf ve şiddet barındıran açık sözlülüğünü. Hermia'mn dik sırtına bakınca kendini lüzumsuz hissetti çünkü çok fazla sorun vardı, ortada bir entrikalar zinciri ve güç elde etmek için yapılan sinsi girişimler vardı. Herhangi bir savaştan daha entrikalıydı. Artık kime güvenebileceğini bilmiyordu.

Kutsal Bölge'ye vardıklarında her şey kargaşa içindeydi. Köleler mobilyalardan dayanıksız barikatlar oluşturmaya çalışıyordu, bazı kadınlar ağlıyordu. Hermia terasta oturdu ve uygun sesiyle onlarla konuşmaya başladı.

"Panik yapmaya gerek yok. Burası Ada ve burada başka bir yerde olacağınızdan daha güvendesiniz. Her şey normale dönecek. Ritüellere ara verilmeyecek, Tanrı'ya hakaret edilmeyecek. Bu gülünç önlemleri hemen bırakın ve bütün mobilyaları eski yerlerine götürün." Hermia dönerek kâhyayla konuştu. "Koret, Tapınak'ın çatısına bir gözcü yerleştirin. Liman'da neler olduğuyla ilgili sürekli rapor verilmesini istiyorum."

Argelin'i seviyor mu acaba, diye düşündü Mirany. Onun için endişeleniyor mu?

"Hazırlıklara akşam yemeği için ara vereceğiz. Güneş batarken Dokuzlar'la konuşma yapacağım." Dönerken hafif esinti kırmızı elbisesinin eteklerini uçuşturdu. "Şimdi Taşıyıcı'yla özel olarak konuşmak istiyorum. Odama gül suyu ve şerbet getirin."

Mermer koridorda uçarcasına ilerledi. Rhetia, Mirany'nin kulağına, "Dikkatli ol, bir şeyler planlıyor," diye fısıldadı.

Sözcü'nün odası aydınlık ve serindi, muslin perdeler ılık rüzgârla hareket ediyordu. Bir köle saygıyla eğilip açık ağızlı maskesinin tüylerini düzelttikten sonra altın süslemelerini tarayıp yerine yerleştirirken, Hermia altın yaldızlı bir sandalyeye oturdu. Koret gelip içinde iki kırmızı kadeh ve bir sürahi bulunan bakır tepsiyi bıraktı. İçinde altın yaldızlı bir tabakta küçük taze incirler vardı. Mirany aniden ne kadar aç olduğunu fark etti, hepsini yiyebilirdi. Aslında bu güvenli olurdu. Hermia onu burada zehirleyecek değildi.

Hermia hiç kıpırdamadan ona bakıyordu. Gözleri koyuydu, yüzü gergindi ve kusursuz bukleleri yolda tozlanmıştı. Sonra uzanıp uzun boyunlu sürahiden bardakları doldurdu ve birini Mirany'ye uzattı.

İkisi de içtiler. Koyu ve tatlı bir sıvıydı, portakalla tatlandırılmıştı.

Hermia bardağını tutup içine baktı. "Mirany, neler olduğunu bilmiyorum."

Şaşırان Mirany sessizce bekledi.

"Bugün, tiyatroda onu gördüm. Hepimiz onu gördük. Benimle yüz yüze konuştu ve onu daha önce hiç duymadığım gibi duydum." Başım kaldırdı. "Bu beni çok korkuttu."

Bu Mirany'nin asla duymayı beklemediği bir itiraftı. "Hepimiz öyle..." diye homurdandı.

"Sen korkmadın. Sana baktım, şaşırmıştın ama korkmuyordun. Çünkü sen onu tanıyorsun Mirany, ben tanımıyorum." Bardağını bir tıngırtıyla tepsiye koyup parmağını yaladı. Bakışı soğuktu. "Ben affedilemez bir hata yaptım. Artık Alexos konusunda senin haklı, kendimin haksız olduğunu biliyorum. O bu dünyadaki Tanrı. Onun güvenliği hayati önem taşıyor. Kuyu'ya yaptığı yolculuğu başarması gerekiyor. Onunla iletişim kurma şansın var mı?"

Nefesi kesilen Mirany'nin elleri bardağını sıkıca kavradı. "Bazen. Yani... ben Tanrı'yla konuşuyorum. O her zaman burada değil yani her zaman yanıt vermiyor." Durup Hermia'nın ona olan bakışlarından şaşkınlığının neredeyse acı verecek kadar yoğun olduğunu anladı. "Emin olamam," dedi nazıkçe. "Ama Tanrı Alexos'un içinde."

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum." Hermia ayağa kalktı, dik durmak için kendini zorladı. "Ve senden onu uyarmanı istemeliyim."

Mirany'nin kalbi hızla atmaya başladı. "*Uyarmak mı! Ne konuda?*"

"Archon'u öldürme görevi verildi. Argelin onun asla geri dönmemesini istiyor."

Sessizlikte pencerenin önünde bir martı çığlık attı. Mirany sözcükleri seçmeye çalışıyordu. Ama bütün çabasına rağmen ancak bir fısıltı çıkartabildi. "Onu kim öldürecek?"

Bunu düşünemiyordu bile. Düşünemezdi. Ama Seth'in gönderdiği not aklına geldi, "lütfen" sözcüğü onun için söylemesi çok zor bir sözcüktü.

"Kâtip. Sanırım ailesi Argelin'in elinde." Hermia onu dik-katle süzüyordu.

Mirany uyuşmuş gibi başını salladı. "Öyle bile olsa... o yapmaz..."

"Ona bir şey daha vadetmiş. Tahsildarlık."

Mirany'nin gözleri açılmıştı.

Hermia başını salladı. "Şimdi inandın," dedi.

Kadının ağzı dehşetle açılmıştı.

Kimse kıpırdamadı, büyük kuş bile tüneğine geri gitti ve devasa kanadının altına girdi.

Alexos yavaşça yumurtayı kaldırdı. Ağırlığının altında kolları titriyordu, kuş-kraliçe dudağını ısırды.

“Çocuk!” diye tısladı. “Dikkat et!”

Çakal konuştu. “Çıkışa doğru gel. Haydi Alexos. Getir onu!”

Alexos adım adım basamaklardan indi. Kuş-adamlar maskelerinin altında dehşete kapılmıştı ve kimse hareket etmeye cesaret edemiyordu.

“Serbestsiniz.” Kadın kollarını iki yana açmıştı. “Gidin! Kimse sizi izlemeyecek. Ama Doğmamış’ı bırak.”

“Henüz değil.” Çakal’ın sesi ciddileşmişti. “Onu buraya getir. Acele etme.”

Alexos başını salladı, yüzünden ne kadar dikkatli olmaya çalıştığı belli oluyordu. Gözlerine ter damlıyordu, bir koluyla onları sildi.

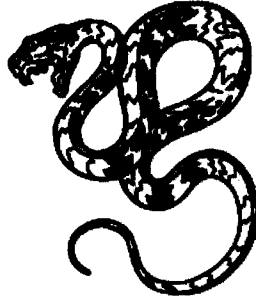
“Eski dostum,” diye yalvardı Oblek, “dikkatli ol.”

Yolun yarısını geçmişti. Yuva gıcırıyor ve çatırıyor, bazı parçaları kopuyordu. Üstünde duran büyük kuş ona bakıyordu, onun da dikkatini çekmeyi başarmıştı. Kanatlarını açtı ve Seth uyarmak için haykırmaya fırsat bulamadan aşağı doğru pike yaptı.

Alexos onu gördü, panikledi ve tökezledi. Ayağı kaydı, bağırarak korkuluğa tutundu.

Yumurta elinden düştü.

Donakalan diğerleri yumurtanın yavaşça yuvarlanmasını, yere çarpıp güneşle aydınlanmış büyük odanın zemininde kemik gibi görünen dış kısmının binlerce parçaya ayrılmasını dehşetle izlediler. Seth dişlerini sıkıyordu, aklı yerinden çıkacak gibiydi. Kadının tiz çığlığı kalın kabuğun kırılıp parçalanırken çıkardığı sese eşlik ediyordu.

Sessizlik yemini ediyorlar

Kimse kıpırdamadı. Sonra Alexos öyle bir üzüntüyle bağırdı ki, derin acısı Seth'i bıçak gibi dağladı. Hemen koşup yerdeki felakete bakan çocuğun yanına gitti.

Alexos şoktan bembeyaz kesilmişti. "Onu öldürdüm," dedi hıçkırırcasına.

Seth ona sarıldı. "Üzülme. Senin suçun değildi."

Yumurta yere parçalar halinde dağılmıştı. İçinden renksiz bir sıvı süzülüyor, ıslak ve biçimsiz bir kanat görünüyordu. Seth, Alexos'u oradan uzaklaştırmaya çalıştı ve iğrenerek başını çevirdi. Sonra gözüne bir şey ilişti.

"Bak!"

Ama Alexos hıçkırıyordu.

Seth sıçrayıp kırık yumurtanın yanına gitti. Boynuna değen mızrağa aldırmadan parçaların arasında parlayan şeyi eline aldı ve parmaklarının arasında tuttu. Bu bir yıldızdı, safir gibi maviydi...

“İkinci yıldız!” Çakal’ı da yakalayıp duvara dayamışlardı ama şaşkınlığı ortadaydı. “Yumurtanın içinde miymiş?”

“Öldürün onları.” Kadının sesi acıdan boğuk çıkıyordu. “Hemen öldürün.”

“Hayır! Bekleyin.”

Alexos yüzünden süzülen yaşlarla kadına döndü. Derin bir nefes alarak konuştu. “Bu benim suçum, onların değil. Eğer biri ölecekse bu ben olmalıyım.”

Seth’in kalbi hızla atmaya başladı. Bir an için *onu onlar öldürürse ben de bu işi yapmaktan kurtulurum diye* düşünerek sevindi ama hemen sonra bunu düşündüğü için kendinden nefret etti. Hızla çocuğa döndü. “Bu saçmalık! Bir şeyler yapsana. Sen Tanrı değil misin? Sen bir şeyleri oldurursun, yaratır ya da yok edebilirsin. Onlara kim olduğunu göster.”

“O haklı,” dedi Oblek kadına dönerek. “Gerçek bir Tanrı’nın nasıl olması gerektiğini şuna göster.”

Alexos onlara baktı, yüzü umutla aydınlanmıştı. “Yapayım mı?”

Eğilip önce yerdeki kırık yumurtaya baktı, sonra başını kaldırıp kuşa. Kuş hiç hareket etmeden, gözlerini bile kırpmadan öylece durmuş çocuğa bakıyordu, sanki onun için bir avdan başka bir şey değildi. “Üzgünüm,” dedi içtenlikle. “Böyle olmamalıydı. Elimden geleni yaparım ama bazen bir araya getirilmemesi gereken şeyler de oluyor, bazı anlar tekrarlanamıyor.”

Kuş ciyaklayarak haşın bir ses çıkardı.

Alexos çömelip yumurta kalıntılarını inceledi. Kadına baktı. “Başarırsam gitmemize izin verecek misin?”

“Kimsin sen?” diye fısıldadı kadın, sesi boğulur gibi çıkmıştı.

Yanıt vermedi. Onun yerine zarif elini yerdeki pisliğin üzerine koydu ve doğmamış kuş yavrusunun üzerinde gezdirdi.

Seth yan gözle Çakal'ın gerildiğini görebiliyordu. Oblek hafifçe gülümseyerek sabırla bekliyordu.

Canlan. Yeniden doğ, daha önce hiç doğmayan. Çünkü tanrılar her zaman imkânsızlıklardan ve tuhaflıklardan doğar.

Bir tüy kıpırdadı. Yoksa esintinin etkisi miydi?

Seth yaklaştı.

Seni çağırıyorum. Yağmur Kraliçesi'nin bahçesinden, ağaçların her zaman yapraklı olduğu yerden. Derelerin serin göletler oluşturduğu, yusufçukların uçtuğu. En üst dallarda oturduğun yerden.

Kıpırdadı. Kadın elini ağzına kapattı. Bacakları titriyordu.

Sana ihtiyaçları var. Bize ihtiyaçları var. Çünkü biz olmadan onlar bomboş kahr ve birbirleriyle uğraşmaya başlarlar. Suçlamak ve küfretmek için bize ihtiyaçları var. Sevmek için. Yok etmek için.

Kıpırdıyordu. Çirkin kanatları büküldü, kel kafası ince boyunun üstünde doğruldu. Yavru ağzını açtı. Cılız bir cikleme odada yankılandı.

Alexos geri çekildi. Kadına bakarken yüzü yorgundu, gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuştu.

Size tanrısalhğinizi geri veriyorum.

Sonra uzun uzun Seth'e baktı. *Tanrısalhk*, dedi, çok kırlıgandır.

Seth buz kesti, aynı anda Çakal muhafızları iterek ikinci yıldızı kaptı ve odanın karşı tarafına, çantasının olduğu yere koştu. Onu alıp diğerini de Oblek'e fırlattı ve yaralı Tilki'yi çekiştirerek kaldırdı. "Hemen buradan gidiyoruz," dedi kesin bir tavırla. "Akıllarına başka tuhaf fikirler gelmeden önce."

Oblek Alexos'un yanına gitti. "Gel, eski dostum. Bizimle gel."

Oğlan ona döndü. “Kendimi çok yorgun hissediyorum, Oblek,” dedi içini çekerek.

“O zaman seni taşıyım. Oblek seni Kuyu’ya kadar kucağında taşıyacak.” Onu kolayca kucağına alan şişman adam diğerlerini odadan çıkarken takip etti. Seth hızla peşlerinden gitti.

“Durun.”

Seth tam kapıdayken geri döndü. Kadın yavrunun başında durmuş onun güçsüz hareketlerini izliyordu. Onun üstünde duran büyük kuş etrafını ciddi ciddi süzüyordu.

“Bizde size ait bir şey daha var.”

“Bir şey daha mı?”

“Gümüş bir yumurta. Üzerinde bazı şekiller var. Onu uzun adamdan aldık.”

Küre. Seth kadına bakıyordu.

“Onu geri istiyor musunuz? Siz tehlikeli insanlarsınız, bunu görebiliyorum, çocuklarınız bile mucizeler yaratabiliyor. Belki sizler de tanrısınız. Artık sizinle düşman olmayı arzu etmiyoruz.” Kadın kuş-adamlardan birine emretti. “Git, getir.”

Adam yuvaya doğru ilerlemeye başlamıştı ama Seth itiraz etti. “Hayır.” Dudaklarını yaladı. “Sizde kalsın. Bizden bir armağan olarak.” Dönüp tam kapıdan çıkmak üzereyken yemiden kadına döndü.

“İçinden bir şey çıkmayacak, merak etmeyin.”

Kadın maskesini gagasının üzerine taktı ve dönerek ona baktı. “Tanrıların neler yapabileceğini kim bilebilir?” Sesi fısıltı gibiydi.

Diğerlerinin arkasından koşarken kendi kendine sırtıyordu. Küre olmadan çakal bir daha asla onlardan ayrılamazdı. Şu andan itibaren yolu bilen tek kişi oydu.

Onlara kimse engel olmadı. Bütün kapılar ve geçitler açıldı, kırık dökük sessiz heykellerin olduğu sokaklar sessiz ve boştu. Yıkık kulelerin tepesine tırmanıp sütunlara ulaştıklarında güneş dağların ardında çoktan batmıştı ve kuşlar koyu renk bulutların arasında uçuyor, yükselip alçalıyor, başsız heykellerin üzerinde ciyakhıyorlardı. Sonra bir anda, hepsi sustu.

Gece olmuştu.

Yol sessizdi, başlarının üstünde yıldızlar parlıyordu. Mirany koşabildiği kadar hızlı koşmuştu ve şimdi sandaletinde bir taş ve karnının yan tarafına saplanan bir sancı olmasına rağmen duracak zamanı olmadığı için hızla yürümeyi sürdürüyordu. Ağlayacak gibi hissediyordu ama ağlayamazdı çünkü buna inanmıyordu. Seth hırslı biriydi ama asla Alexos'a zarar vermezdi. Bundan emindi! Ama yan tarafını tutarken ve yolun kenarındaki lavanta ve tarhun kokularını alırken bundan emin olamayacağını düşünüyordu, ne ondan, ne Chryse'tan, ne de Rhetia'dan. O yalnızca Tanrı'ya güveniyordu ve Tanrı ona yanıt vermiyordu. Bu sessizlik içini dehşetle dolduruyordu.

Bununla birlikte tanrılar önceden tahmin edilemeyecek şekilde davranıyorlardı. Ne yapacakları asla önceden kestiremiyorlardı.

Ay ışığıyla hafifçe parlayan kapının altından süzülerek geçti ve tatarcıkların uçtuğu spiral yolda ilerledi. Etrafında bir ağustosböceği korusu bağırıyor, dalgalar sahili dövüyor, sıcaklığın sesi duyuluyordu. Liman'dan gürültü ve duman geliyordu. Aşağıda neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Taş basamaklara ulaştığında tırmanmaya başladı ve tepedeki düz platformda durdu. Buradan bakınca deniz ufka kadar simsiyah ve hafifçe hareket ederek dümdüz uzanıyordu. Arkasına bakınca Ay Dağları'nın çizgisini ve yıldızlara kadar

uzanan hayaletimsi zirvelerini gördü. Seth ve diğerleri ne kadar yükseğe çıkmışlardı? Onlar Kuyu'yu, Çakal da altınlarını bula-bilmiş miydi? Yoksa şimdiye dek vahşi ortamda susuzluktan ölüp gitmişlerdi de karıncalar cesetlerini mi didikliyordu?

Bu fikri aklından atmaya çalıştı ve Oracle'a yaklaştı.

Koruma taşının gölgesindeki delik açıldı.

"Beni dinle," dedi. "Dinle!" Eğilip karnının üstüne yattı, saçları gözüne girmişti. Sonra yüzünü puslu karanlığa sarkıttı ve bağırdı. "Kreon! Beni dinle!"

Onu duyup duymadığını hiç bilmiyordu. Seth o odanın çok aşağıda olduğunu ve sözcüklerin oraya karışıp boğularak ulaştığını söylemişti. Ama Mirany kimsenin daha önce bu şekilde bağırmayı, dumanın içine o kadar eğilmeyi denemediğini, bu kadar korkmadığını düşünüyordu. Duman başını döndürüyordu, gözleri yaşarınca kapadı. "Alexos'u uyar! Seth onu öldürmek için emir almış. *Beni duyabiliyor musun? Beni duyabildiğini göster!*" Neden ona yanıt vermiyordu? Tam ihtiyacı olduğunda kafasının içindeki ses neredeydi?

Arkasında bir yerlerden Dokuzlar'ın buluşmasını haber veren gonk sesi geldi. Zaten burada buluşacakları için hâlâ zamanı vardı. "Kreon," diye yalvardı. "Lütfen!"

Bir şey kıpırdadı.

Bunun bir akrep olabileceğini anlayarak hemen geri çekildi.

Önce kıskaçları çıktı, sonra tamamı, iri kırmızı bir yaratıktı, kuyruğunu havaya kaldırmıştı, sanki o çağırılmış gibi hızla yanına koşuyordu. Aslında Tanrı bu yaratıkların içindeyse onu çağırılmış olduğunu düşündü. Yıldızların ışığının altında parlıyordu.

Mirany nefes aldı. Kenara yaklaşarak eteğini dizlerinin üzerine kaldırdı ve dumanın beynini ve gözlerini etkilemediğini umdu. Çünkü akrebin gövdesine bir şey dolanmıştı.

Gidip bronz kâseyi buldu ve onu alıp yere koydu. Her zaman olduğu gibi akrep belki de onun yansımaları kendi hareketlerine benzediği için ilgisini çektiğinden kâseye yaklaştı. İçeri girer girmez Mirany kâseyi alarak ayağa kalktı ve yakından bakmak için onun kâsenin dibine düşmesini bekledi.

Bu bir bilezikti. Kalındı, ucuzdu ve belli ki çok kullanılmıştı. Çok küçüktü, küçük bir kızın takısı gibiydi. Mirany birden büyük bir rahatlama hissetti. Telia'nındı, bu bileziği her zaman takardı. Telia ve baba aşağıda, gölgeler Krallığı'nda güvendediler. Sonra dehşet içinde donakaldı. Aşağıya Seth hakkında bağırılmıştı... acaba duymuşlar mıydı? Ne düşünmüşlerdi?

Kâseyi sıkıca tuttu, aşağıdaki basamaklardan yaklaşan ayak sesleri duymuştu.

Rhetia omuzlarına koyu renk bir harmani örtmüştü. Soluk soluğaydı. "Burada olacağımı biliyordum! Neler oluyor? Neyin peşindesin?"

Mirany içini çekti. "Sürekli birbirimizin arkasından iş çevirmek zorunda mıyız?" Aniden içinde biriken tüm öfke dışarı çıkmaya başlamıştı, uzun boylu kıza doğru öfkeden kudurarak yürüdü. "Sen ve Jamil, Hermia ve Argelin, aranızda ne fark var? Oracle'dan yalanlar, ihanet ve insanlara zorbalık çıkarıyorsunuz. Sen çok gururlu biriydin Rhetia ama artık sen de ihanet peşindesin! Yalnızca Oracle'a sadık olduğunu söylemiştin ama öyle değil, yalnızca kendine sadıksın! Hırsın bu kadar önemli mi?" Sesi titriyordu arkasını dönüp Ay Dağları'na doğru bağırırdı. "Uğrunda öldürmeye değer mi?"

Sessizlik oldu. Sonra Rhetia sessizce konuştu. "Sen ve ben asla arkadaş olmadık, değil mi? Ama ben bir kere Oracle'ı duydum, onda da senin adını söyledi."

Mirany hızla ona döndü. "Sakın bunları benim için yaptığını söylemeye kalkma!" dedi öfkeyle.

Rhetia kaşlarını kaldırdı. “O zaman söylemem. Ama anlamıyor musun... Tanrı’nın sesini duyabildiğini söylüyorsun. Ben bunu yapabilir miyim bilmiyorum, ben Oracle’la yalnızca bir kez konuştum ve aldığım tek yanıt saatler sonra uyandığımda Yağmur Kraliçesi’nin yerimi alması oldu. Onu duymak istiyorum, Mirany. Ben o gücü istiyorum, o bilgiyi. O yüzden ben Sözcü olacaktım, sen de Taşıyıcı olarak kalacaktın ve birlikte çalışacaktık. Ama bu ancak Jamil kazanırsa olabilir. Bu olmaz da Argelin kazanırsa ikimiz de canlı kalamayız.”

Şaşırان Mirany ona baktı. “Sen bu dediklerine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

Rhetia somurtarak baktı. “Zamanında bazı ödünler vermiş olabilirim ama yalan söylemiyorum.” Dönüp arkasına baktı. “Diğerleri geliyor.”

Gelmişlerdi bile, Ixaca ve Callia, endişeli görünen Gaia, Persis, uzun boylu yeni kız Tethys. Arkadan gelen sık sık soluk alan pembe elbiseli Chryse ve en arkada da Hermia. Hiçbirinde maske yoktu.

Çukurun çevresine yarım daire şeklinde yerleştiler. Onu daha önce fazla görme şansı olmamış kızlar, çaktırmadan karanlık deliğe göz atıyorlardı.

Hermia çevresine bakındı. “Liman’dan gelen haberler kesin değil. Saldırı General’in adamları tarafından püskürtüldü ve saldırganlar gemilerine geri çekilmiş gibi görünüyor. Bazı sokaklarda yangın var. Kaç kişinin öldüğünü bilmiyorum.”

İlk rüzgâr aralarında dolaşıyor, eteklerini havalandırıyor, gül ve kekik kokuları taşıyordu.

“Artık daha fazla şiddet olmaması için bir plan yaptım.” Hermia’nın sert bakışları teker teker hepsinin üzerinde durdu. “Oracle’ı biz koruyoruz. Her birimiz Tanrı’nın öfkesi yatışıp bir

antlaşma yapılana kadar Sessizlik yemini edeceğiz. Birbirimiz için tehdit oluştursak bile birlik olacağız ve bu yemin bozulmayacak. Kabul ediyor musunuz?”

“Evet,” dedi Rhetia kararlı bir tavırla. Hermia şaşırıyorsa da belli etmedi. Özenle bronz kâseyi çemberin ortasına bırakan Mirany’ye baktı.

Rhetia cesurca elini onun kenarına koydu. Akrep dondu, iğnesi yukarıda titriyordu.

“Sessizlik kararına uyacağıma yemin ediyorum,” dedi kararlı bir sesle.

Bütün kızlar birer birer gözlerini tuhaf kolyeli akrepten ayırmadan ve hareket ettiği anda ellerini çekmeye hazır olarak çekingenlikle aynı şeyi yaptı. Mirany de onlarla birlikte yemin etti. En son Chryse geldi.

Sarışın kızın gözleri korkuyla kocaman olmuştu. “Bunu yapamam!” dedi nefes nefese.

“Yavaş hareket et,” diye fısıldadı Mirany.

Chryse’in parmakları uzandı, korkuyla fısıldadı. “Sessizlik için yemin ediyorum.” Sonra küçük bir çığlık atarak hemen elini geri çekti ve akrebin hayata dönerek ona doğru yürütmesine neden oldu.

Manikürlü tırnaklarının uçlarının bile bronz kenarlara değmediğini yalnızca Mirany fark etmişti.

Hermia başını salladı. “Hepinize teşekkür ederim. Tanrı’ya olan bu bağlılığınız beni rahatlatıyor. Jamil bu savaşın Oracle’in gerçekliği üzerine olduğunu iddia ediyor. Argelin ise ticaret ve gümüş üzerine olduğunu.” Aniden başını kaldırdı. “Artık göreceğiz.”

Işıklar. Kırmızı meşalelerin ışığı, çam sakızı çatırtıları. Zeytin ağaçlarının arasından alevler yaklaşıyordu ve metal şangırtıları duyuluyordu.

“Askerler geliyor!” Rhetia hemen Sözcü’ye döndü. “İhanet mi var?”

“Benden değil.” Hermia dudaklarını sıkıp gergince gelenlere bakıyordu.

Askerler basamaklarda ikili sıralar oluşturarak durdular ve mızraklarını çaprazladılar. Bazıları çaktırmadan Tanrı’nın gazabından korunmak için parmaklarıyla semboller çizdi, diğerleri siyah kuyuya kaçamak bakışlar attı. Hermia öne çıkarak öfkeden buz gibi çıkan bir sesle konuştu. “Kim yolladı sizi? Buraya gelmeye nasıl cüret edersiniz!”

“Onları ben getirdim.” Argelin basamakları tırmandı, yorgun görünüyordu. Bronz miğferi yüzünün büyük bir kısmını örtüyordu, yalnızca gözleri ve uzamış sakalı açıktaydı. Durup Dokuzlar’ın karşısına dikildi.

“Sizi bir arada burada bulacağımızı biliyordum.”

“Artık başımıza bekçi mi dikmen gerekiyor?” Hermia’nın sesi buz gibiydi.

“Bazılarınıza evet Leydi, bunu uzun zaman önce yapmam gerekirdi.”

Mirany’ye bakıyordu. Sonra döndü. “Duymuş olacağınız gibi saldırı sona erdi. Bu kez onları püskürttük. Çöl Kapısı’nı aştılar ama adamlarım üstlerine atıldı ve geri aldık. Düşmanlar gemilerine geri döndü. Gelecek sefer bu kadar şanslı olmaya biliriz. Paraya ihtiyacım var, Hermia. Mal almam lazım, metal dükkânlarından malzemeler gerekli, tüccarları zorlamalıyım, aristokratların da tamir masraflarını ödemesi gerekiyor. Pek

çoğu içlerinden benim savaşı kaybetmemi diliyordur. Aptallar İmparator'un onlardan daha az vergi alacağım sanıyor."

Hermia onu dikkatle süzdü. "Bizim ne yapabileceğimizi anlamıyorum."

"Sizin erzak depolarınız ağzına kadar Tanrı'ya sunulan adaklarla, yiyecek ve hazineyle dolu. Onlara hemen ihtiyacım var, yoksa işimiz biter."

Hermia sabırsızca başını salladı. "Hepsini al. Ama yiyecekler halka parasız olarak dağıtılmalı."

Adam yaklaştı. "Hepsi bu kadar değil. Oracle konuşmalı. Herkese Tanrı'nın Liman'ı kurtarabilecek tek kişinin ben olduğumu onayladığını söylemelisin. Her yaptığımı ve her kararımı onaylamalarını emretmelisin." Uzanıp Hermia'nın ellerini tuttu, ay ışığı zırhının bronzunun üzerinde parlıyordu. "Aslında Oracle benim Kral olarak taç giydiğimi açıklamalı."

Dokuzlar sessizlik içinde dehşete düştü. Yalnızca Hermia sakin görünüyordu, şaşırmamıştı. Sözcü Mirany onların bu konuyu önceden görüşüp kararlaştırdıklarını ve bu anı birlikte planladıklarını tahmin ediyordu.

Rhetia da bunu düşünmüş olmalıydı. Öfkeden buz kesmişti, tam konuşmak için ağzını açacakken Hermia yanıt verdi. "Kral mı? Archon değil mi?"

Adam neredeyse gülümseyecekti. "Zaten bir Archon'umuz var."

Hermia başını salladı. "Evet. Hem Archon olmak için canını vermeyi kabul etmen lazım."

"Canımı vermeyi kabul ederim." Gülümsemesi solmuştu.

"Bu toprakta Tanrı'dan başka Kral hiçbir zaman olmadı," Hermia'nın gözleri Argelin'in yüzünden ayrılmıyordu.

Adam ellerini indirdi. “Bunlar zor zamanlar.” Sesinde belli belirsiz bir sabırsızlık vardı.

“Gerçekten de öyle, Lord General.” Hermia başım salladı, manikürlü tırnakları lacivert taşı ve zümrütle işlenmiş kolyesinin üzerine tıkrıyordu.

“O zaman sen... yani Tanrı konuşacak mı?” Biraz paniklemiş görünüyor, diye düşündü Mirany. Tehlikeyi sezmişti. Sanki sahte konuşmalardan bezmiş gibi bir adım geriledi ve miğferini çıkarttı. Çenesinde küçük bir kesik kanıyordu. “Benimle oyun oynamayı bırak, Hermia. Neyin var senin böyle? Biz anlaşmamış mıydık...”

“İşler değişti.” Sakince ona baktı.

“Değişti mi? Nasıl?”

“Tanrı görüldü. Onu sen de gördün. Hepimiz onu duyduk. Tanrı Oracle’ın sessiz kalmasını istiyor. Barış yapılanaya kadar ondan tek kelime gelmeyecek.” İleri çıkıp adamın yüzüne dokundu, elbisesinin koluyla çenesindeki kanı sildi, o da bunu yapmasına izin verdi. Ona inanmaz bir şaşkınlık içinde bakıyordu, o kadar şaşkıncı ki Mirany buz kesti.

“Bana bunu yapabilir misin?”

“Yapmak zorundayım.”

Bir saniye sonra konuştu. “Seni sevmiştim, Hermia.”

Kız gözünü bile kırpmadı. “Ben de öyle sanmıştım, Lordum.”

“O zaman işbirliğimiz...”

Kız ona kusursuz bir sakinlikle gülümsedi. “İşbirliğimiz bozuldu,” dedi.

Sekizinci Adak Sessizlik

İnsanlar yıldızların ne işe yaradığını bilmez.

Ne gökkuşağının ne de gülün.

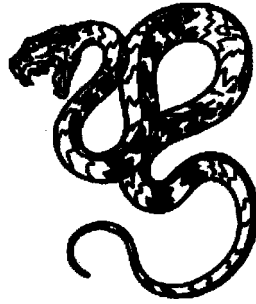
Dün gece çölde sırtüstü uzanıp yıldızları saydım.

Her biri bana ait, bir ışık noktası, bir anımsatıcı.

Her biri özenle değerlendirilmeli, rengi, ısısı, hikâyede oynadığı rol. Gözlerimi kapattığımda bile onları görebiliyorum çünkü yıldızlar küçük ve gözlerime toz taneleri gibi düşebiliyorlar.

Yolculuktan o kadar bitkindim ki ağladım.

Yağmur Kraliçesi beni şarkı söyleyerek uyuttu.

Düşler onları kovalıyor

Üç gündür dağlardaydılar.

Kuş şehrinden sonra manzara değişmiş, kırmızı kayalarla setlere ayrılan pash bir görüntü hâkim olmuştu. Kırmızılık ellerine bulaştı, ağızlarından ve burunlarından girdi. Oblek'in kel başına bulaştı, Alexos'un kirli tuniği onunla lekелendi.

Ama hava kesinlikle daha serindi. Sürekli bir esinti vardı, bastıkları taşlar parçalanarak yuvarlanıyor ve aşağı dökülüyordu. Sonunda Çakal kendini dik kayalıklardan birinin tepesine çekmeyi başardı ve derin derin soluk almaya başladı.

Aşağıda uzanan çöle bakıyordu. "Buradan Hayvanlar'ı görebiliyorum," diye seslendi. "Çok büyük şekiller, buradan ne oldukları açıkça anlaşılıyor."

Bir kaya sütununa tırmanmaya çalışan Oblek zorlanırken küfrediyordu. "Peşimizden gelmedikleri sürece sorun yok."

Çakal'ın açık renk saçları rüzgârda uçuşuyordu. "Peşimizden hiçbir şey gelmiyor," dedi kesin bir tavırla. Seth ona baktı,

sesinde bir tuhaflık sezmişti. Tilki de baktı ve Seth'in bunu fark ettiğini görünce başka tarafa baktı.

Becerikli bir şekilde tırmanan Alexos tepede bacaklarını çaprazlayarak oturmuş, tuniğindeki böcekleri temizliyordu. "Argelin'in geleceğini mi sanmıştın?"

Seth buz kesti. "Altın için mi? Yolu nereden bilecek?"

"Onun kendi yöntemleri vardır, Seth."

"Kimse. Ne insan, ne deve, ne kervan, ne de vahşi kuş." Çakal arkasını döndü.

"Dünyanın sonunda yapayalnızız."

Gerçekten de öyle gibiydi. Kendini mezar hırsızının yama, yukarı çeken Seth ellerini birbirine sürterek temizledi ve aşağı baktı. Çöl soluk gri görünen geniş bir düzlüktü, ufka kadar uzanıyordu. Belli belirsiz mavilik deniz olmalıydı ya da gökyüzü ya da ikisinin birleştiği nokta ya da kendi kuyruğunu yakalamak için daire olarak dünyayı çevreleyen bir yilandı. Hem evet, Hayvanlar'ı görebiliyordu, onları görünce şaşkınlıkla derin bir soluk aldı. Bu kadar uzaktan ve yukarıdan bakınca şekillerin karmaşıklığı inanılmazdı. Kuma yayılmışlar, yüzlerce başka çizgiyle birlikte çölün üzerinde şekiller oluşturuyorlardı ve sözcüklere benzeyen geniş çizgiler kilometrelerce uzayıp gidiyor gibiydi. Hiçbirini okuyamadıkları bir öyküler manzarasının içinden geçmişlerdi, hatta geçerken orada olduklarını anlayamamışlardı bile.

"Tanrılar'ın kitapları," diye homurdandı.

Çakal başını salladı, çekik gözleri şaşkınlıkla açılmış gibiydi. "Gerçekten öyle. Sayfaların arasında sinekler gibi süründük." Alexos'a baktı. "Ne yazdığını biliyor mudur, merak ediyorum."

Seth sessizdi. Kuş hayata döndüğünden biri hiçbir Alexos'un yanında rahat değil gibiydi. Çocuk bile eskisi gibi değildi, daha az cesur, daha az meraklı davranıyor ve kendini özellikle yor-

maya çalışıyor gibiydi, bu nedenle Oblek kilometreler boyunca onu sırtında taşımak zorunda kalmıştı. Korkudan olmalı, diye düşündü Seth. Çocuğun kendi içinde yaşadıklarından, yapabildiklerinden. Archon'un Sarayı'nda veya Ada'da hep karmaşık ayinler vardı, Tanrı'ya özel davranışlar vardı, onu armağanlarla harekete geçirmeye, ritüellerle kontrol etmeye, Oracle aracılığıyla resmî ve kibar konuşmalar yaptırmaya alışıklardı. Ama burada ne ritüeller ne de davranış kuralları vardı. Burada Tanrı vahşi, özgür ve tehlikeliydi, kimse sonra ne olacağını bilmiyordu. Onunla konuşmanın tek yolu da yüz yüze konuşmaktı.

“Ona sor.”

Çakal o küçümseyen gülümsemesiyle baktı. “Sana buna cüret edemeyeceğimi itiraf ediyorum, kâtip. Böyle şeyleri arkadaşın Rahibe Mirany'ye bırakmalıyız. Beni ilgilendiren tek şey altın.”

Güneye döndü ve uzaklara baktı.

“O da ne?” diye işaret etti Seth. Kuru bir su yatağı altlarında uzanıyordu. Batıda bir yerde tepelerden iniyordu, kuru ve çatlaaktı, kolları damarlar gibi toprağa yayılıyordu. Doğruca denize doğru gidiyordu.

“Bu Draxis. Bir zamanlar Liman'a akan nehir.” Somurtarak aşağı baktı. “Archon Rasselon altın elmaları çaldığında Yağmur Kraliçesi nehri kuruttu.”

“Senin atan. Demek ki o da bir hırsızmış, öyle değil mi?”

Çakal ona soğuk soğuk baktı. “Hepimiz hırsızız. Suçumuz bizi aşır soyumuzda devam ediyor.” Sertçe arkasını döndü.

Seth durup uzayan gölgeleri izledi.

Mirany. Ona neler olduğunu merak ediyordu. Baba ve Telia güvende miydi? Bunu Alexos'a da soramazdı çünkü onların tehlikede olmasının nedeni oydu. Ama Tanrı belki de bunları zaten biliyordu... Tanrı olduğuna göre bilmesi gerekmez miydi? Aklında eski tartışmalar dolaştı. Bitkinlikle arkasını döndü.

Biraz daha yukarıdaki bir çıkıntının altında kamp yaptılar. Bu kadar yukarıda geceleri hava soğuk oluyordu ve ateş yakmak için yeterince malzeme bulunmuyordu ama Tilki bir yerlerden bulduğu kuru ağaç dallarını getirdi. Adam ateş yakmakta us-taydı ve Seth bundan çok memnundu. Kuru zeytin yiyip değerli sularından içtiler. Son kaynak arkalarında kaldığı için ancak üç günlük suları kalmıştı ve bir sonraki su kaynağı Kuyu'nun kendisiydi, tabii eğer bulmayı başarabilirlerse.

Çakal uzun bacaklarını gerdi. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Belki hedefimizden ne kadar uzak olduğumuzu bilsek iyi olur, Lord Archon."

Alexos esnedi. "Bilmiyorum. Bulunca buluruz."

Oblek sırttı. Çakal somurtarak Seth'e baktı. "Peki ya kayıp Küre'nin sırlarının bekçisi? Onun söyleyeceği ne var?"

"En yüksek zirvenin olduğu tepeye tırmanmalıyız, tepesi çukur olan."

"Güneşin içine girdiği," diye homurdandı Oblek.

"İçine ya da arkasına."

Müzisyen ekşi zeytini yuttu. "Büyük bir uçurum olmalı. Yanıyordur. Güneş içine iniyor ve Tanrı'nın atları onu Alt Dünya'ya çekiyor. Öyle değil mi, eski dostum?"

"Sen öyle diyorsan, Oblek."

"Ama yıl boyunca güneş değişik yerlerden batıyor. Ay da öyle." Tilki'nin sesi kuru ve keskindi, Seth ona şaşırarak baktı.

"Öyle mi?"

Tek gözlü hırsız tükürdü. "Kâtipe bak! Bir de başım eski yazmalardan kaldırmıyor."

"O zaman çok büyük bir uçurum olmalı," Çakal, Oblek'e baktı. "Dünyanın sonuna kadar giden bir yarık."

Şişman adam bir kayaya tükürdü. "Sen istediğini söyle, Lord Çakal."

Çakal tek kaşını kaldırdı. Kayalara doğru zarifçe eğildi. "Sen görüldüğünden daha akıllı bir adamsın, değil mi? Yine de senin bir müzisyen olduğuna inanmak zor."

"O çok iyidir," diye homurdandı Seth. Oblek şaşırmış görünüyordu.

Çakal başını salladı. "Bizim söylemediğimiz şey, yani, Tilki ve ben... duygulandık... sizin bizi kurtarmaya gelmenizden." Bir yudum su içti. "Siz olmadan da kurtulurduk elbette ama yardımınızı takdir ediyoruz."

Oblek gürlütiyle güldü. "Belki de bekleyip bunu nasıl yapacağınızı görmeliydik."

"Bir şeyler öğrenmiş olurdunuz."

"Herhalde nasıl asilce öldüğünü."

Çakal'ın çekik gözleri ifadesizdi. "Bu sözlerde şüphe mi sezmeliyim?"

"Sen nankör bir pislisin. O hormonlu martıların sizi galamasına izin vermeliydik." Ama Oblek'in sesi sert değildi ve Alexos da sırtıyordu.

Sonra Seth konuştu. "Yıldızlar nerede?"

"Ah, evet!" Alexos doğrularak oturdu. "Yıldızlarımı!"

"Yıldızlarım." Ama mezar hırsız çantasını yanına çekti ve onları çıkardı, ikisini de açmıştı. Dünya dışı bir parlaklıkla mavi ve beyaz parlıyorlardı. Alexos uzanıp birine dokundu, ışıltılar yüzünü aydınlatıyor, gözlerini daha koyu gösteriyordu. "O kadar güzeller ki!"

Başını kaldırdı. "Ama üçüncü bir tane daha var. Onu da bulmalıyız."

“Sana katılıyorum. Ama bunları bir kuyuya atabileceğini sanıyorsan,” dedi Çakal, onları tekrar sararken, “yanlıyorsun, Archon. Onlar bana ait ve eğer altın bulamazsak benim tek kazancım bunlar olacak.” Çocuğa baktı. “Onları tam olarak ne için istiyorsun?”

Alexos derin bir soluk aldı. Tereddütlü gibiydi. Sonunda konuştu. “Kuyu’nun bekçileri var.”

Sessizlik. Sonra Tilki homurdandı. “Nasıl bekçiler?”

“Korkunç yaratıklar.”

“Yaratık mı?”

“Çok büyük güce sahip doğaüstü yaratıklar.”

Tilki alçak sesle küfretti, Oblek sakince konuştu. “Bunu bize neden daha önce söylemedin, eski dostum?”

Alexos uzanıp battaniyesini üzerine örttü. Kenarlarını özenle altına katladı. “Sizi korkutmak istemedim, Oblek.”

İnanmayan gözlerle hepsi ona bakıyordu.

Çakal’ın sesi asit gibi keskindi. “Tam bir Tanrı’ya göre davranış.”

O gece Seth rüyasında Yağmur Kraliçesi’ni gördü. Plan Ofisi’nin çalışma masalarının arasında dolaşıyordu ve elbisesinden sular damlıyor, akıyor, derecikler kaldırım taşlarının arasından süzülüyordu. Seth’in üzerinde çalıştığı yazmaya elini koydu, parmakları ıslaktı, aralarında yosunlar vardı, mercan yüzükleri ve deniz kabuklarından bir bileziği vardı.

Seth tüy kalemmini sıkı sıkı tutarak ona baktı.

Yüzü aynı Mirany’nin yüzü gibiydi. Ama saçları uzundu ve omuzlarına buklelerle iniyordu.

“İsim var,” dedi Seth sakince.

“Bitirmen gerekmeyen işler.” Elini tutup Seth’i ayağa kalkmaya zorladı. Dokunuşu kaygan ve buz gibiydi. “Benimle gel.”

Birlikte Kent’e gittiler, kalenin tepesine çıktılar. Altlarında taş Archonlar yükseliyordu, Yağmur Kraliçesi onu sıra boyunca yürütüp Rasselon’un yanına kadar götürdü ve basamakları tırmanarak büyük heykelin dizleri hizasında durdular. Baldırları bile onlardan yukarıdaydı, geniş yüzü ve mermerden oyulmuş gözleri Dağlar’a doğru bakıyordu.

“Eğer ağlayabilseydi,” diye fısıldadı, “bu insanlar için bir nehir oluşturan kadar ağlardı.”

“Taşlar ağlayamaz.”

“Öyle mi?” dedi gülümseyerek. “Ben taşları ağlatabilirim. Onları sıkıp dağları parçalayabilirim. Dünyanın damarlarında dolaşabilirim, çölü yeşertebilir, kuru bir toprağı bahçe yapabilirim. Çorak topraklardan kaynaklar çıkarabilirim. Yalnızca istemelisin.”

“Babam güvende mi?” diye fısıldadı. “Mirany güvende mi?”

Yağmur Kraliçesi parmağını dudağına götürdü ve gülümsedi, o zaman Seth’in kalbi duracak gibi oldu çünkü yanıt vermediğini anlamıştı. Onun yerine konuşmasını sürdürdü. “Ona bak. Eti buza dönüşmüş.” Korkunç bir an için onun babadan söz ettiğini sanmıştı, sonra Rasselon’dan söz ettiğini anladı.

Heykel parlıyordu. Bir anda buza dönüştü, donmuş bir kütle gibiydi. Deliklerle bal peteği gibi oldu, erimiş sular içinde tüneller oluşturdu, hepsi dökülen, eriyen, süzülen kayan sulara dönüştü, yüzü şekilsiz bir kütle oldu.

“Pişmanlık cam bir dağdır,” diye fısıldadı dudaklarını kuşağına yaklaştırarak. “Kaygan ve tırmanması imkânsız. Ama kalbinde bir ateş yıldızı varsa...”

Heykelin derinliklerinde, buza gömülmüş, parlak kırmızı bir nokta gördü. Elini ona uzattı ama yalnızca Archon'un bedeninin kaygan ve soğuk yüzeyine dokunabildi.

Ve Archon'un eli onun elini kendi elinin içine alıp sıkıca tuttu.

Çakal da rüya görüyor gibiydi. Adamın uzun vücudunun seğirmesini gören Oblek kuru bir çakılı emerken konuştu. "Uyanırsak mı?"

Battaniyelere sarınmış olan Tilki omuzlarını silketti. "Bırak uyusun. Ortasında uyanırsa anımsar."

Müzişyen başını salladı. "Çöldeyken ben de böyle kâbuslar gördüm. Aklımı kaçırmış gibiydim. Yanımda sürünen şeyler vardı, canavarlar, yaratıklar, tanıdığım kadınlar, ihanet ettiğim adamlar." Ateşi çalı çırpıyla besledi. "Hiçbirimiz iyi bir hayat yaşamadık, Tilki."

Kızıl saçlı adam tek eliyle yüzünü ovuşturdu. "Çok az insan yaşamıştır. Ama en azından hayattakilere ihanet etteğinde sana musallat olmazlar."

Oblek merakla ona döndü. "Ölümler musallat olur mu?"

"Evet." Çakal'a baktı. "Şef'e oldular. Bu aristokratların derisi ince oluyor. İlk birkaç mezardan sonra çoğumuz alışmış oluruz. Kokuya, sessizliğe, kötü havaya. Onlar senin yan gözle bazı şeyler görmene yol açar. Hareketler. Hışırtılar. Çoğunlukla sorun eşyaları nasıl dışarı çıkaracağını bulmak, tuzaklardan kaçınmaktır... bazıları cehennemden çıkmış gibi oluyor. Bir adamın duvardan çıkıp dönerek üstüne gelen bir mekanizmayla dilim dilim kesildiğini gözlerimle gördüm. Tam önümde duruyordu."

Yüzünü buruşturup tükürdü. "Çok güzel bir cenaze töreni yaptık. Şef o kadar sinirlenmişti ki eski Archon'u çıkartıp yerine lahitin içine Melas'ı koydu. Onu kral gibi gömdük. Ama

o buna hiçbir zaman alışamadı. Ölümlere değil. Hırsızlığa, ölümleri soymaya. Kendi sınıfına sırtını dönüp alçağın da en alçağı oldu, kendine herkesin nefret ettiği bir yaratığın adını verdi. Kendinden nefret ettiği için. Bu yüzden de kâbuslar görüyor.”

“Onları mı görüyor?” diye sordu Oblek.

“Kim bilir? Bundan çok az söz eder. Bir şeyler görüyor. Onlara intikam melekları diyor. Şu masallardaki ince kanatlı yaratıklar gibi.”

Ateş çatırdadı. Sanki bunu duymuş gibi Çakal mırıldanıp uykusunda döndü.

Tilki somurttu. “Bir gün, diyor ki, onu yakalayacaklarmış. İnan bana, o kafesteyken yakaladıklarını sandım.”

Kapı açıldı, bir hizmetkâr elinde bir tepsiyle geldi ve pirinç sehpayaya bıraktı. Arkasında, elinde mızrağıyla bir asker dikiliyordu.

Mirany ayağa fırladı. “Sophia! Neler oluyor?”

Kız ona boş boş bakarak umutsuzca omuzlarını silktilti.

“Seninle konuşamaz. Emirler öyle.” Asker elini sallayarak kızını aceleyle dışarı çıkardı.

Mirany ona baktı. “Bu çok aşağılayıcı! Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun! Sözcü’yle görüşmeyi talep ediyorum...”

Kapı çarpıldı. Anahtar kilitte döndü. Boşlukta kalakalmıştı.

Kalbi sızlayarak yatağa oturdu ve pencereden baktı. Diğeri gibi bu da tahta parçaları sağlamca çakılarak kapatılmıştı. Çok ince olan aralıklarından güneş süzülüyordu ve içine sıkışan bir kelebek çaresizce bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Sefil bedenine bir şal doladı.

Dokuzlar iki gündür odalarına kilitlenmişti. Diğerlerini görebildiği tek zaman hepsinin katılması gereken Şafak Ayini’ydi

ama hepsi maskeli oluyordu ve başlarında muhafızlar beklediği için birbirlerine mesaj iletemiyor hatta fısıldayamıyorlardı bile.

Ama Ayin'deki sözcükleri söylerken Hermia'mn sesi çok güçlü çıkıyor, sanki onlara hiçbir şeyin değişmediğini Sessizlik yemininin bozulmadığını bu yolla anlatmaya çalışıyordu.

Mirany tepsiye baktı. Hiçbir şey yemek istemiyordu ama başka yapacak bir şey de yoktu. Sıkıntıdan ölecekti.

Peynirden bir parça alıp kemirdi. Bu böyle gidemezdi. Argelin'in Hermia'ya olan öfkesi korkunçtu. Kudurmuş, lanetler okumuş neredeyse ona saldırarak gibi olmuştu ama bütün bu süre boyunca Hermia sakın kalmıştı. "Tanrı'dan başka söz gelmeyecek," demişti, "barış sağlanana kadar."

Hepsi onaylamıştı. Hepsi birlikte kalacaktı.

Mirany merak etti. Bazı kızlar bunu başarırdı ama bazıları zayıftı. Chryse. Chryse bir odada tek başına kilitli, yanında kırdırayacak kimse olmadan ne yapıyordu acaba?

Peyniri bıraktı, yumuşak ekmeği aldı ve kopardı.

İçinden küçük bir papirüs parçası çıktı.

Mirany şaşkınlıkla ona baktı, sonra hemen alıp aceleyle açtı.

MIRANY. ARGELİN BİZİ AYIRMAYA ÇALIŞIYOR. BENDEN SÖZCÜ OLMAMI İSTEDİ. BUNUN ONA BAĞLI OLMADIĞINI SÖYLEDİM. HERMIA'NIN BİR KAZA GEÇİRECEĞİNİ SÖYLEDİ. HER ŞEYİ KAYBETMEKTEN KORKUYOR. ONA GÜVENME. GÜÇLÜ OL, MIRANY. SESSİZLİK'E UY. JAMIL'E HABER GÖNDERDİM. GELECEK.

Altında RHETIA yazıyordu.

Mirany iki kez okudu. Bunun gerçek olup olmadığını bilmiyordu, belki de Argelin'in bir oyunuydu ama gerçek gibi görünüyordu. Rhetia zekiydi, köleleri ona sadıktı. Ama Sözcü olmayı reddetmesi! O kadar çok istediği bir şeyi! Eğer öyleyse Mirany onu çok takdir ediyordu, zaten her zaman Rhetia'yı

takdir etmişti. Onun güçlülüğünü, kararlılığını, her zaman haklı olduğunu savunmasını. Kendinden emin olmak iyiydi.

Ayak sesleri. Avludan geliyordu.

Mirany mesajı hemen elinde buruşturdu ve iç çamaşırının içine sakladı. Tam üstünü başını düzeltirken kapı açıldı, Koret, uzun boylu kâhya içeri girip eğilerek selam verdi.

“Leydi Mirany.”

Soluk soluğa sordu. “Ne oldu? Serbest mi bırakıldık?”

Kâhya arkasına kaçamak bir bakış attı, Mirany terasın tamamen silahlı bir birlikle dolu olduğunu gördü.

“Korkarım hayır, Leydi. Lord Argelin sizi görmek istiyor.”

Buzdan bir dağdı, aynı Yağmur Kraliçesi’nin söylediği gibi. Seth ve Alexos ona baktı, pürüzsüz yan taraflarına, tırmanılmayacak yamaçlarına, dümdüz duruşuna. Diğerlerinin arkasındaki mücadelesini duyan Alexos döndü.

“Şuna bakın! Bak, Oblek!”

Çakal onları iterek öne geçti. Dikkatle ilerleyerek tırmanmayı denedi ama hiçbir şey işe yaramıyordu, bir süre durup dikkatle inceledi.

“Cam gibi görünüyor.”

“Buz,” dedi Tilki şüpheyle.

Oblek başını salladı. “O kadar yüksekte değiliz.”

Çakal inceliyordu. “Bu o kadar eski değil. Yeni olmuş.”

Bütün manzara yıkılmış, eritilmiş ve yeniden şekillendirilmiş gibiydi. İnanılmaz bir ısı sanki onu öylece dondurmuş, cam gibi tepeler yaratmış, dünyadaki en büyük delikleri doldurmuştu. Ay Dağları’nın dış görünüşü tamamen değişmiş ve yeniden şekillendirilmişti. Bu kez kayadan değil, kararmış karbon kaplı ve kırılmaz bir maddedendi.

Çakal yere çömeldi. Yüzeydeki siyah tabakayı kazıdı, kokladı, yaladı. Sonra uzun parmakları parlak yüzeyindeki damarları, çatlakları keşfetmeye koyuldu. "Tilki. Bıçağım ver."

Tek gözlü hırsız en özel, en keskin silahını seçip uzattı, Çakal bıçağın ucundan tutarak yüzeyi kazıdı. Hiç çizilmedi, bronzun onun üzerinde etkisi olmamıştı. Sonra oyarak bir parça çıkarmaya çalıştı ama bıçak eğildi ve Tilki huzursuzca kıpırdandı. Bu yüzden adam daha fazla ısrar etmeden çekildi ve hiç konuşmadan bıçağı geri verdi, doğrulurken ellerini tuniğine siliyordu.

"Sana söylemiştim. Cam." Oblek'in sesi ekşi gelmişti. "Söyler misiniz Tanrı aşkına, biz burayı nasıl aşacağız?"

Çakal yanında duran Seth'e baktı. Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı ve açık renk saçları esintiyle uçuşuyordu. "Tebrikler," dedi kısık sesle.

"Ne için?"

"Hepimiz zengin olduk. İmparator'un kendisinden bile daha zenginiz artık, tek bir gümüşünü bile harcayamayacak olsak da." Yamaçları geçit vermez dağ kütesine tekrar baktı ve çabucak Alexos'a döndü. "Belki de Tanrı ne demek istediğimi anlamıştır."

Alexos derin bir soluk aldı. Seth onun huzursuz görünüşünü düşündü.

"Biliyor musun?"

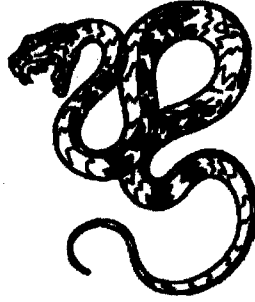
Alexos omuzlarını silkeli. "Bu dağın sert olacağını biliyordum."

"Sert mi?" Oblek gelip kolunu ona doladı. "Bu kadarını ben de söyleyebilirdim, Archon."

Gerçek Seth'e o anda çarptı. "Elmasta yapıldığını söylemeye çalışıyor, Oblek. Büyük ve çok sağlam bir elmasta."

Sessizlikte hafif bir rüzgâr Tilki'nin çizgili cüppesini dalgalandırdı.

Söyleyebilecekleri hiçbir şey yoktu.

Oracle olmasaydı

Ada tanınmaz haldeydi. Köprü'ye ulaşılmaması için barikat kurulmuş, yola muhafızlar dikilmişti. Binaların girişleri kapılarında bekleyen askerler tarafından kapatılmıştı, Tapınak'ın geniş kapıları bile tarihinde ilk kez kapalıydı.

Bahçelerden ne konuşma ne de gülüşme sesi geliyordu. Havuz boştu, tuzlu su günlerdir değiştirilmediği için yüzeyi yağlı bir tabaka ve yapraklarla kaplanmıştı. Hizmetkârlar uzaklaştırılmış gibi görünüyordu, teraslar boştu ve sıcak havada mor çiçekler hiç sulanmamış gibi kuru görünüyordular. Etrafta böcekler vızıldıyordu, Mirany onları kovaladı, günlerce pence-releri kapalı bir odada kaldıktan sonra kollarında ve yüzünde güneşi hissetmek iyi gelmişti.

Askerî birlik etrafında ona yakın yürüyordu, basamakları tırmanarak Tapınak'ın altındaki, Liman'a bakan en üst terasa yöneldiler. Belli ki Argelin orada kendine bir karargâh kurmuştu, Mirany onun eskiden Hermia'ya ait olan bronz bir iskemlede, planlarla dolu bir masanın önünde oturduğunu gördü. Adamlar girip çıkıyor, ulaklar koşturuyor, memurlar rapor taşıyordu.

Mirany beklerken Liman'ı izledi.

Jamil'in gemileri kendi yansımalarının üzerinde duruyor, menzil dışında bekliyorlardı. Daha çok zaman bekleyeceğı ben-
zemiyordu. Yaptıkları baskınlara rağmen gıda ve su stokları
azalmış olmalıydı. Yakında bir saldırı daha yaparlardı ve Liman
düşerdi.

"Leydi." Askerlerin başındaki adam öne çıkmasını işaret etti.

Mirany dikleşti. Kendini çok bakımsız hissediyordu, keşke
beyaz elbisesini giyseydi, daha ağırbaşlı ve asil görünürdü. Saçı-
nın da düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Gergince gözlerinin önünden
kaldırdı.

Argelin ayağı kalkıp ona baktı, sonra muhafızlara çekilme-
lerini işaret etti. Belli bir mesafeye kadar geri çekildiklerinde
kumandanlarına döndü. "Ben haber verene kadar buraya başka
kimse gelmeyecek."

"General..."

"Konu her neyse sen hallet!"

Kızı döndürdü ve Mirany kendini sertçe çekerek kurtardı.
Sonra adam balkonda yürüdü ve aşağıdaki denize baktı. Ne
yapacağım bilemeyen Mirany de onu izledi.

"Burayı yakmalayım," diye homurdandı Argelin.

Dehşete düşen Mirany ona baktı. Argelin de ona döndü.
"Eğer Oracle ve Dokuzlar olmazsa herkesin dinleyeceği tek kişi
ben olurum."

"Tanrı'yı yakamazsın."

"Kimse onu duymadıktan sonra Tanrı ne işe yarar? Bence
ben bunu yapabilirdim, Leydi Mirany."

"Sen bile... insanlar ayaklanırdı..."

“O zaman ben de suçu Prens Jamil’in üstüne atardım. Bu işime gelirdi. Halk onun askerlerini çıplak elleriyle parça parça ederdi. Sonra da istila sona erince kendime yeni Dokuzlar bulurdum.” Dudaklarını yaladı. İnce bir ter tabakası alnı ile sakalını ıslatıyordu.

“Beni kim durdurabilir, Mirany?”

“Archon...”

Adam kaba bir kahkahayla güldü. “Archon şimdiye kadar ölmüş olmalı ve kimse de bir başkasını aramayacak. Ben hem Archon hem General olacağım, bir de Kral.”

“Ya Hermia?”

Adamın yüzü karardı. “O kendini mahkûm etti. Ben her zaman onun güçlü olduğunu düşünürdüm, onda hiçbir zaman ulaşamayacağım bir şey olduğunu biliyordum ama bana karşı çıkması ve beklenmedik ihaneti beni çok şaşırttı. Birlikte çok iyi iş çıkarıyorduk.”

Mirany’nin kolları güneşte yanıyordu. Korkudan kaskatı kesilerek harmanisini yukarı çekti. Adam ona baktı. “Seninle bana gelince, aramızdaki nefret hiç azalmadı, değil mi Leydi? Her adımında bana zorluk çıkaran sen oldun. İşler artık buraya kadar geldi. Ama şimdi güvenebileceğim bir Sözcü’ye ihtiyacım var.”

“Öyle mi?” dedi nefes nefese.

Adam yumuşakça gülümsedi. “İhtiyacım olduğunu biliyorsun. Birini seçtim bile.”

Kız yutkundu. Şaşkınlıkla konuştu. “Bunu yapamazsın...” Ama adam onu bir el işaretiyle susturdu. Sonra arkasında bir yeri gösterdi. Mirany arkasına baktı.

Terasın aşağısında, korkulukların üzerinde bir kız otuyordu, sarışın, pembe elbiseli bir kız, kumruları besliyordu.

Yukarı bakıp neşeyle el salladı. “Ah Mirany! Sonunda aklının başına geleceğini biliyordum!”

Mirany’nin midesi bulandı.

“Görüyor musun?” dedi Argelin sakince, bir sürahidenden altın yaldızlı bir kupaya şarap koyduktan sonra biraz da su ekledi.

Mirany uyuşmuş gibi başını salladı. Adam kupayı ona uzatınca alıp içti, o kadar susamıştı ki ne içtiğine dikkat bile etmiyordu.

“Ben ne söylersem, ne zaman istersem harfiyen yapacak birine ihtiyacım var, belki bu odur. Küçük, güzel Chryse. İtiraf etmem gerekir ki fazla ikna edilmeye ihtiyacı olmadı. Kızların en zekisi olmayabilir, yani senin gibi değil ya da sivri dilli Leydi Rhetia gibi ama onun da sinsî bir zekâsı var. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyor. Sözcü olursa onunla sorun yaşamam.”

Mirany kupayı masaya bıraktı. “Öyle mi sanıyorsun?” dedi yavaşça.

Argelin ona doğru eğildi. “Evet.”

“O zaman yanılıyorsun.” Ona buz gibi gülümsedi. “Chryse’i senden daha iyi tanıyorum. O her zaman kazananın tarafındadır, kim olursa olsun. Eğer savaşı kaybedersen gözünü kırpmadan Jamil’in tarafına geçer. Ona Oracle’ın senin ölmeni emrettiğini söyler. İnan bana.”

General şarabını içti. “O kazanmayacak.”

“Arkasında bütün İmparatorluk var. Bu gemilerden kurtulursan arkasından başkaları gelir. Hepsini yok edemezsin. Yalnızca Tanrı buna son verebilir ve Chryse Tanrı’ya duymuyor.”

“Duymasını istemiyorum zaten.”

Mirany başını sallayıp şansını denemeye karar verdi. “Sen aslında onun Sözcü olmasını istemiyorsun, değil mi? Sen bile ona güvenmiyorsun.”

Canı sıkılmış gibi görünen adam kupasını gürültüyle tepsiye bıraktı. Bir asker uzaktan gergince ona baktı. Argelin kıza döndü. “Hayır. İstemiyorum. O yalnızca kendini düşünen küçük bir pislik. Ama sen de görüyorsun ki başka kimse yok. Tabii dediğim gibi Dokuzlar’ın tamamı talihsiz bir yangına kurban gitmezse.”

Seni istiyor, Mirany. Seni tehdit etmeye çalışıyor.

Ses o kadar beklenmedik bir anda gelmişti ki kız neredeyse şaşkınlıktan bayılacaktı, sonra içini bir rahathk hissi kapladı.

“Nerelerdeydin?”

Meşguldüm. Yumurtalar, elmaslar ve yıldızlarla.

Kız dönerek aşağıya, mavi denize bakmaya başladı. “Ne yapacağım? Chryse olmasına izin veremem!”

Bana güveniyor musun, Mirany?

Kız kısaca başını salladı.

O zaman tam olarak dediklerimi yap. Ona yeni Sözcü’nün sen olacağımı söyle.

Kızın elleri korkulukların beyaz mermerini sıkıca kavradı. Pürüzsüz ve serindi. Tanrı’nın sözleri içini acıtyordu, bakır kâsenin etrafında ettikleri yemini düşündü, Rhetia’nın gizli mektubunu. Güçlü ol. Sessizliği koru. Hepsî onlara ihanet ettiğini düşünecekti.

“Yapamam! Yapamam!”

Seni buna zorlayamam, Mirany. Yalnızca bana güvenip güvenmediğini görmek istedim.

“Yani?” Argelin merakla ona bakiyordu. “Sana ne teklif ettiğimi anlamış olmalısın.”

“Neden ben? Sen kendin dedin ki...”

“Çünkü iş oraya varırsa senin benim ölümümü emretmeyeceğine güveniyorum. Ama diğerleri bunu yapar. Üstelik diğerleri senin söylediklerine inanıyorlar, Tanrı’yı duyabildiğine inanıyorlar. Gerçek olsun olmasın, senin bildirilerinin belli bir... inanırlılığı var.”

Yanına gelip uzun boyuyla tepesinde durdu. “Sen Sözcü olacaksın ve Archon’un kaybolduğunu açıklayacaksın, benim de artık Kral olduğumu. Eğer bunu kabul edersen Dokuzlar’ın geri kalanı zarar görmeyecek, belki yeni bir kız gerekebilir ve onu ben seçerim. Tapınak ve Ada yakılmayacak, Oracle da saf ve temiz kalacak. Hermia güven içinde tutulacak. Eğer önceden birlikte kararlaştırmadığımız tek bir açıklama bile yaparsan o öldürülecek ve Oracle da yok edilecek. Anladın mı?”

“O rehine mi olacak? Bunu ona yapabilir misin?”

Argelin’in sesi duygusuzdu. “O bana yapardı.”

“Ama onu sevmiştin.”

Koyu renk gözleri kıza baktı. “Belki hâlâ seviyorumdur. Aşk anlaşılması kolay bir şey değildir.”

Mirany’nin anlamadığı kesindi.

Onlara ihanet mi etmiş olacaktı? Yoksa onları kurtaracak mıydı? Artık hiçbir şey bilmiyordu. Ama önemseddiği tek bir ses vardı, o da Tanrı’nın sesiydi ve onu nereye götürürse giderdi.

Bakışlarını Argelin’den Chryse’a çevirdi.

“Onu içeri geri gönder.” Çenesini kaldırarak ona baktı. “Şu andan itibaren Sözcü benim.”

Seth ipe asıldı. Ayakları kaydı ve cam yamaçta savruldu, üstelik daha iyi tutunabilmek için botlarını çıkarmıştı. Üstündeki Çakal eğlenerek aşağı baktı. “Haydi! Tırnaklarınla bir yere tırmanmanın senin yapabildiğin en iyi şey olduğunu sanıyordum!”

Arkalarda bir yerden Tilki'nin ulurcasına güldüğü duyuldu, ipin ucu zirvede bir yere geçirilmişti.

Seth küfretti. Elleri parçalanmıştı. Herhalde bir daha kalem tutamazdı. Aşağıda, korkutucu derecede aşağıda, Oblek onu cesaretlendirmek için bağıyordu ve birkaç santim ötesinde güneş tırmanmaya çalıştığı kayanın üzerine parlak gökkuşağı renkleri yansıtıyordu. Seth hayatta en çok istediği şey buymuş gibi tırmanıyordu.

Son bir büyük çabayla kendini itip bir elini daha yukarı koydu. Kasları pes ediyordu, kolları lastik gibi olmuştu. Bu dik yamaca tırmanmaya çalışmak dizlerini acıtıyordu, bir adım daha atamayacağını hissediyordu ama yine de bir adım daha attı, sonra bir adım daha... Sonunda Çakal'ın uzun kolu tepeden ona uzandı, tuniğinden yakaladı ve nispeten daha geniş ve düz olan tepeye çekti.

"Tamam. İpi bırak," dedi hırsız sertçe. Kenardan aşağı bakıyordu. "Çocuk, sıra sende!"

İnanamayan Seth omuzlarını kement şeklindeki ipten çıkardı. "Neredeyse düşecektim."

"Saçmalama." Tilki düğümleri kontrol etti ve ipi aşağı attı. "Vergi makbuzu yazan bir kâtip için fena sayılmazsın."

Seth yaralı ellerine baktı. Bir an için bu iltifata sevinecek gibi olmuştu ama sonra korkusu ağır bastı. *Vergi makbuzu*. Tahsildarlık görevine getirildiğinde onunla böyle konuşamayacaklardı... herkes saygı gösterecekti. Ama Alexos eve dönerse asla tahsildar olamazdı.

Şimdi çocuk tırmanıyordu. Kolayca ve çevikçe elmas dağa çıkıyordu, aynı Tilki'nin yaptığı gibi. Yine de kimse Çakal gibi tırmanamazdı, omzundaki ip kangalıyla yaptığı hızlı ve çevik hareketler inanılmazdı. Gözle görünmeyen küçükçük çatlakları,

aralıkları ayağıyla kolayca bulabiliyor, hiç yorulmadan güçlü kollarıyla hızla tırmanıyor, dik yamaçta bedenini kolayca yukarı çekiyordu.

“Acele etme,” dedi Çakal eğilerek. “Tilki, yedek ipi getir. Bu ip şişman adamı taşıyacak durumda değil.” Tilki çantaları karıştırmaya başladı. Boş bir su şişesiyle bir bıçağı yere fırlattı.

Bir an için Seth kopmak üzere olan ipe baş başa kalmıştı. Ufak oğlan tırmandıkça telleri birer birer atıyordu, bağlı olduğu zirvedeki yeri sürtünme nedeniyle aşınmıştı.

“Neredeyse geldin,” dedi Çakal eğilerek. “Seni tutmak üzereyim.”

Seth öne eğildi. Bıçak ayaklarının dibindeydi, onu aldı. Çeliği parlıyordu, çok keskindi. Büyülenmiş gibi onu ipe yaklaştırdı.

Şimdi.

Bir daha böyle bir şansı olmayabilirdi. Kabzası ılıktı, acıyan avuç içini yakıyordu. Tilki’nin arkası dönüktü, bıçağı sıkıca tuttu, aklında babası ve Telia vardı. Neredeydiler? Keşke güvende olduklarını bilebilseydi, keşke bilseydi!

“Söylesene,” dedi. “Söyle bana! Yoksa seni öldürmek zorunda kalacağım.”

Tek yanıt sessizlik oldu.

“Canını kurtar! Bana güvende olduklarını söylemen yeter!”

Hiçbir şey.

Yavaşça, isteksizlikten titreyen elleriyle birilerinin onu görmesi ve durması için bağırmasına dua ederek bıçağı ipe yaklaştırdı. Zaten yıpranıp incelmışti. O kadar kolay olacaktı ki.

“Seth!” Çakal’ın sakın sesi onu yerinden sıçrattı. “Ne yapıyorsun?”

İp bir ıslık sesiyle koparak göğsüne çarptı ve onu Çakal'a doğru uçurdu. Hırsız dengesini kaybedip soluk soluğa bağardı. "Tilki!" Sonra hemen kenara koştu.

Chryse ağzı açık bakakaldı. "Ama bu haksızlık! Ben olacaktım."

Mirany onu tokatlamak istedi. "Sana inanamıyorum! Onun tarafına geçtin!"

"Ah, Mirany!" Sarışın kız geriledi. "Senin yaptığın da bu değil mi? Ben de onun yanındaymışım gibi davrandım ama aslında öyle değildim. Bunu o kapatıldığım odadan kurtulmak için yaptım. Sözcü olur olmaz aynı Hermia gibi büyük Sessizlik yapacaktım. Onun bütün giysilerini de giymiş olacaktım."

Birden Mirany'nin başı döndü. Sanki bir yerlerden yuvarlanıyormuş gibi hissederek taş banka yığıldı. "Bana su getir, Chryse."

Chryse suratını astı. "Artık bana emir verebileceği düşünüyorsan..."

"Git getir!"

Gözleri kocaman açılan Chryse ona baktı. Sonra gitti.

Mirany aşağıya, denize baktı. "Neler oluyor?"

Düşüyorum.

Bunu hissedebiliyordu. Altında ve üstünde boşluk. Bir el, sıkıca tutan.

Tut beni Mirany! Tanrılar düşemez, değil mi?

Sesi şaşkın, korkmuş gibi geliyordu. O kadar zayıftı ki neredeyse duyulmayacaktı. Mirany çabucak kolunu mermer korkuluktan sarkıttı. Martılar etrafında uçuşuyordu. Uzanan küçücük kol ona sıkıca tutundu. Ağırlık hissetmiyordu ama korku vardı ve kız onu tutunca aniden beyaz kuşlardan oluşan

bir grup çığlıklar atarak etrafında uçuşmaya başladı. Argelin'in masasındaki kâğıtlar etrafa saçıldı, bağırışlar duyuldu, rüzgârın havalandığı elbisesinin eteklerine yapışan Chryse'in çığlıkları duyuldu.

Körfezde gemiler sallandı, çapalarına asıldılar, filler mercan kayalıklarında dehşetle bağırды.

"Düşme!" diye fısıldadı Mirany. "Eğer sen düşersen biz ne oluruz?"

Seth dalıp gitti ve elindeki bıçak düştü, Çakal kayanın üstüne yatarak onun kolunu yakaladı, neredeyse ağırlık yüzünden o da aşağı uçacaktı. Sonra Tilki gelip kulağına küfürler sıralarken onu belinden yakaladı.

Yarısı tepeden aşağı sarkmış durumda olan Seth dayandı. Aşağıdaki Çakal boşlukta döndü, diğer eliyle Alexos'u tutuyordu. Çok aşağıda Oblek'in suratu dehşet ve panik içindeydi.

"Çek!" diye bağırды Tilki. Seth asıldı ama oğlanın ve adamın ağırlığı inanılmazdı, sanki yer onları çağırıyor gibiydi, sanki korkunç bir kuvvet hepsini yere çekmeye çalışıyordu.

"Bana yardım et!" dedi soluk soluğa.

Bir Tanrı kendini kurtarmayı beceremiyor muydu?

Sonra bir şey oldu. Sanki yardımlarına biri daha geldi. Bir dokunuş. Hafifti ama güçlüydü ve çok uzaktaydı, yine de sanki omuzlarındaki ağırlığın büyük bir kısmını almıştı. Seth çekti, Çakal'ın eli kaydı, tuttu, ipi yakaladı. Yavaşça sanki büyük bir boşluktan çeker gibi mezar hırsızını çıkardılar ve Seth uzanarak deli gibi ağrıyan kolunu gererek Alexos'u yakaladı, birkaç saniye sonra soluk soluğa kalmış bedeni yerde yatırıyordu. Alexos yerde bitkinlikle büzüldü, Çakal'm eli kanıyordu, Seth terden buz kesmişti, kolları ve bacakları titriyordu.

Bıçak kenarda duruyordu. Seth ona baktı.

Sonra iki eliyle saçlarını geri attı, ayağa kalktı ve yürüdü. Kendini hasta ve zayıf hissediyordu, en beteri de artık hiçbir şey bilmemesiydi ama bir şeyden emindi.

Tahsildarlık diye bir şey olmayacaktı.

“Henüz bitmedi, kâtip,” dedi Tilki kuru bir sesle. “Şişmanı da yukarı çıkarmamız gerekiyor.”

Seth yanıt vermedi. Başını kaldırıp tepesinde yükselen dağa baktı, onun cilalanmış, kaygan yamaçlarına, güçlü rüzgârlar esen kar kristallerinden oluşmuş gibi görünen zirvesine baktı.

Tam arkasından Çakal’ın sesi duyuldu. “Sanırım sana yeniden teşekkür etmem gerekecek.”

“Çocuğu sen tuttun.”

“İçgüdüsel. Kimse Tanrı’nın düşmesini istemez.” Bir an durup sordu. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey. İp koptu.” Sonra, “Oblek’e söyleyecek misin?” diye sordu.

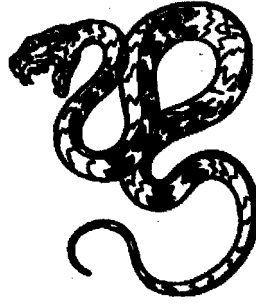
“Senin söylemen lazım.”

Seth yanıt vermedi. Bakışları ciddi ve odaklanmıştı. “Şimdi görüyorum.”

Çakal meraklı görünüyordu. “Oradaki ne? Ne görüyorsun?”

Seth bitkindi, soğuktan ve rahatladığı için titriyordu. Kollarını bedenine dolayıp döndü.

“Yıldızı görüyorum. Üçüncü yıldız.”

Tanrı'ya nasıl hayır denir?

Çok derinlerdeydi.

Yıldız dağa çarpmış, delerek geçmiş ve bu çarpışmanın şiddetiyle kayayı anında buharlaştırmıştı. Kendine hâlâ dumanı tüten, geniş ve kaygan bir yol gibi bir delik açmış olmalıydı.

Oradan içeri girebiliyorlardı. Bitkin olan Çakal önden gitti, yarım anlaşılan imgelerin, yansımaların, şeffaf tünelin kaygan duvarlarının ve kristalle kaplanmış kayaların arasında uzun boyuyla dikkati çekiyordu. İçeride minicik böcekler, bazı mineraller belki altın bile vardı. Çünkü bir yerde Çakal uzun süre durmuş, ellerini açarak kenarlara dokunmuş, çekik gözleriyle etrafını ilgiyle incelemişti. Sonra omuzlarını silkip yola devam etmişti. “Çok derinlerde,” diye homurdandı ancak kendi duyacağı kadar kısık sesle.

Seth, “Asla çıkaramazsın,” dedi.

Mezar hırsız onı düşünceli bir ifadeyle baktı. “Belki de Leydi Mirany haklıydı. Belki de altın yalnızca bir bahaneydi. Tilki'nin cebi altın yerine elmas parçalarıyla dolu.”

Oblek Alexos'u taşıyordu. Düşüşünden beri küçük çocuk bitkin ve uyusuk görünüyordu, şişman adamın sırtına çıkmış, bir yanağını onun kel kafasına dayamış, boynuna sarılmıştı. Yürürlerken Oblek onunla yumuşak bir sesle mırıldanır gibi konuşuyordu.

Elmas dünyasındaki tünel sessizdi. Duvarlar mavinin milyonlarca değişik tonundan oluşuyordu. Deniz ve gökyüzü mavisi, yumurta kabuğu, bulut rengi, lacivert taşı ve safir, Yağmur Kraliçesi'nin sudan yapılmış elbisesinin, dalgaların, musunun ve fırtınaların tonları. Seth'in bir zamanlar Telia için yaptığı mavi oyuncak el arabasının rengi. Mirany'nin mezardan çıkarırken giydiği elbisenin rengi.

Geçit dikleşen bir yokuş halini alınca Çakal geride kalıp Oblek'e elini uzatmak zorunda kaldı, çocuğun ağırlığı altında zorlanarak nefes nefese kalan müzisyen ona sırtıttı. Birbiriyle bağlantısı olmayan irili ufaklı delikler vardı, sanki bir bal peteğinin içinde ya da süngerden oluşan bir kayada yürümek gibiydi.

Ama yıldız bütün bunları yapmak için fazla küçük, diye düşündü Seth.

Dağın içi çok sıcaktı. Saatler boyu santim santim ilerlediler ve ona ulaşmaya çalıştılar. Rengi kırmızıydı, sıcakta erimiş bakır kırmızısı. Yaklaştıkça delikli kaya mora, menekşe tonlarına ve lal rengine dönüşüyordu. Seth ısıry yüzünde ve ellerinde hissedebiliyordu, sıcak bir esinti onu geride tutuyordu. Bu kadar yaklaşmışken ona nasıl dokunacaklardı? Acıya nasıl dayanacaklardı?

Tünelin sonunda Çakal durdu. Binlerce ısıltılı yansıma da onunla birlikte durdu. Bir oda büyüklüğünde bir açıklığa gelmişlerdi, yıldız çarpmasının korkunç şiddetiyle aşınıp cılananmış duvarları olan yontulmuş bir alandı. Yerde, kor gibi parlayarak üçüncü yıldız onları bekliyordu.

Saçını düzelttiler, ona elbiseyi getirdiler. Hermia'nın defalarca giydiğini görmüştü. Şimdi de o giyecekti.

Mirany ayağa kalktı, işlenmiş beyaz ketenden kaftan şeklindeki elbise yumuşacık ve dökümlüydü. Uyuşmuş gibi, bir şey hissetmeden kollarını uzattı.

Yağmur Kraliçesi'nin elbisesi çok ağırdı. Maviydi, deniz gibi hareketliydi ve üzerine milyonlarca kristal yağmur damlası dikiliydi, hepsi aynı anda parlıyordu ve her birinin kalbinde birer gökkuşağı vardı.

Arkasını döndü. Köle ona bakmadan elbiseyi bağladı.

Kölelerden hiçbiri ona bakmıyor ve onunla konuşmuyordu.

Bu ritüelin kurallarından biriydi, Koret öyle söylemişti. Dolunay, denizin yükselmesi ve sessizlik. Bakmak yok, yemek yok, konuşmak yok. On iki saat Tapınak'ta tek başına uyumuştı. Tepeden tırnağa kadar üç değişik yerde yıkanmıştı, önce siyah bazalt bir küvetin içindeki deniz suyuyla, sonra pembe mermer bir küvetteki tatlı suyla, son olarak da damıtılmış yağmur suyuyla dolu altın bir küvette, sonuncusundaki su o kadar azdı ki çenesine kadar bile gelmiyordu.

Bir zamanlar Hermia da bütün bunları yapmıştı. Acaba o şimdi neredeydi? Ne düşünüyordu? Mirany titredi. Dokuzlar'ın gazabı dayanılmaz olacaktı.

Dokuz yağla mesh edilip dokuz bilezik, dokuz ince gümüş kolye takılırken kıpırdamadı. Değişik kokuyordu, cildini tuhaf hissediyordu. "Hâlâ benim," dedi çaresizce, ağzından düşünmeden çıkıvermişti ama yanıt gelmedi. O küçük el elinden kayarak ayrıldığından beri hiç yanıt alamamıştı zaten. Tanrı ona, *bana güven*, demişti ama Mirany şimdi korkuyordu. "Durun! Fikrimi değiştirdim!" diye bağırmanın için kendini zor tutuyordu. Eğer Tanrı onunla bir daha konuşmazsa bütün hayatı boyunca bu

numarayı sürdürmek zorunda mı kalacaktı? Başka bir Hermia mı olacaktı?

Arkasını döndü.

Kristaller, tüyler ve lacivert taşlarıyla süslü Sözcü maskesinin koyu renk gözleri odanın öbür tarafındaki ayaklığından sakın yüzüyle ona bakıyordu, elmacık kemiklerinin üstüne yılan figürleri oyulmuştu. Ufak esintiler açık ağzının içinde dolaşıyordu.

"Hainin sen olacağı hiç aklıma gelmezdi, Mirany."

Ürpertici bir an boyunca bu zehirli fısıltının Tanrı'dan geldiğini zannederek korktu.

Dönüp de karşısında Rhetia'yı görene dek.

Mirany!

Seth döndü.

Alexos bu sözcüğü mırıldanmıştı, şimdiyse çocuk gözlerini açmıştı dengesizce yere kaydı. Herkesin ona baktığını görünce eliyle uykulu gözlerini ovuşturdu. "Acele etmemiz lazım."

"Başı dertte mi?"

Alexos sanki duymamış gibi yıldızı işaret etti. "İşte orada, Lord Çakal. Almak istiyorsan al."

Mezar hırsızı, "Kor gibi kırmızı, Archon. Bunu sen bile hissedebilirsin," diye yanıtladı.

"Canın yanmayacak. Yemin ederim."

Çakal bir adım yaklaştı. Sıcak parıltı çömeldikçe yüzünü ısıtıyordu, üstündeki havanın hareket etmesinden ısıyı görebiliyorlardı. Yıldız yanan bir kor gibiydi. Elini uzattı, sonra çekti. "Parmaklarımin bende kalmasını tercih ederim," dedi kuru kuru. "İşime yarıyorlar."

Alexos döndü. "O zaman sen almalısın, Seth."

Seth çocuğa yaklaştı. Ama bütün söyleyebildiği, “Onlara sen mi söylersin yoksa ben mi?” oldu.

“Kimsenin söylemesine gerek yok,” dedi Alexos yüzünde mutsuz bir ifadeyle.

“Bize ne söyleyeceksiniz?” diye homurdandı Oblek.

Seth kaşlarını çattı. Ellerini yumruk yaparak konuştu. “Argelin yola çıkmadan önce bana bir teklif yaptı. Tahsildarlık.”

Çakal kıpırdamadı ama bir an gözlerinde bir parlaltı oldu. “Ne karşılığında?”

“Buraya gelen yola dair bilgi. Ve Archon’un geri dönmemesi.”

Bir an kimse kıpırdamadı. Sonra Oblek oğlanı kendine çekti. “Seni hain pislik. Kabul ettin mi yoksa?”

Seth bitkince omuzlarını silkti. “General’i geri çeviremezsin.”

Çakal ona dikkatle bakıyordu. “Kaçırıldığını biliyorduk. Başka bir şey yapmadı mı? Tehdit etmedi mi?”

Seth kuru dudaklarını yaladı. “Babam ve kızkardeşim.”

Herkes sessizdi. Sonra Oblek homurdandı. “Argelin’i öldürmeme izin vermeliydin, Archon.”

Seth başını kaldırdı, bütün hafta çektiği işkencenin acısı şimdi çıkıyordu. “Onlar güvende mi? Onların güvende olup olmadığını bana söyleyebilir misin?”

Alexos yere baktı. “Eğer insanlar her şeyi bilselerdi Seth, tanrılara ihtiyaçları kalmazdı. Bunun yanı sıra Oracle sessiz.” Sesi üzgün geliyordu.

“Bunu biliyor muydun, eski dostum?”

Oğlan başını kaldırdı. “Mirany beni uyarmıştı.”

Bu Seth’i yıktı. Gözlerini Oblek’inkilerden kaçırdı ama şişman adam konuştu. “Bunun hakkında düşündün mü?” Seth

Çakal'a baktı. Hırsızın hayvanlarınkine benzeyen gözleri onu süzüyordu ama bir şey söylemedi.

"Evet. Düşündüm. Bıçağı ipe doğru tuttum. Bir an için kesebilirdim. Sonra kendiliğinden koptu ve her şey de onunla birlikte koptu." Yüzü utançtan kıpkırmızıydı. "Beni cezalandırmak istiyorsanız yapın! Gitmemi istiyorsanız giderim."

Bir şey söylemediler. Sonunda Alexos sabırla konuştu. "Ah, Seth! Kimse böyle bir şey istemiyor, ben de istemiyorum. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Yağmur Kraliçesi sana açıklamıştı."

Seth yutkundu. Sonra başını salladı, döndü ve yıldızla doğru yürüdü. Ondan çıkan ısı çekiciydi, etrafındaki kaya cızdırdıyordu. Yere çömelip elini onu kavraması için zorladı, onu aldı, elinin içinde soğuk ve saftı. Hepsi sanki kızıl bir ateş tutuyormuş gibi bakıyorlardı.

"Argelin'e ödeteceğim," diye fısıldadı öfkeyle, "Telia'ya bir dokunsun."

"Chryse olmasını mı tercih ederdin?" Mirany'nin ani cesareti kendisini de şaşırttı. Uzun boylu kıza doğru cesurca yürüdü. "Çünkü tek seçenek oydu. Chryse ona ne söylenirse yapardı, bizi yeni bir bilezik veya bir şal için satardı. Gerçekten onun olmasını mı tercih ederdin?"

"Saçmalama. Yemin etmiştin!"

"Sessizlik için yemin ettim. Ve bu yemine uyacağım."

"Bunu nasıl yapacaksın? Hermia'yı rehin tutuyor. Ada elinde. Tören iyi gitmezse, Oracle onun Kral olması gerektiğini söylemezse ne yapar bilmiyorum. Kutsal Bölge'yi yok edeceğinden eminim, Mirany! O Tanrı'nın öfkesinden hiç korkmuyor. Onun hayatta önem verdiği tek insan Hermia'ydı."

Mirany düşünmeye çalışırken başını salladı. “Biliyorum. Biliyorum!” Başını kaldırdı. “Peki ya Jamil? Onunla hâlâ iletişim kurabiliyor musun, ona neler olduğunu haber verebiliyor musun?”

Rhetia kaşlarını çattı. “Onun şartlarından biri Sözcü’nün değişmesiydi. Sen bunu yaptın.” Midesi bulanmış gibiydi.

Mirany konuşmadı. Sonra arkasını dönüp kollarını kavuşturdu, uzun uzun bronz aynada kendine baktı. “Bana baksana. Myros’lu Korkak Mirany. Kendimi ben bile tanıyamıyorum. Babam görse beni kesinlikle tanımazdı.” Mirany döndü. “Ben bunu istemiyorum, Rhetia ama Tanrı bana bunu yapmamı söyledi. *Bana bunu o söyledi.* Bir Tanrı’ya nasıl hayır dersin?”

Sesi boğuk çıkmıştı, ağlamak istemediği için daha fazla konuşmadı.

Rhetia somurttu. “Diyemezsin,” dedi kabaca. “Sanırım.”

Odanın diğer tarafından bakınca dağ çatlaklarla dolu gibi görünüyordu. Birine tırmanıp içinden geçerek gece havasına çıktılar. Seth yukarı baktı. Elli metre kadar üstlerinde beyaz buzla kaplı zirve görünüyordu. Öncesindeyse toz gibi karla kaplı son bir yamaç vardı. Soluklarından buhar çıkıyordu. Daha önce hiç bu kadar yüksek ve soğuk bir yerde bulunmamıştı.

“Nerede olduğumuzu biliyorum!” Alexos’un çılgınlığı mutluluk doluydu. “Daha önce buraya geldim!” Şişman adamın elini yakalayıp onu dengesiz kayaların üzerine çekti. “Burası, Oblek! Neredeyse geldik! Şarkı Kuyusu’nu duyabiliyorum!”

“Bu durumda, eski dostum, dikkatli olmalısın!” Oblek oğlanı sıkıca tutuyordu. “Bırak da ilk ben gireyim.”

“Eğer öyle istiyorsan, Oblek.” Alexos gururlu bir tavırla müzisyeni öne itti. “Ne de olsa seni buralara kadar getirdim.”

“Beni getirdin mi!” Oblek tırmanmaya başladı, bir yandan surat asıyordu. “Bazı durumlarda ayak bağı olmuş olabilirim ama ben de epeyce hamallık yaptım, Archon.”

“Tabii ki yaptın. Sensiz başaramazdım. Hiçbiriniz olmadan başaramazdım.” Sonra Alexos yüzünde açık bir şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla durdu. “Yo! Durun! DURUN.”

Hepsi ona baktı. “Yine ne var?” dedi Çakal ters ters.

“Şimdi aklıma geldi... yalnızca üç tane yıldız var.” Ellerini iki yana açtı, sonra kayaların üstünde diz çöktü. Ağlamak üzere gibi görünüyordu. Bir an sonra Oblek geri geldi ve kolunu ona doladı. “Açıkla, küçük Tanrı.”

Koyu renk gözleri yaşlarla dolan Alexos hıçkırdı. Sonra ağzından umutsuz sözler döküldü. “Dört kişisiniz, değil mi, o zaman dört bekçi olacaktır. Ve bizim yalnızca üç tane yıldızımız var!”

Oblek Çakal’a baktı. Uzun boylu adam eğildi. Uzun parmaklarıyla oğlanın ellerini yüzünden çekti.

“Yıldızlar silah mı?”

“Bir çeşit.” Alexos içini çekti, yaşlar yanaklarından süzülüyordu. “Anlamıyor musunuz, birinizde olmayacak! Birinizin hiçbir şeyi olmayacak!”

Dokuzuncu Adak Yaşam

Bir Tanrı doğar ama asla ölmez.

Şekli ve bedeni değişir, birinden diğerine geçer.

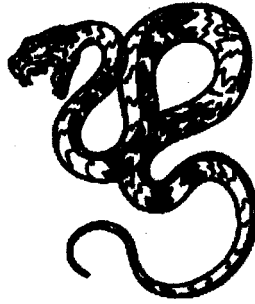
Bazen o kadar sessizimdir ki orada olduğumu bile anlamazsınız, bazen de öfkeden kudurur, gürlерim.

Tanrılar nehirlerdir, denize akar, asla bitmez.

Öyküler başlar, karmaşıklaşır, birbirine karışır ama aslında hepsi aynıdır.

Güneş doğar, batar, yeniden doğar.

Bu yüzden biz aranızda karışırız. Acının ne olduğunu öğrenmek için. Ve sevginin.

Çakal silahsız kalıyor

Piton Mağarası'ndayken Sözcü'ye her zaman yağlar sürülür ve her zaman maskeli olurdu.

Geniş ve karanlıktı, bir zamanlar henüz kurumamışken Draxis Nehri'nin yatağı olan yerler artık alçak tepeler halindeydi. Buralar Kutsal Bölge'deydi ve ancak yeni bir Sözcü seçileceğinde ya da Sözcü'nün ölümünde girilirdi. Giriş mağarası en geniş olandı, burada Tanrı doğmuştu, yani hikâye öyleydi. Binlerce yıl önce, ışığın ve karanlığın ikiz tanrıları, güneş ve gölge. Bin yıl boyunca Yağmur Kraliçesi bu canlı kayada çalışmış, su damlatıp akıtmış, dağıtmış ama bir gün büyük bir çatlamayla Tanrı üç şekliyle ortaya çıkmıştı. İlk şekli akrepti, küçük ve kırmızı bir akrep. Sonra pullarla kaplı, zehirli ve ürkütücü bir ylandı. Son olarak da güzel, çıplak, buruşuk bir erkek bebektir. Önce baş ve omuzları çıkmıştı, sonra kendini çekerek çıkarmış, mağaranın ağzında ayakta durmuştu. Oradan seslenmişti ve güneş denizin diğer tarafında doğmuştu, iki elini onun sıcaklığına doğru uzatarak gülümsemişti. Arkasında aynı çatlaktan da bu

kez gölgesi tirmanmıştı, uzun, ince ve renksiz, onun omzunun arkasında sessizce durmuştu.

Çatlak hâlâ oradaydı. Etrafında her zaman küçük mumlar yanardı, bebek bekleyen annelerle Tapınak çalışanları çiçekler getirirdi.

Simdiyse Dokuzlar ya da Sekiz tanesi, yarım daire şeklinde durmuş bekliyordu. Sessizlerdi, yüzleri maskeliydi, sakın metal yüzleri birbirlerine gülümsüyordu ve her maskenin ardında bütün öfkeleri, şaşkınlıkları ve inanmazlıkları vardı. Chryse kollarını kavuşturmuştu, Rhetia onun arkasındaydı. Kızlardan biri yeniydi ama Mirany hangisi olduğunu tahmin edemiyordu.

Yavaşça yürüdü çünkü elbisesi çok ağırdı.

Geceydi ve dolunay vardı. İlk ışıklar kristal boncukları parlatıyordu, şangırdıyor, tıkrıyorlardı. Mağaraya giden yolun üzerine askerler sıralanmıştı, hepsi sessizdi. Üstlerindeki kayahlıklarda gözcü ateşleri yanıyordu ve insanlar bekliyordu. Daha az insan olacağını sanmıştı çünkü onların Liman'ın daha korunaklı duvarlarından bu kadar uzağa gelmeye cesaret edeceklerini tahmin etmemişti ama kalabalıktı. Sessiz kadınlar kalabalığı, denizciler, dilenciler, tüccarlar o yürürken yere bakıyorlardı. Fillerin pisliğinin kokusunu alıyor, onların sahildeki mercanların üzerinde beklerkenki huzursuzluklarını hissedebiliyor, açık denizde, atış menzilinden uzakta bekleyen Prens Jamil'in donanmasının yanıp sönermiş gibi görünen ışıklarını görüyordu.

Mirany gözlerine gelen saçlarını arkaya attı. Kıvrılıp taranarak özenle şekillendirildiklerinde bile inatla serbest kalıyorlardı. Yeni sandaletleri sertti, yol yokuş ve kaygandı. Karaçalı ve katırtırnağı çalılıklarının arasından yılan gibi kıvrılarak çıkıyordu. Ateşlerin ardında, gecenin içinde dalgaların sesleri sanki ağustosböcekleriyle şarkı söylüyor gibiydi. Taşıyıcı olduğu ilk

günü anımsadı. Sanki üzerinden birkaç aydan çok daha uzun zaman geçmiş gibiydi.

“Sana ne yapacağımı söyledim,” diye fısıldadı panikle. “Bu doğru mu? İstedğin bu mu?”

Orada değildi.

Uzaktaydı ve onu dinlemiyordu.

“Burada olmalısın. Her yerde olmalısın!” Açıktan başı dönüyordu, elbisesinin ağırlığından bitkin düşmüştü. Ayağı kaydı ve dengesini sağlamak için çalılıklara tutundu, etrafında tatarcık bulutları uçuşuyordu.

Argelin karanlığın içinden çıkarak ona elini uzattı.

Mirany ona aldırmadı, dimdik durdu ve mağaraya doğru yürümeyi sürdürdü.

Bir mangalda küçük bir ateş yanıyordu ama onun dışında mağara karanlıktı. Soluksuz kalan Mirany girişte durup dinlendi ve arkasına baktı. Argelin dudaklarını onun kulağına yaklaştıracak fısıldadı. “İçeri gir. Tanrı’nın doğduğu yerin yanında dur. Ve ne istediğimi unutma. Oracle’ın kaderi sana bağlı.”

O kadar soğuktu ki. Seth daha önce hiç bu kadar soğuk bir yer olabileceğini düşünmemişti. Kayanın kendisi donmuştu ve dokundukça elleri yapışıyordu, bacakları soğuk kayalara değmekten berelenmişti. Üstlerinde mağaranın ağzı vardı, dünyanın tepesine açılan bir karanlık. Derin bir soluk alıp etrafına bakındı, sol tarafında Tilki vardı. Diğer tepeler, beyaz ve bilinmeyen yönlerle doğru uzayıp gidiyordu. Uzaklarda, gökyüzünde bir gümüş gibi görünen ay asılıydı, kusursuz bir yuvarlaklıktaydı. Ada’dan da böyle görünüyor olmalıydı, Liman’dan ve Kent’ten de. Mirany’nin de aya bakıp bakmadığını merak etti.

Önlerinde Çakal siyah bir örümcek gibi kolaylıkla tırmanıyordu. Çantası yoktu, bütün malzemelerini tepenin eteğinde bırakmışlardı çünkü Alexos Kuyu'ya kendilerinden başka hiçbir şey götüremeyeceklerini söylemişti. Silah da. Yalnızca yıldızlar.

Yamacın son bölümünü tırmanırken aşağıda Çakal'ın yaptığını düşündü. Hırsız ayakta öylece durarak Seth'e bakmıştı. "Kırmızı yıldız sende kalsın. İhtiyacın olacak."

"İkisi de bana ait," diye homurdanmıştı Seth. "İlki için iki yüz elli gümüş ödedim."

"Sıkı pazarlık etmişsin." Uzun adam başını salladı. "Ama artık onlar bende. Yine de sanırım bugün cömert bir günüm-deyim. Tilki!"

Tilki ona çantayı fırlattı, içinden ilk yıldızı aldı ve sarılı olduğu bezi açtı. Beyaz ateş sanki onu tutuyormuş gibi cızırdadı. Sonra yavaşça onu Oblek'e attı.

Bunu beklemeyen adam hazırlıksız yakalanmasına rağmen becerikli müzisyen elleri son dakikada yakalamayı başardı.

Sonra sordu. "Neden ben?"

"Senin de alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın var."

Oblek şaşırılmıştı. "Senin yok mu?"

Mezar hırsız gülümsedi, hayvani bakışlı gözleri parladı. Sonra ikinci yıldızı, mavi olanı çıkarttı. Onu da Tilki'ye uzattı.

"Benim için endişelenme, Şef." Tek gözlü adam kemerinde asılı dizi dizi silahları işaret etti. "Ne canavar ne de pis kokulu iblisler beni geçemez."

"Tilki, endişem senin bıçaklarının bile karşımıza çıkacak olan şeyi kesemeyecek oluşu. Üstelik çocuk onları yanımıza alamayacağımızı söylüyor."

"Bu doğru," dedi Alexos ciddi bir tavırla. "Yıldızı sen almalısın, Tilki."

"Artık çocukların lafını mı dinliyoruz?" diye homurdandı ufak tefek adam.

Çakal omzunu silkti. "Tanrı'yı dinliyoruz."

Tilki tiksintiyle bütün bıçaklarını attı.

Sonra Çakal ona mavi yıldızı uzattı.

"Bunu ben alamam! Patron sensin."

"O zaman emrediyorum. Kendi başa çıkamayacağım hiçbir yere adamlarımı götürmem. Al şunu."

"Şef..."

"Al dedim. Arkamı kollarsın."

"Sen silahsız kalıyorsun."

Çakal kollarını kavuşturdu. "İçinizde," dedi ifadesiz bir sesle, "en formda, en çevik, en akıllı ve en iyi yetiştirilmiş olan benim. Mantıklı olan bu."

"Ve en katır inatlı," diye homurdandı Oblek.

Ama Tilki mavi yıldızı almıştı.

Artık Seth dümdüz tırmanıyordu, nefes nefeseydi ve mağaranın girişine varmışlardı. Dördü orada öylece omuz omuza durdu, sonra Alexos aralarına girdi ve biraz öne çıkarak karanlığa iki adım attı.

Önlerinde Şarkı Kuyusu'nu gördüler.

Mirany Tanrı'nın doğduğu yere baktı.

Yerkürede her zaman çatlaklar ve geçitler olmuştur, demişti Tanrı bir keresinde ona. Tanrılar oralarda hareket eder, Yer Altı Dünyası'ndan öyle yukarı çıkar, kanallardan ve karanlıktan.

Oracle gibi. Archon'un bulmaya gittiği Kuyu gibi.

Buradaki çatlak geniş ve girintili çıkıntılıydı. Eğilip içine baktıktan sonra yanına çömeldi ve alnını yere değdirerek selam verdi, ağır elbisesi şangırdıyordu. "Başlayalım," diye fısıldadı.

Sonra başını kaldırarak çabucak arkasına döndü. "Ama önce bütün silahlarınızı çıkarın."

Askerler huzursuzca Argelin'e baktı.

Mirany ona sakın bir ifadeyle baktı. "Burası kutsal bir yer ve kutsal bir zamandayız. Ölüm aletleriyle burayı kirletmeyeceğim, burası onun doğduğu yer. Hepsini buradan çıkarın."

Argelin başıyla sert bir hareket yaptı. Askerler mızraklarını aceleyle bir yığın halinde bıraktı, kumandanları hepsini toplatıp oradan uzaklaştırdı. Mirany dönüp onun gözlerine baktı. "Siz de, Lord General."

Argelin ona kontrol etmeye çalıştığı bir sakinlikle baktıktan sonra kemerindeki kılıcı çıkarıp mağaradan dışarı fırlattı. Arkasındaki küçük grup da onun yaptığını yaptı. Mirany Ölüler Kenti'nin görevlilerini, birkaç tüccar, en önemli tefecileri ve memurları görebiliyordu.

Şahit olmaları içindi, buna şüphe yoktu. Özenle seçilmiş bir şahit topluluğu.

Ve Hermia da yanlarındaydı.

Mirany rahatsız bir soluk aldı.

Hermia siyahlar içindeydi, uzun bir elbise giymişti. Bütün mücevherlerini çıkarmıştı, saçları yapılmamıştı, gözlerinde sürme yoktu ve dudakları soluktu. Ama gözleri öfkeyle yanıyordu, dimdik duruyor, zeki yüzünü zorlukla kontrol ediyordu. Mirany korkudan ürperdiğini hissetti, sırtından ter süzüldü. Yeni Sözcü eskisinin maskesini takardı, bunu unutmuştu.

Hermia bunu yapmaktansa onu öldürmeyi tercih ederdi.

Yavaşça ayağa kalktı.

İşte olmuştu. Zamanı gelmişti ve onu kurtaracak hiçbir şey olmamıştı. Yoksa Tanrı yalnızca ona güvenip güvenmediğini sınamak için mi bunu yapmıştı? Mirany dönüp kollarını açtı, damlacıklar şangırdadı. Bir yerlerde davullar ve çingiraklar çalmaya başladı. Açılış sözlerini söylemek için ağzını açtı.

Ama onun yerine biri bağırdı.

Argelin panikle döndü. Muhafızları etrafında bir daire oluşturdu.

Mağaranın girişinde bir adam belirmişti. Sakallıydı ve kırmızı bir elbise giymişti, elinde ağır bir kutu vardı. Askerler kendisini yakalayamadan kutuyu özenle yere bırakıp eğilerek selam verdi.

“Ateşkes hediyesi.”

“Ateşkes mi?” Argelin ona baktı. “Jamil’den mi?”

“Lordum Prens’ten.”

“Ama neden? Ateşkes yapılmadı.”

Mirany döndü. “Yapıldı, Lord General. Şu andan itibaren geçerli. Sözcü İlanı Töreni boyunca şiddet kullanmak yasaktır.” Argelin yanıt veremeden Mirany arkasını döndü. “Prens geldi mi? Burada mı?”

“Aşağıda bekliyor, Leydi.”

“O zaman yukarı gelmesini söyle.”

Argelin’in öfkeyle yutkunmasına aldırmayan Mirany, İnci Prens’inin mağaranın karanlık girişinden içeri gelmesini izledi. Arkasından da altın ve ipek giysiler giyen adamları geliyordu, hepsinin her tarafı incilerle süslüydü.

Prens eğilerek Mirany’yi, sonra da Dokuzlar’ı selamladı. “Mesajımızı aldım. İmparator’un ilk şartının yerine getirileceği

hakkında olan. Sözcü'nün değiştirilmesi şartı." Koyu renk gözlerinde ciddi bir bakış vardı. "Bu doğru, değil mi?"

"Eğer Tanrı bunu istiyorsa," dedi Mirany yavaşça.

"O zaman eğer buna şahit olursam barış olacaktır. Çünkü bu kavganın nedeni ne ticaret ne de Lord Argelin'in yönetimidir, tek neden Oracle'ın bozulmuş olmasıdır. Oracle herkes içindir. Biz buna inanıyoruz."

Mirany başını salladı. Başka bir şey söylemeden açılış duasını etmeye başladı, Dokuzlar da çekinerek ona eşlik etti. Ay artık yükselmiş, mağarayı loş bir ışıkla aydınlatıyordu, duvarlardaki kristallerden yansıyor, çatlaktan etrafa süzülen hafif sisli havaya ayrı bir gizem katıyordu.

Dua bittiğinde Mirany çukurun kenarına gelip aşağı baktı.

Su.

Orada gördüğü bu muydu?

Oradaki su muydu?

Kuyu'dan buhar çıktı, basamaklar aşağı iniyordu. Çok büyüktü, sıcak, kaynar suyla dolu, kutsal bir havuz ve içinde de bellerine kadar suyun içinde olan heykeller. Yeşildi ve bilinmedik bir şekilde derindi. Etrafındaki mağara duvarlarında eğrelti otları yetişmişti, sarımsı yeşil yosunlar kaya duvarları kaplamıştı. Su buharlıydı, yoğun ve damlıyordu. Antik ahşap şekiller, bir zamanlar oyulmuş çatlaklara dayanmıştı, havuzun yanında eskiden kalma insan iskeletleri, kurumuş cesetler vardı. Bir de maskeler.

Suyun içindeki direklerden sarkıyorlardı, çürümüş yüzler yabancıları süziyordu. Su onları hareket ettirince Seth göz deliklerinin ve elmacık kemiklerinin kınakına kabuğu, tahta, kâğıt, gümüş, eskimiş bakır ve boyalı bronzdan yapılmış olduğunu

gördü. Rasselon'a kadarki bütün Archonlar'ın maskesi vardı, Kuyu kaybolana kadar gelen tüm Archonlar.

Sessiz bir yerdı. Yalnızca düzensiz su damlamaları sessizliği bozuyordu.

Dikkatle yola devam ettiler. Sıcaklık mükemmeldi, yüzündeki örtüleri çıkarıp derin derin soluk aldı, ağrıyan eklemlerine iyi gelmiş gibi hissediyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

Mağara onun sözlerini aldı, yuvarladı, homurdandı ve arkalarından yankılayarak tekrarladı. Kısık ve çok sesli bir homurdanma gibiydi, sanki etrafa titreşim yayıyordu. Tilki ürkekçe girişe baktı.

Alexos ilerledi. İki elini büyük havuzun kenarına dayadı ve içindeki buharlarla ısıya doğru eğildi. "En son buraya geldiğimden beri çok zaman geçti!" diye fısıldadı.

Çakal arkasına geldi. "Nerede şu korkutucu bekçiler, Archon?"

Oğlanın yüzü ona döndü. Gözlerinde yaşlar olmasına şaşır-mıştı, tekrar dönüp yanağının üzerine yatarak suya dokundu. "Gelin, bakın, Seth, hepiniz."

Seth Oblek'e baktı. Ellerini kayaya değdirdi, aşınmış ve düzleşmişti, demir pasıyla kaplanmıştı. Sonra aşağı baktı.

Su fokurduyordu. Yeşilliğin açıldığını gördü, sanki Archon'un gözyaşı suda bir delik açmıştı. Karanlık dördünün gözlerinin önünde aydınlanıyor, Kuyu temizleniyordu.

İçinden bir yüz ona baktı. Yakışıklı, güneşten yanmış, zeki bakışlı ve eğlenir gibi bir yüz ifadesi vardı ama o bir maskeydi ve arkasında korkutucu bir karanlık, bir boşluk vardı. Seth aniden geri sıçradı. Bu yüz kendi yüzüydü.

Oblek gergince havuza bakıyordu.

“Bunlar ne, Archon?” dedi soluk soluğa, sesinde dehşet vardı.

“Bekçiler, Oblek.”

“Hep buradalar mıydı?”

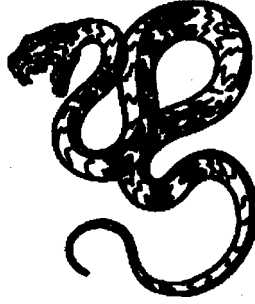
“Yo, hayır. Onları yanımızda getirdik.” Oğlan, Tilki’nin iğrenmiş gibi duran suratına ve gözünü bile kırpmadan havuza bakan Çakal’a baktı.

Su ağırlaşmıştı. Köpükler çıkıyor, kabarıyordu. Seth sıçrayarak geriledi, Oblek’i de çekti. Alexos kaya çıkıntıya tırmandı. Yeşil derinliklerden bir çift el çıktı ve arkasından da üzerinden yosunlar sarkan, kendi yüzünü bir maske gibi takmış, her yerinden sular damlayan bir yaratık çıktı.

Arkasından Oblek’e benzeyen iri yarı, katil tipli bir yaratık ve Tilki maskeli kurnaz ve acımasız görünüşlü bir yaratık geldi.

Çakal geriledi.

Tek söz etmeden dördü de kendileriyle yüzleşti.

Sözcü'den Sözcü'ye

Birbirlerinin karşısında durdular, Sözcü ve Sözcü. Hermia maskeyi tutuyordu, altın süsleri ile bahlıkçıl tüyleri kollarına sarkıyordu. Mükemmel yüzü ve belirgin elmacık kemikleri mağaranın derinliklerine ifadesizce bakıyordu.

Mirany çok sakindi. Hermia'nın maskeyi yüzüne taktığı andan itibaren yer değiştireceklerini biliyordu. Oracle'a ihanet eden, yalancı bir Sözcü olacaktı. *Bana yardım et*, dedi soluk soluğa. *Sensiz ben de onun kadar kötü olurum.*

Ama sözleri yalnızca antik derinliklerden kendisine geri döndü.

Hermia maskesini uzatmış olmalıydı. Ama onun yerine sesi duyuldu.

"Yeni Sözcü maskesini takmadan önce söylemem gereken bir şey var."

Dokuzlar gerildi, Argelin öfkelenmiş görünüyordu. Hermia manikürlü parmağım kaldırarak doğruca onu işaret etti. "Bu adamı ihbar ediyorum. Bu adam Archon'un öldürülmesini

ayarladı.” Dönerek bağırdığı için sesi mağarada yankılanıyor ve dışarıda, yamaçlarda duran insanlar bile onu rahatça duyabiliyordu. “Archon’un yol arkadaşlarından birine onu öldürmesi için rüşvet verdi. Bunu kendim gördüm ve duydum. Tanrı’nın önünde şahitlik ederim.”

İnsanlar fısıldaşıyordu, dışarıdan biri bağırdı. Mağaranın içindeki herkes Argelin’e bakıyordu. Muhafızları da rahatsızca birbirini süzüyordu.

General kıpırdamadan durdu. Yüzünden soğuk ter damlacıkları süzülüyordu ama sakın kaldı.

“Eski Sözcü belli ki fazla gergin,” diye mırıldandı.

“Bu çok korkunç bir suçlama.” Jamil öne çıkmıştı, gölgelerin içinden, arkalarda bir yerden Rhetia’nın sesi duyuldu. “Eğer bu doğruysa Tanrı intikamını alacaktır.”

“İntikam mı?” Argelin soğuk soğuk gülümsedi. “Neyin intikamı? O kendine ne zaman isterse yeni bir beden bulabilir. Tanrılar öyle yapmaz mı?” Herkese baktı. “Ama Sözcü gerçeği söylemiyor. O yalnızca kendi düşüncelerini dillendiriyor. Zaten burada bulunmamızın nedeni de o değil mi?”

Yürüyerek yanına gitti, sesi kısık ama alaycıydı. “Hem doğru olsa bile Hermia, bunun için ne yapabilirsin? Ben yönetiyorum. Ordu benim emirlerimi yerine getiriyor. Bütün silahlar benim kontrolümde. Dışarı bak. Şimdi bile düşmanlarımız yanyor.”

Jamil gerildi. Sonra döndü, adamlarını iterek dışarı çıkardı ve küfretti.

Karanlıkta, körfezde parlak alevler titreyordu. Duman aya kadar yükseliyordu. Kıyıda filler panikle bağıırıyordu.

Mirany elini ağzına götürdü. Ateş gemileri!

“Donanmama ateş gemileri mi gönderdin? Sen delirdin mi!” Jamil öfkeyle döndü ama Argelin’in adamları onu yakaladı ve

sıkıca tuttu. General soğuk soğuk gülümsedi. “Evet, Lordum. Buradan nasıl yandıklarımı rahatça izleyebilirsin.”

Kendinle nasıl dövüşebilirsin? Her hareketin karşılanır, her yumruğun önceden sezilip önlenir. Kendisi olan yaratık Seth’in iki bileğini yakalamıştı, onu yere yıkıp iki eliyle ağzını kapadı, onu boğmaya ve gülmeye başladı. Hiçbir varlığı yoktu, hava ve sudan yapılmıştı ve acı duymuyordu. Ama onu öldürebilirdi bu yüzden Seth bağırdı, çığlıklar attı, boğuştu, tekmeler attı ve ısırıldı. Mağarada bir yerlerde Oblek iriyarı bir ayaşın gölgesiyle güreşiyordu ve Tilki kendi sinsiliğinin etrafında daireler çiziyordu. Yalnızca Çakal kendi yansımasının karşısında sakince duruyor, ikisi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyordu. Hatta konuşuyor bile olabilirdi.

Alexos aşağı atlayıp havuzun kenarına çömeldi. Parmakları suyu karıştırıyordu. “Ben de burada bir yerlerde olmalıyım,” dedi.

Çok aşağılarda, sanki minicik bir delikten gözetirmiş gibi devasa bir göz yukarı, ona baktı.

Jamil öfkeden bembeyaz kesilmişti. “İmparator bunu duyduğunda...”

“Donanman kaçıp kendini kurtarabilir. Biraz akılları varsa öyle yaparlar.”

“Beni asla burada bırakıp gitmezler.”

“Rüzgâr onları açık denize doğru sürüklüyor. Seni kesinlikle terk edeceklerdir, İnci Prensi ve ben de seni tutsak alacağım.” Argelin kendinden daha iriyarı olan adamın karşısına dikildi. “Eğer İmparator da değerli yeğenini geri istiyorsa benimle anlaşmak zorunda kalacak. Benimle ve Tanrı’yla.” Dönüp Hermia’ya

baktı. “Artık yeni Sözcü’nün maskesini tak ve konuşmayı kes! Söylediğin hiçbir şey artık beni ilgilendirmiyor. Hiçbir şey!”

Hermia önce Mirany’ye, sonra Dokuzlar’a baktı. Bir an Mirany onun için üzüldü. Sonra Hermia başını kaldırdı ve maskeyi Mirany’nin yüzüne takacağına kendininkine yerleştirerek içinden konuşmaya başladı. Dışarıdan duyulan sesi akıcı ve tuhaftı. Şöyle diyordu: “Elbette, Lordum. O zaman rüyandan söz etmemden de rahatsız olmazsın.”

Argelin ona baktı. Sonra tıslarcasına konuştu. “Çıkarın şu maskeyi onun yüzünden.”

Kimse kıpırdamadı. Hermia elini kaldırıp Angelin’in yüzüne dokundu. “Dün gece,” diye fısıldadı, “rüyada Yağmur Kraliçesi’ni gördün. Seni yakalayıp ellerini sıkıca tuttuğunu gördün. Seni yakaladı ve seni aşağıya, suya çekti. Bütün gücünle mücadele ettin, boğuştun ve bağırmaya çalıştın ama ağızını suyla susturdu, ciğerlerini suyla doldurdu ve derinliklere çekti. Seni boğdu, Lordum. Sen de terden sıırıslıklam uyandın, soluk soluğa kalmıştın. Öldüğünü biliyordun.”

Hermia uzanıp onu öptü. Ama adamın yüzüne değen yalnızca soğuk bir maske olmuştu.

Argelin’in yüzü beyazdı.

Mirany soğuk bir şeylerin bileğine değdiğini hissetti. Aşağıya bakınca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Kayadaki çatlaktan su fışkırıyordu.

Yıldız işe yaramıyordu. Soğuk bir kaya parçası gibiydi. Yansımasını üzerinden itti ve yıldızı kavradı ama onunla ne yapabiliirdi ki? “Archon!” diye bağırdı. “Bana yardım et!”

Göz ucuyla oğlanın Kuyu'ya baktığını görebiliyordu. Yıldız havaya kaldırdı. "Atmam mı gerekiyor? Yapmam gereken bu mu?"

Yansıması güldü. "Atmak mı? Sen ne zaman bir şey attın ki? Bu bir yakut Seth, servet değerinde. Onunla kendini satın alsana."

"Hayır!"

"Babanı al, Telia'yı al! Mirany'yi al, alabilirsen!"

"Hayır... öyle değil... ben öyle biri değilim..."

"Öylesin. Bunu sen de biliyorsun." Elini tutmuş, yıldız uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Kendin hakkında her şeyi biliyorsun. Eğer paçanı kurtarabileceğini bilsen o oğlanı öldürürdün. Bıçak ve ip, yan yana. Onu kesmek istedin. Onun düşmesini..."

"HAYIR!"

Onu yana itti. "Bana yıldız ver," diye fısıldadı yansıma, başını yana yatırmıştı, Seth'in herkesin nefret ettiği kendini beğenmiş tavrını taklit ediyordu. "Bana yıldız ver."

Seth dudaklarını yaladı. Başını salladı.

Sonra yıldız yansımasının suratına çarptı. Sanki bir ok etini delip geçmiş gibi yakıcı bir acı duydu, neredeyse haykıracaktı. Acıyı kendinde hissediyordu, sonra bir tıslama sesi ve gürültüyle yıldız havuza düştü ve yok oldu.

Karşısında kimse yoktu. Boşluk hissetti.

Sanki kendini fırlatıp atmış gibiydi.

Argelin maskeyi tutup Hermia'nın yüzünden koparıncasına çekip aldı. Öfkesinden titriyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözlerinde tuhaf bir ışık parlıyordu.

Maskeyi Mirany'ye fırlattı. "Tak şunu."

Kız kıpırdamadı.

“Tak dedim!”

Ama Mirany ona aldırmadı. Hermia’ya dönerek yavaşça konuştu. *Çok uzun zaman oldu seninle ben burada olmayalı, bir araya gelmeyi, sen ve ben.*

Kuyu kabardı ve kaydı. “Yıldızları suya atın! Oblek!” Seth kudurmuş gibi bağırıyordu.

Müzisyen ve imgesi kenara yakındı. Büyük bir çabayla biri diğerine elinin tersini tüm gücüyle indirdi, su kabarcıklar çıkardı ve Oblek yalnız kaldı. İki büklüm oldu sonra doğrulup zaferle Seth’e baktı. “Kimse benden daha iyi olamaz,” dedi soluk soluğa. “Kendi pis kokan duba kopyam bile.”

Tilki’nin başı dertteydi. Gölgesi onu aşağı bastırırken bağırıp çığlıklar atıyor, çaresizce debeleniyordu. Mavi yıldız cebinden kaydı ve Seth ok gibi yanına giderek onu kaptı ve Kuyu’ya fırlattı.

Islak kayanın üzerinde Tilki’den başka kimse kalmadı.

Artık son adaktan başka bir şey kalmadı, dedi Alexos. Ayağa kalktı, kuyunun kenarına tırmandı. Kimi istiyorsan onu al, Yağmur Kraliçesi. Her zaman seçimleri sen yaptın. Ve bir daha asla daha önce yaptığım gibi senden bir şey çalmayacağım.

Argelin hırsla arkasını döndü. “Silahları getirin. Bu iş burada bitecek.”

Bir asker koşarak çıktı.

Mirany Hermia’ya baktı, uzun boylu kadın maskeyi kaptı, kaldırdı, özenle ve sıkıca Mirany’nin yüzüne yerleştirdi. Mirany’nin gözleri karanlıklaştı, elmacık kemikleri soğuk bronzla değerek serinledi. İçinde Tanrı’yı hissedebiliyordu, varlığı içini doldurmuş

ve kabarmıştı. Sessizlik yeminine rağmen sabırsızca içinden onunla konuşmaya başladı.

Beni öldürebileceğini mi sandın, Argelin? Bir Tanrı'yı öldürebileceğini mi sandın? Canlıyım ve seninle konuşuyorum. Kral olmayacaksın. Asla bir Kral olmayacaksın. Tapınak'ımı yıktır, Oracle'ın yerini değiştir, fark etmez, beni yine de duyacaksın. Seninle rüyada konuşacağım. Karşında durana dikkat et. Kim içinde tırmalayıp yürüyen bir akreple başa çıkabilir ya da kalbine sürünen bir yılanla?

Çakal kollarını kavuşturdu.

"Benden gerçekten de seninle dövüşmemi mi bekliyorsun? Sana karşı kullanabileceğim bir silahım yok."

Maskeli yansıması soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Diğerleri acemi davrandı. Sen farklı davranıyorsun, bunu bekliyordum. Sen beni daha iyi tanıyorsun."

Çakal başını salladı. İleri bir adım attı. "Onlar korkuyordu. Ben senden korkmuyorum."

"Benden nefret ediyorsun. Kendinden nefret ediyorsun."

"Argelin'in beni bu hale getirmiş olmasından nefret ediyorum."

"Senden başka kimse senin hırsız olmana neden olmadı."

Sesleri birbirinin aynıydı, Seth hangisinin konuştuğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

"Sen bir çölsün, vahşi bir doğasın. Senin derinliklerine indim. Senin çoraklıktan ve kumlardan oluşan içini kazdım. Altın sargılara sarılmış, kurumuş ve çürümüş cesedini buldum. Zarif bir ses, sarı saçlar, şımartılmış, şişirilmiş... Etrafına hazineler yığılmıştı, hepsi onunla birlikte çürüyordu, parçalara ayrılıyordu, yalnızca sert ve parlak mücevherler dışında yani altın."

“Ve seni fareler gibi kovalayan ölümler gördüm. Onların nefreti de en az benimki kadar korkunçtu. Ve seninki kadar.”

Seth artık hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordu. İkisi de gerçek, ikisi de aynı insandı, Kuyu’nun bellerine kadar yükselen sisinde ayakta karşı karşıya duruyorlardı. Sonra yıldızlar kalbine ulaşınca su kabardı, yükseldi ve Alexos aşağı inip konuştu. “Çabuk ol, Oblek. Ona yardım et. Kendi başına kurtulamayacak.”

“Ona yardım etmek mi? Neden ona yardım edeyim?” Oblek kıpırdamıyordu. “O bizi çölün ortasında bıraktı, ölmemiz için, Archon. Bunu unuttun mu?”

“İntikam almak mı istiyorsun? Al o zaman. Kurtar onu, Oblek. Seni asla bağışlamayacaktır.”

Seth içini çekti. Çakal’ın yansıması mezar hırsızını yakalamış, Kuyu’ya doğru sürüklüyordu. İkisi de önce Kuyu’nun yanında durdu, sonra yansıma kenara çıktı.

“Bitsin artık,” dedi yansıma. “İkimiz için de bitsin.”

Yansıma uzandı, Çakal yavaşça onun elini tuttu ve kenara, yanına çıktı. Yakındılar, yüz yüze Kuyu’nun tam kenarında durdular.

Seth kıpırdadı. Ani bir kararla kendini Kuyu’nun ağzına doğru fırlattı. Yansıma yarattığı kenara itip adamın elini yakaladı. “Dinleme onu! Burada kall!”

Su bir seraptı. Kuyu boş bir çukurdu.

Yerin dibine doğru sonsuza kadar uzanıyordu, o kadar derindi ki ancak içine atılan üç yıldızın ışıkları minicik noktalar kadar ufak görünüyordu. Bir an için başı döndü ve sanki bir şey onu aşağı çekiyormuş gibi hissetti. Kocaman ve korkunç bir şey, dünyanın halkalarının ötesinden gelen bir şey. O anda bağırdı. Yaratık sırtına atlamıştı, ince parmakları onu pençeledi. Bir şey onu iki kez bıçakladı. Korkunç bir acıyla sarsıldı.

Çakal onu yakaladı, Oblek'e fırlattı. Seth içinden bir ateş geçiyormuş gibi dayanılmaz bir acı hissetti. Oblek onu yakalarken Çakal'ın saldırdığını gördü.

Öfke ve hınçla kendi varlığına saldırarak yarattığın elindeki elmas şeridi alıp kuyuya fırlattı.

Yaratık tiz bir sesle çığlık attı. Çözünüp hiçbir şey olmaya geri döndü, geride yalnızca bir maske ve toz haline gelen kemikler kaldı, sarı saçlardan bir fısıltı toz olup uçtu.

Çakal sendeledi.

Bir an için yorgunluktan bembeyaz göründü, o da yıkılacak gibiydi, sanki bu korkunç duygusal düello onu bitirip tüketmişti. Tilki onu sıkıca tuttu ve boşluğa düşmesini engelledi.

Arkasında büyük bir tıslama ve kükremeyle Şarkı Kuyusu taştı.

"Archon!"

Neredeyse duyulmayacak olan Oblek'in bağırışı Seth'i kendine getirdi. Hareket etmeye çalıştı. Acısı onu kesiyor gibiydi. Kanı suya yayılıyordu. Etraf kararırken Oblek'in sözlerini duydu.

"Ölüyor!" diye fısıldıyordu.

Argelin döndü. Kumandan kucağı silahlarla dolu olarak koşarak geldi, General bir kılıç kaptı ve döndü. Su yerde yükseliyordu, mağaranın zemini ıslanmıştı.

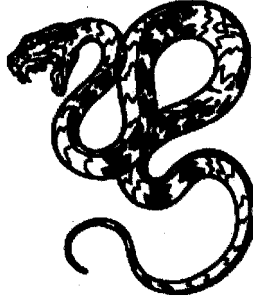
Rhetia soluk soluğaydı. "Mağarayı sel basıyor! Bu su nereden geliyor?"

Birisi hıçkardı. İnsanlar çıkışa doğru geriledi. Dokuzlar'ın çemberi bozuldu.

Argelin kılıcını Mirany'nin boğazına doğru kaldırdı, hırslanmıştı, gözlerinde soğuk bir bakış vardı. "Bunu çok daha

önce yapmalıydım. Artık başka Archon olmayacak, Sözcü de. Oracle'ı yakıp itiraz eden herkesi de öldürteceğim!" Sesi öfkeden kudurmuş gibi çıkıyordu. "Sessizlik istiyorsanız alın size sessizlik. Sonsuza kadar!"

Kolunu geri çekerek hız aldı. Ay ışığının altında kılıç havada ıslık çaldı.

Şimdi kim konuşacak?

Oblek!

Eski kâbuslardan çıkmış gibi bir çığlık yükseldi. Bir an için hepsi dehşetle donakaldı sonra Alexos Seth'in yanında diz çökerek onu kucağında sallamaya başladı.

"Ona yardım et!" Şişman adam oğlanın kolunu yakalamıştı. "Archon!"

Çocuk başını kaldırıp ona baktı, güzel yüzü acıyla çarpılmıştı. *Şimdi-kimin aracılığıyla konuşmalıyım?* diye fısıldadı.

Mirany'nin bağırarak zamanı olmamıştı. Kılıç kesti, kız acı beklentisiyle iki büklüm oldu, her yer kana bulanacaktı ama Hermia da oradaydı. Hermia onun önündeydi, titreme Hermia'ya aitti, çığlık da onundu, kan da onundu.

Kılıç Sözcü'nün göğsünü derinden kesmişti, küçük bir soluk vererek yığıldı. Chryse isterik çığlıklar atıyordu. Mirany şaşır-mıştı, giysisi kanlanmıştı. Donmuş gibiydi, Rhetia'nın kendisini

tuttuğunu hissetti, bir yandan bağıyordu. “Dışarı! Hepiniz dışarı çıkın! Hemen!”

Mağara nehre dönüşmüştü. Kayalardan sular fışkırıyor, Hermia’nın giysisini yüzdürüyor, yanında çömelmiş olan Argelin’in dizlerine kadar çıkıyordu.

Buz kesmiş olan Mirany ve Rhetia onun acıyla iki büklüm olduğunu, sanki korkunç bir ağırlığın altında ezilmiş gibi gördüğünü fark ettiler. Adamın elleri çekinerek Hermia’nın yüzüne, saçlarına gitti. Ona dokunduğunda öyle bir şok yaşadı ki kızlar bile hissetti.

“Hermia!” Sesi duygusuz bir şaşkınlık içindeydi. “Hermia!”

Sözcü’nün gözleri açıldı, ona odaklanmaya çalıştı ve adam onu tuttu. Yükselen suya kanlar yayılıyordu.

“Beni bırakma,” diye fısıldadı adam.

Hermia güçlkle soluk aldı, sesi zor duyuluyordu. “Oracle... Oracle’a bir şey yapma.”

Adam acıyla başını salladı. “Sen her zaman Oracle’a benden fazla önem verdin! Her zaman!”

Ümitsizce kam eliyle silmeye çalıştı ama daha beter olup her yere yayıldı. “Neden araya girdin? Neden kıpırdadın? Tanrı biliyor, seni asla incitmezdim...”

Kız zayıfça gülümsedi. “Ben Yağmur Kraliçesi’ydim. Bir an için... onun sözleriyle konuştum. Beni duydun.”

“Seni duydum.”

“Biz düşman olmamalıydık.”

“Asla olmadık.” Onu biraz yukarı kaldırdı ve kızın gözleri kapandı, başı yana kaydı. “Benimle kal, Hermia. Sana ihtiyacım var!”

Kız fısıldadı. “Görebiliyorum... bahçeyi.”

Mirany yutkundu. Yanında duran Rhetia bir adım geriledi.

Uzun bir an için Argelin onun öldüğünü anlamamış gibi durdu. Sular yükselirken batmaması için onu kucağında tuttu. Sonunda başını kaldırdığında, Mirany onun öfkesini kontrol etmek için çalınca çabaladığını gördü.

Hermia'nın ağırlığıyla yalpalayarak ayağa kalktı, kızın uzun eteklerinden sular damlıyordu.

Onun bedeninin üzerinden kızlara baktı.

Çektiği acı her türlü tehditten daha betardı.

Su soğuktu. Dudaklarından süzülüyordu. Onu içti, tatlıydı.

İçini doldurdu.

Hafifti, altın bir sıvıya benziyordu. Onu müzik gibi güçle doldurdu.

Kalbinde şarkı söyledi, bildiği bir şarkı, bildiği ama sonra unuttuğu. Bir zamanlar Telia'nın mırıldandığı bir şarkı, sıcak öğleden sonralarında bebeğiyle oynarken mırıldandığı.

Annesinin söylediği bir şarkı.

Gözlerini açtı. Bulanık yüzlerle çevriliydi. Bir yerlerden Çakal'ın sesi geliyordu. "Kanaması durdu."

Seth kalkmaya çalıştı. Ağrısı vardı ve şarkı kulaklarında yankılanıyordu. "Biri öldü. Ben miyim? Mirany mi? Ne oldu?"

"O öldü," diye fısıldadı çocuk.

Hepsi ona baktı, gerilmişlerdi. Seth titrek bir soluk aldı, duyduğuna inanamıyordu.

"Olamaz! Neden ölmesine izin verdin!" dedi öfkeden kudurarak, Alexos'u yakalamaya çalıştı. "Onu önemsemedin mi! O hiç umurunda değil mi!"

Oblek konuştu. “Onu rahat bırak! Seni ölümden geri döndürdü!” Ama Alexos uzandı ve kırılğan eliyle Seth’e dokundu. O kadar hafifti ki bir yaprağın dokunuşuna benziyordu, bir an için uzun zamandır hissetmediği annesinin dokunuşuna benzetti.

“Mirany değil, Seth. Hermia. Hermia öldü ve artık Mirany Sözcü. Aynı senin olmasını istediğin gibi.”

Şaşırın Seth ona baktı. Sonra fısıldadı. “Sanki buna ben neden olmuşum gibi konuşuyorsun.”

Çakal sakince konuştu. “Ne olduysa oldu, biz bir şey yapamayız. Eğer sihirli Kuyu’dan içeceksen hemen iç, Oblek, hepimiz boğulmadan önce.”

Kuyu kabardı.

Gerilerken suyun sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi simsiyah olduğunu gördüler, buharlanırken hiçbir şey oradan taşıyor gibiydi, geniş bir karanlık birikintisi. Seth ayağa kalkmak isteyince Çakal ona yardım etti. “Yürüyebilecek misin?”

“Ben iyiyim.”

Mezar hırsız sarsılmış görünüyordu. “Ölmüş olmalıydın.”

Alexos konuştu. “İç şundan, Oblek! Hepiniz için! Çabuk olun!”

Yan duvarların bir kısmı yıkılmıştı, oradan da kükreyerek karanlık fışkıırıyordu. Bileklerinin etrafına kadar gelen su sıcaktı, saniyeler içinde akışı artarak seviyesi yükseldi. Taşları sürük-lüyor, mağaranın ağzından şelale gibi akıyordu. Oblek aceleyle eğilip eline bir avuç su aldı, hiçbir şey yoktu ama içti. İçti ve Alexos onu izledi, sonra ani bir ruh değişikliğiyle Seth’in buz kesmesine neden olarak oğlan gülmeye başladı. “Tadı nasıl?”

Oblek yutkundu. “Kükürt gibi kötü. Bana gerçekten şarkılarımı geri verecek mi?”

“Söyleyebileceğinden fazlasını, Oblek.” Gururla gülümsüyordu. “Aynı eskiden olduğu gibi.”

Seth şaşkınlıkla Tilki’nin de içtiğini gördü, sanki siyah suya bir türlü doyamıyormuş gibi avuç avuç içiyordu, parmaklarından akıyordu.

“Sen de, Lord Çakal.”

Hırsız tuhaf karanlık fiçıya baktı. “Ben sihre inanmam, Archon.”

“Bu sihir değil.” Alexos onun kolunu yakalayıp kenara sürükledi. “Lütfen. Bu kadar yol geldik, susamış olmalısın.”

Uzun boylu adam oğlana baktı. “Susadım,” dedi sakince.

“O zaman duraksama. Yoksa çok geç olacak.”

Çakal döndü. Zarif parmaklarını suya daldırıp kibarca içti. Ancak bir ağız dolusu içecek zamanı olmuştu. Sonra yer çatırdadı ve mağara sarsıldı.

Kendini geriye fırlattı. “Çıkın!” diye bağırdı. “Hemen!”

Yer sarsıldı. Herkes ıslanmıştı. Argelin mağaranın ağzına gelmişti. Oradan bağırdı. “Getirin onları!” Muhafızlar bellerine kadar gelen sıynın içinde mücadele ettiler.

“Buraya. Çabuk.” Mirany Sözcü maskesini çekip çıkardı ve arkasında Rhetia’yla mağaranın dip tarafındaki daha yüksek bir oyuga turmandı. Su şimdiden mağaranın ağzına ulaşamayacakları kadar yükselmişti. İleriden askerler onlara çaresizce bakıyordu. “Atlayın!” diye bağırdı biri. “Sizi dışarı çıkaracağız!”

“O haklı. Başka çare yok.” Rhetia atlamaya hazırlandı ama Mirany onu sıkıca tuttu. “Bak. Dışarı bak.”

Draxis yükseliyordu. Yerden fışkırıyor gibiydi, çatlakları dolduruyor, çorak tarlalara doluyor, kuru limon ve zeytinleri

suluyordu. Şiddetli bir akıntı köpürerek ve kaynayarak geliyor, yukarılarda bir yerden akıyor, kendisiyle birlikte binlerce şey sürüklüyordu, binalar, taşlar, kuşlar, ölü sıçanlar. Mirany aynı zamanda onun genişlediğini ve eskiden kendisine ait olan kuru yatağını doldurduğunu fark etti. Köpürerek denize doğru iniyor, koyu renk karanlık bir su kütlesi şeklinde berrak mavi okyanusa akıyordu.

Argelin sudan kaçmak için geriledi ama su onu çevreledi. Ağzı dehşetle açıldı ve haykırdı. “Hayır! Onu bırakmayacağım!” Ama suyun sanki parmakları vardı, Hermia’yı onun kollarından söküp derinliklerine çekti, onu uzaklara taşıdı.

“Onu bana bırak!” diye seslendi arkasından. “Götürme!”

Ama Yağmur Kraliçesi’nin öfkesi sürüyordu.

“Onu da alıp sürükleyecek!” dedi Mirany soluk soluğa. Suyun öfkesini hissedebiliyordu, intikam alıyor gibiydi. O arada Jamil bağırdı ve yer zangırdadı. Mirany fillerin serbest kalarak hortumlarıyla öndekinin kuyruğuna tutunarak bir sıra oluşturduklarını gördü. İlki yere çömeldi, Jamil Argelin’i yakalayarak onu hayvanın sırtına attı. Sonra birlikte havaya kalktılar, hayvanın gücü ikisini de dengede tutmaya yetiyordu.

Argelin arkasını dönüp mağaraya baktı. Askerler çıkmak için çabalıyordu.

“Burada kapana kısıldık,” dedi Rhetia tıslayarak, “o da bunun farkında. Bizi bilerek burada bırakıyor.”

“Bundan daha fazlası var.” Mirany o bakışı tanıyordu, onun vahşi emirlerini ve acımasızlığını biliyordu.

Sonra filler uzaklaştı.

Su onlara duvar gibi çarptı. Sıcak ve köpüren sular mağaradan dışarı fışkırdı ve onları da kendisiyle birlikte sürükledi. Oblek

bir kaya çıkıntısına tutundu ve yukarı çıkmak için onu kullanmaya çalıştı. Aşağı uzanıp Archon'u yakaladı. Oğlan suların içinde sürüklenirken çok mutlu görünüyordu. Seth ve Tilki tırmanırken Çakal da peşlerinden geldi. Kayaların tepesinde titreyerek oturdular, ortada hiçbir şey yokken bir anda beliren nehre şaşkınlıkla bakakaldılar.

"Başardık!" dedi Alexos mutlulukla bağırarak. "Nehri geri getirdik! Güzel değil mi, Oblek?"

Şişman adam sırttı. "Bu bir mucize, eski dostum."

Dağdan aşağı kükreyerek iniyordu. Taşlar ve kayalar içinde yuvarlanıyor, kırmızı bir sel şimdiden aşağılara akıyor, Draxis'in eski yatağını dolduruyor, denize doğru kudurmuş gibi iniyordu. Sel, bir duvar gibi güçlü akıyor, diye düşündü Seth. Önüne kattığı kuru ağaçları öyle gürültüyle sürüklüyordu ki, Liman'daki insanlar bu sesi duyunca evlerinden dışarı kaçıyorlardı. Tanrı'nın davranışı hem tehlikeli hem de bir mucizeydi, kimilerini öldürürken kimilerini hayata döndürüyordu. Hermia gibi. Gerçekten de Mirany artık Sözcü müydü?

Çakal ayakta durmuş doğuya bakıyordu. Uzakta gökyüzü hafif pembe bir ışıkla aydınlanıyordu. Güneş doğarken çöl, nehrin pırlıtlısıyla ışıdayarak bütün güzelliğiyle göründü. Su bütün çatlakları, yarıkları, kuru yatakları dolduruyordu.

Seth yanında ayakta duruyordu. "Aşağıda kıyamet kopuyordur," diye fısıldadı.

"Boğulacağız," dedi Rhetia soluğu kesilerek.

Mirany siyah akıntıdan uzağa kaçtı. "Neredesin?" dedi. "Çabuk gel!"

Yanıt neşeli ve gururluydu.

"Şarkı Kuyusu'ndan içtik."

“Peki ya nehir?” diye sordu Mirany.

“Altın elmalar geri verildi. Yağmur Kraliçesi bizi bağışlamış görünüyor.”

Bir an için su beline kadar çıkmış olsa da Mirany güldü, Tanrı’nın sesi ona geri gelmişti. Rhetia’nın gözlerinin kocaman açılıp mağaranın dibine doğru baktığını görünce sesi onun da duyduğunu anladı.

Gölgelerin içinde ayakta duruyordu. Uzun ve inceydi, saçları beyazdı, derisi bütün renklerden arınmıştı. İnce elini uzattı ve onları acele etmeleri için uyardı. *Mirany. Benimle gel. Acele et.*

Mirany Rhetia’yı itti. “Kıpırda!”

“Yoksa bu o mu?”

“Acele et!”

Mağaranın kenarındaki çıkıntı karanlığın içine doğru devam ediyordu. Sözcü maskesi kolunun altında olan Mirany Kreon’un önünde göz kırpar gibi ilerleyen belli belirsiz şeklinin peşinden gitti. Bir kere tökezledi ve çığlık atarak suya düştü. Su siyah ve buharlıydı, sanki çok derinlerde bir yerden çıkıyormuş gibiydi. Önünde yürüten Rhetia çenesine kadar sudaydı ve soluksuz kalmıştı. Üstlerindeki büyük bir çatlağın altında Kreon durdu. “Tek çıkış yolu burası.”

Rhetia hâlâ alaycı tavrını koruyabiliyordu. “Aşağıya mı? Sen çıldırdın mı?”

“Mağaralar tünellere açılır, onlar da mezarlarla bağlantılıdır. Bütün bu bölge arı peteği gibi deliklidir, yüzlerce yıldır var. Su onları doldurmaz.” Onlara üzgün üzgün baktı. “Şimdi benimle gelmelisiniz, Mirany. Archon dönene kadar tek güvenli yer orası. Argelin Sözcü’yü öldürdü ve Tanrı’nın gazabı onun üzerine yağacak. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

“Ama Sözcü artık Mirany. Neden mezarlarda saklanmak zorundayız?”

“Başka yer yok.” Kızların arkasında bir yere baktı. “Görüyor musunuz?”

Ada’dan duman yükseliyordu. Şafak ışığında siyah bir sütun halindeydi, sanki bir odun yığını yanıyordu.

“Dediğini yaptı.” Rhetia su yüzüne kadar yükselirken soğuğunu tuttu. “*Oracle’i yok etti!*”

Güneş doğuyordu, ışık mağaranın üstlerinde kalan duvarını aydınlattı. Kreon çabucak öbür tarafa baktı. “Gitmeliyiz.”

Çatlak artık suyun altında kalmıştı. Eğilerek derin bir soluk aldı ve yok oldu, karanlık onu içine çekmişti.

Rhetia konuştu. “İyi şanslar. Benimle birlikte atla.”

Denizde, yeni nehrin suyla karıştığı yerde güneş doğuyordu. Işığı Mirany’nin gözlerini kamaştırdı.

Hermia ölmüştü ve o Sözcü’ydü. Ama karanlıkta kalan bir Sözcü’ydü, sürülmüş, dışlanmış.

“Geri dönecekler,” diye fısıldadı.

Rhetia omuzlarını silkti. “Ne yapabilirler? Bir çocuk, şişman bir müzisyen ve bir de kâtip.”

“Ve bir çakal.” Mirany eğilip maskesine baktı, gözleri suyla dolmuş, açık ağızdan su fışkırıyordu. “Onlar Argelin’i yenebilir. Hermia’nın hatırına.”

Rhetia onu tuttu. “Hermia onun yenilmesini istemezdi. Bu en kötüsü.”

Mirany dengesini kaybederek kaydı. Sonra başını kaldırdı ve güneşe baktı. “Fazla uzun sürmeyecek. Korkunç şeyler olacak.”

Derin bir soluk aldı.

Birlikte atladılar.